

Charles Bukowski

Všechny řítě světa i ta má

Ann Menebrokerové

1. OSAMĚLOST

Edna kráčela ulicí s plnou taškou nákupu, když si všimla nápisu na bočním okně automobilu, kolem kterého procházela:

HLEDÁ SE ŽENA.

Zastavila se. V okně byl veliký kus kartónu a na něm cosi přilepené. Většina textu byla napsaná na stroji. Z místa, kde stála, to Edna nemohla přečíst. Viděla jen ta velká písmena:

HLEDÁ SE ŽENA.

Bylo to luxusní nové auto. Edna popošla na trávník, aby si přečetla část psanou strojem: Muž ve věku 49 let, rozvedený, by se rád seznámil s ženou za účelem sňatku. Věk 35 až 44. Televize, biograf, dobré jídlo. Jsem provozní účetní s perspektivním zaměstnáním. Bankovní konto. Ženy mám rád spíš při těle.

Edně bylo sedmatřicet a byla spíš při těle. Bylo tam telefonní číslo. Taky tam byly tři fotografie toho pána, který hledal ženu. V kravatě a obleku vypadal dost usedle. Taky jako trouba a trošku zle. A asi pěkný dřevo, pomyslela si Edna.

Odcházela a trochu se usmívala. Taky cítila jistý odpor. Než došla domů, úplně ho pustila z hlavy. Vzpomněla si na něho až za pár hodin, když seděla ve vaně, a napadlo ji, jak hrozně asi musí být osamělý, když udělá takovou věc:

HLEDÁ SE ŽENA.

Myslela na něj, jak přijde domů, ve schránce najde účty za plyn a za telefon, svlékne se, vykoupe a pustí si televizi. Následuje četba večerníku. Pak do kuchyně něco si uvařit. Stojí tam ve spodkách a zírá do pánve. Vezme si jídlo a přejde ke stolu, kde jí.

Vypije kávu. Pak zase televize. A snad osamělá plechovka piva před spaním. Po celé Americe byly rozesety milióny takových mužů.

Edna vylezla z vany, utřela se ručníkem, oblékla se a odešla z bytu. Auto tam pořád stálo. Zapsala si mužovo jméno (Joe Lighthill) a telefonní číslo. Znovu si přečetla část psanou strojem.

"Biograf." Jak příšerný výraz. Říká se přece "kino." Hledá se žena. Inzerát byl dost drzý. V tomhle byl tedy originální. Edna se vrátila domů. Než vytočila číslo, vypila tři kávy. Telefon zazvonil čtyřikrát. "Haló?" ozval se.

"To je pan Lighthill?"

"Ano?"

"Viděla jsem váš inzerát. Ten na tom autě."

"Ach, ano."

"Jmenuju se Edna."

"Jak se máte, Edno?"

"Ale jo, dobře. Je tak příšerný vedro. To počasí je prostě nesnesitelný."

"Ano, špatně se v tom žije."

"Tedy, pane Lighthille . . ."

"Říkejte mi prostě Joe."

"Tak dobře, Joe, hahaha, cítím se hrozně pitomě. Víte proč vám volám?"

"Viděla jste mé oznámení?"

"No, teda, co to s váma jako je? Vy nemůžete sehnat ženskou?"

"Myslím, že ne, Edno. Řekněte mi, kde všechny jsou?"

"Ženský?"

"Jo."

"No přece všude, ne?"

"Kde? Řekněte mi, kde?"

"Tak třeba v církvi. V církvi jsou určitě ženský."

"Já nemám rád kostely."

"Aha."

"Poslyšte, nechcete přijít ke mně, Edno?"

"To jako k vám?"

"Jistě. Mám to tu pěkný. Můžeme se napít, popovídat si. Žádný násilí."

"Je pozdě."

"Tak pozdě zase není. Podívejte, četla jste to oznámení. Takže máte přece zájem."

"No..."

"Vy se prostě bojíte, to je jasný."

"Ne, nebojím se."

"Tak tedy přijďte, Edno."

"Ale .."

"No tak."

"Dobrá. Jsem tam za čtvrt hodiny."

Bylo to v nejvyšším patře moderního činžáku. Byt číslo 17.

V bazénu dole se odrážela světla. Edna zaklepala. Dveře se otevřely a v nich se objevil pan Lighthill. Nad čelem mu začínala pleš; zahnutý nos, z kterého čouhaly chloupky; rozepnutý knoflíček u košile.

"Pojďte dál, Edno."

Vešla a dveře se za ní zavřely. Měla na sobě modré pletené šaty.

Byla naboso v sandálech a kouřila cigaretu.

"Posad'te se. Donesu vám něco k pití.

Byt byl pěkně zařízený. Všechno v modré a zelené a dokonale čisté. Slyšela, jak si pan Lighthill při míchání koktajlů prozpěvuje, hmmmmmmm, hmmmmmmmmm, hmmmmmmm . . . Vypadal uvolněně a jí to pomohlo.

Pan Lighthill - Joe - přišel s koktajly. Jeden podal Edně a pak se posadil do křesla na protější konci pokoje.

"Ano," řekl, "je vedro, příšerný vedro. Ale já mám klimatizaci."

"Všimla jsem si. To je příjemný."

"Napijte se."

"Ach, ano."

Edna upila ze sklenky. Bylo to dobré pití, trošku silné, ale chutnalo skvěle. Dívala se, jak Joe zaklání hlavu, když pije. Všimla si, že má na krku hluboké vrásky. A kalhoty trochu příliš volné. O několik čísel větší. Jeho nohy v nich vypadaly legračně.

"To jsou pěkné šaty, Edno."

"Líbí se vám?"

"Moc. Taky je pěkně vyplňujete. Padnou vám jako ulitý, opravdu."

Edna na to neřekla nic. Joe nepokračoval. Jen se dívali jeden na druhého a popíjeli koktajl.

Proč nemluví? myslela si Edna. Je přece na něm, aby mluvil.

Fakt je trochu dřevěnej. Dopila.

"Naleju vám ještě jednu sklenku," řekl Joe.

"Ne, opravdu bych neměla."

"Ale no tak," řekl, "ještě jednu. Potřebujeme oba něco na uvolnění."

"Dobrá, ale potom už půjdu."

Joe odešel se sklenicemi do kuchyně. Už si nezpíval. Přišel, podal Edně její sklenku a sedl si zase do křesla přes celý pokoj od ní. Koktajl byl silnější.

"Víte," promluvil, "jsem na tom dobře, co se týče sexuálních kvízů."

Edna upila ze sklenice a neodpověděla.

"Jak vám vycházejí kvízy o sexu?" zeptal se Joe.

"Já si nikdy žádnéj nedělala."

"To byste měla, zjistíte, kdo jste a jaká jste."

"Myslíte, že tyhle věci mají cenu? Vídám to v novinách. Nikdy jsem je nedělala, ale viděla jsem je," řekla Edna.

Samozřejmě, že mají cenu."

"Asi nejsem na sex moc dobrá," pokračovala Edna, "možná proto jsem sama." Dlouze se napila.

"Každý z nás je nakonec sám," řekl Joe.

"Co tím myslíte?"

"Myslím, že bez ohledu na to, jak to jde v sexu nebo v lásce nebo v obojím, přijde den, kdy je všechno pryč."

"To je smutný," pravila Edna.

"Samozřejmě. Přijde den, kdy je to pryč. Buď dojde k rozchodu, nebo celá záležitost vyústí v příměří: dva lidé žijí spolu, aniž by cokoli cítili. Věřím, že žít sám je lepší."

"Rozvedl jste se se ženou, Joe?"

"Ne, ona se rozvedla se mnou."

"Co nefungovalo?"

"Sexuální orgie."

"Sexuální orgie?"

"Víte, sexuální orgie je to nejosamělejší místo na světě. Tyhle orgie - cítil jsem tam úplnou beznaděj - vidět všechny ty ptáky se hejbat sem tam - promiňte . . ."

"Mně to nevadí."

"Vidět ty ptáky se hejbat sem tam, zaklesnuté nohy, pracující prsty, ústa, všichni v objetí a zalití potem a odhodlaní si to udělat, jak se dá."

"Já o těchhle věcech moc nevím, Joe," řekla Edna.

"Myslím, že bez lásky je sex k ničemu. Věci můžou mít smysl, jenom když mezi zúčastněnými existuje nějaký cit."

"Myslíte, že se lidi musejí mít rádi?"

"Pomáhá to."

"Chcete říct, že unaví jeden druhého? Nebo že musí zůstat spolu? Kvůli penězům? Dětem? Všemu dohromady?"

"Orgie nepomáhají."

"A co pomáhá?"

"To nevím. Možná čenž."

"Čenž?"

"No, když se dva páry navzájem dost dobře znají a vymění si partnery. Příkladně v citové oblasti je to šance. Například řekněme, že jsem měl vždycky rád Mikeovu ženu. Měl jsem ji rád celé měsíce. Pozoroval jsem ji, jak přechází pokojem. Líbilo se mi, jak se pohybuje. Její pohyby ve mně probouzely zvědavost. Zajímalo mne, chápete, jak se tyto pohyby projevují. Viděl jsem ji už našťvanou, viděl jsem ji opilou, viděl jsem ji střízlivou.

A pak přijde čenž. Jseš s ní v ložnici, konečně ji poznáváš. Je to šance prožít něco skutečného. Samozřejmě, Mike je s tvou ženou v jiném pokoji. Hodně štěstí, Miku, řekneš si, doufám, že jsi stejně dobrý milenec jako já."

"A funguje to?"

"No, nevím . . . Čenž může způsobit potíže . . . později. Musí se to celé domluvit . . . musí se to moc dobře předem domluvit.

A taky o tom možná lidi nevědí dost, a pak nezáleží na tom, jak dobře je to domluvené . . . "

"Vy o tom víte dost, Joe?"

"No, tyhle ty čenže . . . Myslím, že pro někoho to může být dobrý . . . možná pro většinu. Ale pro mě by to asi nebylo. Já jsem příliš pruderní."

Joe dopil. Edna odložila nedopitou sklenku a vstala.

"Podívejte, Joe, já budu muset jít."

Joe přešel pokojem směrem k ní. Vypadal v těch kalhotách jak slon. Všimla si, že má velké uši. Pak ji popadl a začal ji líbat.

Dech mu byl cítit pitím. Páchl strašně kysele. Ústa měl pootevřená. Byl silný, ale nebyla to čistá síla, loudil. Odvrátila hlavu a on ji pořád držel v náručí.

HLEDÁ SE ŽENA.

"Joe, pusťte mě! Jdete na to moc zhurta. Nechte mě!"

"Tak proč sem přišlas, kurvo?"

Pokusil se ji znova políbit a podařilo se mu to. Bylo to strašné.

Edna zvedla prudce koleno. Zasáhla ho přesně. Zapotácel se a spadl na koberec.

"Panebože . . . proč muselas tohle udělat? Pokusila ses mě za bít..."

Svíjel se na podlaze.

Ten zadek, pomyslela si, má tak hnusnej zadek.

Nechala ho svíjet se na koberci a seběhla ze schodů. Vzduch venku byl čistý. Slyšela, jak si lidé povídají, slyšela puštěné televizory. K jejímu bytu to nebylo daleko pěšky. Cítila, že se musí znova vykoupat, svléknout si modré plетенé šaty a vydrhnout se.

Pak vylezla z vany, vytřela se ručníkem a natočila si vlasy na růžové natáčky. Rozhodla se, že už za ním nepůjde.

2. JAK SE ŠOUSTALO V BURBANKU

Mluvili jsme o ženskejch, čuměli jim na nohy, když vystupovaly z automobilů, a večer jsme se dívali do oken v naději, že uvidíme někoho šoustat, ale nikdy jsme nikoho neviděli. Jednou jsme už objevili párek v posteli a ten chlápek po svý ženský pěkně jel a my si mysleli, že teď to uvidíme, ale ona řekla: "Ne, dneska nechci!" Pak se k němu otočila zády. Zapálil si cigaretu a my odešli hledat jiné okno.

"Vole, ke mně by se nikdy moje ženská neotočila zády!"

"Ke mně taky ne. Co tohle bylo za mužskýho?"

Byli jsme tři, já, Plešoun a Jimmy. Největším naším dnem byla neděle. V neděli jsme se scházeli u Plešouna a jeli tramvají dolů do města na Hlavní. Jízdné stálo sedm centů. Stávaly tam tehdy dva striptýzový šantány, Follies a Burbank. Byli jsme zamilováni do striptérek z Burbanku a taky komici tam byli trochu lepší, takže jsme chodívali do Burbanku. Vyzkoušeli jsme taky pornokino, jenže filmy ve skutečnosti moc porno nebyly a zápletky byly všechny na jedno brdo. Pár chlápků opilo nějakou nevinnou holčičku a než se vyspala z kocoviny, zjistila, že je v nevěstinci a řada námořníků a hrbatejch mrzáků jí tluče na dveře. Kromě toho na těchhle místech spávali ve dne v noci tuláci, močili na podlahu, popíjeli víno a váleli se po sobě. Pach moče, vína a zločinu byl neúnosný. Chodili jsme do Burbanku. "Jdete dneska do šantánu, hoši?" ptával se Plešounův dědeček.

"Proboha ne, máme něco na práci."

Šli jsme. Chodili jsme každou neděli. Vycházeli jsme brzo ráno, dlouho před představením, a procházeli jsme se po Hlavní, nahlíželi do prázdných barů, v jejichž dveřích sedávaly podřadné holky s vyhrnutými sukňemi, vyhřívaly si klouby na sluníčku, které se dralo do temných zákoutí baru. Ty holky vypadaly dobře. Ale my věděli svoje. Slyšeli jsme o tom. Chlápek vejde na panáka a oberou ho, jak za pití pro něho, tak pro holku. Ale její sklenka bude ředěná vodou. Trochu si šáhneš a to je všecko. Když ukážeš, že máš peníze, uvidí to barman, dá ti něco do pití a probereš se kus od baru a prachy jsou fuč. Věděli jsme svoje.

Když jsme prokorzovali Hlavní třídu, zašli jsme do hospody na svůj osmicentovej párek a velké plechové džbán bylinkového šumáku. Cvičili jsme s činkama a naskakovaly nám svaly a rukávy košile jsme si vyhrnovali vysoko a každý z nás měl v náprsní kapse balíček cigaret. Vyzkoušeli jsme dokonce i středisko Charlese Atlase s názvem Dynamické napětí, ale zvedání činek byl pravděpodobně ten nejschůdnější a nejobvyklejší způsob.

Když jsme snědli párek a vypili džbánek bylinkového šumáku, zahráli jsme si na hracích automatech. Hra za jeden cent. Znali jsme ty automaty moc dobře. Když jste nadělali určitý počet bodů, měli jste další hru zadarmo. Museli jsme ty body dělávat, neměli jsme tolik peněz.

U vesla byl Franky Roosevelt, začínalo se to zlepšovat, ale pořád ještě byla krize a ani jeden z našich otců neměl zaměstnání.

Kde jsme brali naše skromný kapesný, je záhadou, až na to, že jsme měli vytříbený smysl pro všechno, co nebylo přibitý. Nekradli jsme, prostě jsme se dělili. A vynalézali. Když jsme měli málo peněz nebo vůbec žádný, vynalézali jsme k zabítí času drobné hříčky - jednou z nich bylo například jít na pláž a zpátky.

Obvykle to bývalo v létě a naši rodiče nikdy nenadávali, když jsme přišli pozdě k večeři. Stejně jako se nezajímali o svítící puchýře na našich chodidlech. To jen když si všimli, jak jsme ochodili podpatky a podrážky bot, začaly lamentace. Poslali nás do jednotkového obchodáku, kde měli podpatky, podrážky a klíh na skladě za rozumnou cenu.

Stejně to bylo, když jsme na ulici hrávali čutanou. Nebyly veřejné prostředky na stavění hřišť. Byli jsme do toho tak zažraní, že jsme hrávali ragby na ulici po celou ragbyovou sezónu, přes sezónu basketbalovou a baseballovou až zase do další ragbyové sezóny. Když vás složili na asfalt, děly se věci. Sedřená kůže, zhmožděné kosti, krev, ale vstali jste, jako by se nic nestalo.

Našim rodičům nikdy nevadily strupy a krev a modřiny; strašným a neodpustitelným hříchem bylo udělat si díru na koleně. Neboť každý kluk měl pouze dvoje kalhoty: jedny na všední den a druhé na neděli, a nikdy jste si nesměli udělat díru na koleně ani v jedněch, protože se tak ukázalo, že jste chudí a blbí a že vaši rodiče jsou chudí a blbí taky. Takže jste se naučili složit cápka a nespadnout při tom ani na jedno koleno.

Když jsme se mezi sebou bili, mlátili jsme se celé hodiny a naši rodiče nás nezachránili. Myslím, že to bylo proto, že jsme předstírali tvrdost a nikdy nežádali o soucit. Čekali od nás, že se budeme soucitu domáhat. Ale my jsme své rodiče nenáviděli, takže jsme po nich nemohli nic chtít, a poněvadž jsme je nenáviděli, oni nenáviděli nás, vycházeli na verandy a s nezájmem obhlíželi naše nekonečné rvačky. Jen zívli, zvedli vhozený reklamní letáček a vrátili se dovnitř.

Rval jsem se s cápkem, který to později vysoko dotáhl v námořnictvu Spojených Států. Jednou jsem se s ním bil od půl deváté ráno a skončili jsme dlouho po setmění. Nikdo nás nezastavil, třebaže jsme byli na dohled od jejich předzahrádky, pod dvěma obrovskými orobinci, ze kterých na nás po celý den srali vrabci.

Byl to nelítostný boj, nemající konce. On byl větší, trochu starší a těžší, jenže já byl zběsilejší. Rozešli jsme se s oboustranným souhlasem - nevím, jak tohle funguje, musíte to zažít, abyste pochopili, ale když se dva lidé spolu rvou osm devět hodin, vytvoří se podivný druh vzájemnosti.

Druhý den jsem měl tělo samá modřina. Nemohl jsem mluvit ani pohnout žádnou částí těla, aby mi to nepůsobilo bolest. Ležel jsem v posteli a připravoval se na smrt, a vešla moje

matka s košilí, kterou jsem měl v bitce na sobě. Přistrčila mi ji k posteli před obličej a řekla: "Podívej, máš tuhle košili od krve! Od krve!"

"Promiň!"

"To z toho nikdy nedostanu! NIKDY!"

"To je ,jeho krev."

"To je jedno! Je to krev! Ta se nevypere!"

Neděle, to byl náš den, klidný, mírný den. Šli jsme do Burbanku. Na začátek dávali vždycky špatný film. Hodně starý. A vy jste se dívali a čekali. Mysleli jste na holky. Tři čtyři chlápci v orchestřišti hráli nahlas, možná nehráli moc dobře, ale hráli nahlas, až konečně vyšly striptérky, objaly oponu, kraj opony, objaly ji, jako by to byl mužskej, a trásly tělem a pěkně té oponě přirážely. Potom obloukem vyběhly a začaly se svlékat. Když jste měli dost peněz, byl k tomu i balíček pražené kukuřice; když ne, k čertu s tím.

Před dalším výstupem byla přestávka. Jakýsi drobný mužík povstal a řekl: "Dámy a pánové, věnujete-li mi laskavě svou pozornost . . ." Prodával kukátka. Když jste dali kukátko proti světlu, na skle se objevil ten nejkrásnější obrázek. Váš příslib! Kukátka po padesáti centech, majetek na celý život za pouhých padesát centů, k dostání pouze pro návštěvníky Burbanku a neprodejná kdekoli jinde. "Jen ho dejte proti světlu a uvidíte! Děkuji vám, dámy a pánové, za vaši laskavou pozornost. Nyní projdou mezi vámi pomocníci s kukátky ke koupi."

Dva uválení vandráci, každý s taškou kukátek, procházeli uličkami a páchlo z nich muškátové víno. Nikdy jsem neviděl, že by si někdo nějaké kukátko koupil. Přesto se domnívám, že když jste je dali proti světlu, byla na skle namalovaná nahá žena.

Kapela začla znova hrát, zdvihla se opona a byla zde taneční skupina. Většinou to byly zestárlé striptérky, silně nalíčené, s výraznou rtěnkou a umělými řasami. Dělalý, co mohly, aby se trefily do hudby, ale vždycky zůstávaly trochu pozadu. Ale vydržely do konce; myslím, že byly hodně statečné.

Pak přišel zpěvák. Bylo obtížné mít rád zpěváka - mužskýho.

Zpíval příliš nahlas o zhrzené lásce. Neuměl zpívat, a když skončil, rozpřáhl paže a uklonil se do nejchudšího zašumění potlesku.

Pak přišel komik. Ten byl dobrý! Přišel ve starém hnědém kabátě, klobouk naražený hluboko do očí, nahrbený a s chůzí vandráka, který nemá nic na práci ani kam jít. Kolem šla po scéně nějaká holka a on ji sledoval očima. Pak se obrátil k publiku a bezzubými ústy řekl: "Budu muset bejt tvrdej."

Na scénu vyšla další holka a on šel k ní a zblízka do obličeje jí vypálil: "Jsem už starej chlap, je mi 44 pryč, ale když se rozláme postel, dodělám to na podlaze." To psalo. Jak jsme se nasmáli!

Mladíci, starší chlápci, všichni jsme se tak nasmáli. A pak tu bylo číslo s kufrem. Pomáhal nějaké holce sbalit kufr. Šaty ale pořád lezly z kufru ven.

"Nemůžu to dostat dovnitř!"

"Ukaž, pomůžu ti!"

"Zase to vypadlo!"

"Počkej, stoupnu si na to!"

"Cože? Ne, ne, na tom přece nemůžeš stát!"

A pokračovali pořád dál v čísle s kufrem. To byla ale sranda! Nakonec přišly zase první tři ze čtyř striptérek. Každý z nás měl rád jednu z nich a všichni jsme byli zamilovaní. Plešoun si vybral hubenou Francouzku trpící astmatem a s temnými kruhy pod očima. Jimmy měl rád Tygří ženu (správně Tygřici). Upozornil jsem Jimmyho, že Tygří žena má určitě jedno prso větší než druhé. Moje byla Rosalie.

Rosalie měla obrovské zadek, kterým pořád třásla a zpívala legrační popěvky, a když šla dělat striptýz, mluvila sama se sebou a hihňala se. Byla jediná, která měla svou práci opravdu ráda. Do Rosalie jsem byl zamilovaný. Často jsem myslel na to, jak jí napíšu dopis a povím jí, jak je úžasná, ale nějak jsem se k tomu nikdy nedostal.

Jednou odpoledne jsme čekali po představení na tramvaj a čekala tam s námi taky Tygří žena. Měla na sobě přiléhavé zelené šaty a my stáli a čuměli na ni.

"To je tvá holka, Jimmy, to je Tygří žena."

"Tý to sekne, hochu! Koukni na ni!"

"Promluví s ní," řekl Plešoun.

"Je to Jimmyho holka."

"Já s ní nechci mluvit," řekl Jimmy.

"Já s ní promluví," opakoval Plešoun. Strčil si do pusy cigaretu, zapálil a přikročil k ní.

"Čau, láska!" usmál se.

Tygří žena neodpověděla. Zírala před sebe a čekala na tramvaj.

"Vím, kdo jseš. Viděl jsem tě dnes, jak se svlíkáš. Sekne ti to, holka, fakt ti to sekne!"

Tygří žena zírala před sebe. Plešoun tam stál a usmíval se na ni jako idiot. "Rád bych ti ho tam strčil. Rád bych tě ojel, děvče!"

Přistoupili jsme a odtáhli Plešouna pryč. Táhlí jsme ho po ulici. "Ty blbče, nemáš žádný právo s ní takhle mluvit!"

"Předvádí se přece a natrásá s ní, předvádí se s ní před mužskejma!"

"Jen se snaží uživit se."

"Je to rajda, je to zrzavá rajda a chce to!"

"Ty seš blázen!"

Táhlí jsme ho po ulici.

Nedlouho potom jsem. začal ztrácet zájem o neděle na Hlavní třídě. Domnívám se, že Follies i Burbank tam pořád ještě stojí. Samozřejmě, Tygří žena, striptérka s astmatem i Rosalie, moje Rosalie, jsou dávno pryč. Asi mrtvé. Rosaliina velká natřásající se prdel je pravděpodobně mrtvá. A když jsem ve svém rodném městě, jedu kolem domu, ve kterém jsem bydlel, a žijí tam nějací cizí lidé. Ale ty neděle byly dobré, většina těch nedělí byla dobrá, světélko v temných dnech krize, kdy naši tátové přecházeli po verandě, bez práce, bezmocní, a koukali, jak jeden z druhého vytloukáme duši, a pak se vraceli dovnitř zírat do prázdných stěn a báli se zapnout rádio kvůli účtu za elektřinu.

3. TY, TVOJE PIVO A JAK SEŠ SKVĚLEJ

Jack vešel a na krbové římse našel krabičku cigaret. Ann seděla na pohovce a četla *Cosmopolitan*. Jack si zapálil a sedl si do křesla. Do půlnoci zbývalo deset minut.

„Charley říkal, že bys neměl kouřit," vzhledla Ann od časopisu.

„Mám nárok. Dneska to bylo drsný." „Vyhráls?"

„Nejednotný rozhodnutí, ale dali mi to. Benson je tvrdý chlap, má šťávu. Charley říká, že teď je na řadě Parvanelli. Dostanem se přes Parvanelliho a vyhraju šampionát."

Jack vstal, odešel do kuchyně a vrátil se s lahví piva.

„Charley mi říkal, abych ti nedovolovala pivo," odložila Ann časopis.

„Charley říkal, Charley říkal . . . ' UŽ toho mám po krk. Vyhrál jsem zápas. Vyhrál jsem šestnáctkrát za sebou, mám právo na pivo a cigaretu."

„Měl bys zůstat ve formě."

„To je jedno. Dostanu každého."

„Ty seš tak skvělej, to slyším pořád, když se napiješ, jak seš skvělej. Je mi z toho nanic."

„Já jsem skvělej. 16 zápasů, patnáctkrát k.o. Znáš někoho lepšího?"

Ann neodpověděla. Jack odešel s pivem a cigaretou na záchod. „Ani jsi mi nedal pusu. Rovnou ode dveří sis šel pro flašku piva. Seš skvělej, no dobře.

Seš skvělej v pití piva."

Jack neodpověděl. Za pět minut stál ve dveřích záchoda, kalhoty a spodky měl omotané dole u bot.

"Ježíšikriste, Ann, to ani nemůžeš vyměnit ruličku toaletního papíru?"

Promiň."

"Šla do komory a podala mu papír. Jack si dokončil svoje a vyšel ven. Pak dopil pivo a vytáhl si další. "Ty tady žiješ s nejlepší polotěžkou váhou na světě, a přitom si pořád jenom stěžuješ. Spousta holek by se zbláznila, kdyby mě měla, ale ty jenom sedíš a paštěkuješ.

"Vím, že seš dobřej, Jacku, možná nejlepší, ale ty nevíš, jak to strašně nudí, sedět a poslouchat, jak pořád opakuješ, že seš skvělej."

"Aha, tebe to teda nudí, jo?"

"Ano, ksakru, ty, tvoje pivo a jak seš skvělej."

"Jmenuj mi nějakou lepší polotěžkou váhu. Nechodíš ani na moje zápasy."

"Jsou taky jiný věci než boxování, Jacku."

"Jaký? Třeba sedět na prdeli a číst *Cosmopolitan*?"

"Ráda se něco dovím."

"To bys měla. V tom máš široké možnosti."

"Povídám ti, že jsou kromě boxování i jiný věci."

"Jaký? Vyjmenuj je."

"Třeba umění, hudba, obrazy a takový věci."

"Jseš v něčem z toho dobrá?"

"Nejsem, ale vážím si jich."

"Do prdele, to radši budu nejlepší v tom, co dělám."

"Dobrej, lepší, nejlepší . . . Panebože, neumíš si vážit lidí takových, jaký jsou?"

"Takových, jaký jsou? Čím je většina z nich? Co jsou zač - Fízlové, vyděrači, frajeři, donašeči, pasáci, úředníci."

"Ty se na každého díváš vždycky svrchu. Nikdo z tvejh přátel ti není dost dobrej. Ty seš tak příšerně skvělej!"

"To teda jsem, miláčku!"

Jack si zašel do kuchyně pro další pivo.

"Ty a to tvoje prokletý pivo."

"Mám na ně právo. Prodávají ho. A já ho kupuju."

Charley říkal.

"Seru na Charleyho!"

"Ty seš tak příšerně skvělej!"

"Máš pravdu. Přinejmenším Pattie to věděla. Brala to. Byla na to pyšná. Věděla, že to něco znamená. Ty jenom pašťekuješ."

"Tak proč se teda nevrátíš k Pattie? Co děláš se mnou?"

"Přesně tohle si myslím taky."

"Dobrá, svoji nejsme, můžu kdykoliv odejít."

"Takže tohle bysme měli. Do prdele přijdu sem k smrti utahanej po těžkým desetikolovým zápase a tebe ani nepotěší, že jsem vyhrál. Jenom se do mě pořád navážíš."

"Podívej, Jacku, jsou taky jiný věci kromě boxování. Když jsem se s tebou seznámila, obdivovala jsem tě takovýho, jakejs byl."

"Byl jsem boxer. Kromě boxování totiž žádný jiný věci nejsou. A já jsem boxer. To je můj život, a jsem v tom dobrej. Nejlepší."

Všiml jsem si, že máš vždycky slabost pro ty, co prohrávaj . . . jako je třeba Toby Jorgenson."

"Toby je zábavnej. Má smysl pro humor, opravdovej smysl pro humor. Mám Tobyho ráda."

"Ten má akorát 9,5 a jedna. Toho dostanu, i když budu úplně namol."

"A pámbu ví, že seš namol dost často. Jak myslíš, že se asi cítím na večírcích, když ležíš tuhej na podlaze nebo když se válíš v pokoji a každému vyprávíš: 'JA JSEM SKVĚLEJ, JÁ JSEM SKVĚLEJ, JÁ JSEM SKVĚLEJ!' Nemyslíš, že si pak musím připadat jako blbá?"

"Možná seš blbá. Když máš tak ráda Tobyho, proč si nejdeš za ním?"

"Já jsem jenom řekla, že ho mám ráda a že si myslím, že je zábavnej. To neznámá, že s ním chci do postele."

"Dobrá, do postele chodíš se mnou a říkáš, že jsem nudnej."

Nevím, co ksakru chceš.

Ann neodpověděla. Jack vstal, přešel k pohovce, zvedl Ann hlavu, políbil ji, vrátil se zpátky a zase si sedl.

"Poslyš, povím ti o tom zápase s Bensonem. I ty na mě budeš pyšná. Složil mě v prvním kole, pravej hák. Vstal jsem a zbytek kola si ho držel od těla. Ve druhém mě poslal k zemi znova, sotva jsem se postavil na nohy při osmi. Zase jsem si ho držel od sebe. Několik dalších kol jsem se dával dohromady. Dostal jsem se do formy v šestém, sedmém, osmém. V devátém jsem ho poslal jednou k zemi a v desátém dvakrát. Tomu já neříkám nejednotný rozhodnutí. To oni tomu tak říkají. No nic, je to 45 táčů, slyšíš, holka? 45 táčů. Jsem skvělejší, nemůžeš popřít, že jsem skvělejší, co?"

Ann neodpověděla.

"No tak, řekni, že jsem skvělejší."

"Tak jo, seš skvělejší."

"No, to už je lepší." Jack přistoupil k ní a znova ji políbil. "Cítím se bezvadně. Boxovat je umění, opravdový umění. Musíš mít něco v sobě, abys byl skvělejší umělec stejně jako skvělejší boxer."

"Dobře, Jacku."

"Dobře, Jacku.' To je všechno, co mi řekneš? Pattie bývala šťastná, když jsem vyhrál. Byli jsme oba šťastní celou noc. Nemůžeš se o to se mnou podělit, když se mi povede něco dobrýho?"

„Do háje, seš zamilovaná do mě nebo seš zamilovaná do těch neúspěšnejch, do těch blbečků? Myslím, že bys byla šťastnější, kdybych se vrátil jako poražený."

"Já chci, abys vyhrával, Jacku, jenom mně vadí, že tomu, co děláš, přiřládáš takovej význam..."

"Kčertu, je to můj život, můj život. Jsem hrdej, že jsem nejlepší. Je to jak lítání, jako vyletět do nebe a natřít to slunci."

"Co budeš dělat, až nebudeš moct boxovat?"

"Máme sakra dost peněz na to, abysme si dělali, co budeme chtít."

"Jen abychom se navzájem snesli."

"Třeba se naučím číst Cosmopolitan, poučím se."

"V tom máš moc co dohánět."

"Jebu tě."

"Prosím?"

"Jebu tě."

"No, tos už pěknou chvílku neudělal."

"Jsou chlapi, kteří rádi souložej s paštekujícíma ženskejma, já to nejsem."

"Předpokládám, že Pattie nepaštekovala?"

"Všechny ženský paštěkujou, ty jsi jejich šampión."

"Dobrá, proč se teda nevrátíš k Pattie?"

"Teď seš tady ty. Můžu mít na bytě vždycky jen jednu kurvu."

"Kurvu?"

"Kurvu."

"Ann vstala, šla do komory, vytáhla svůj kufr a začala si do něj skládat oblečení. Jack odešel do kuchyně a vzal si další láhev piva. Ann brečela a měla vztek. Jack si s pivem sedl a pořádně si přihnul. Potřeboval whisky, láhev whisky. A dobrý doutník.

"Můžu si přijít pro zbytek věcí, když tady nebudeš."

"Neměj péči. Dám ti je poslat."

Zastavila se ve dveřích.

"Hele, myslím, že tohle je ten problém."

"Asi jo," odtušil Jack.

Zavřela dveře a byla pryč. Obvyklá procedura. Jack dopil pivo a šel k telefonu. Vytočil Pattiino číslo. Zvedla to.

"Pattie?"

"Ach, Jacku, jak se máš?"

"Vyhrál jsem dneska večer velkej zápas. Nejednotný rozhodnutí. Už musím jen porazit Parvanelliho a budu mistrem."

"Natřeš jim to oběma, Jacku. Já vím, že to dokážeš."

"Co děláš dnes večer, Pattie?"

"Je jedna hodina, Jacku. Pils?"

"Trochu. Oslavuju."

"Jak se má Ann?"

"Rozešli jsme se. Můžu to hrát vždycky jen na jednu ženskou, to přece víš, Pattie."

"Jacku. . ."

"Co je?"

"Mám tu mužskýho."

"Mužskýho?"

"Tobyho Jorgensona. Je v ložnici . . ."

"Jo, tak promiň. "

"Ty promiň, Jacku, milovala jsem tě, možná tě pořád miluju."

"Do prdele, vy ženský fakt s tím slůvkem hážete . . ."

"Promiň, Jacku."

"To je v pořádku." Zavěsil. Potom si šel do komory pro kabát.

Oblékl si ho, dopil pivo a sjel výtahem k autu. Jel stovkou rovně nahoru po Normandii a zastavil u obchodu s lihovinami na Hollywood Boulevard. Vystoupil a vešel dovnitř. Vzal si

karton šesti Michelobů a karton minerálek. U pokladny pak požádal prodavače o čtvrtku Jacka Danielse. Zatímco mu prodavač sčítal účet, přistoupil k pultu nějaký opilec s dvěma kartony po šesti Coorsech.

"Ahoj, kámo!" obrátil se na Jacka, "nejsi ty Jack Backenweld ten boxer?"

"To jsem," odpověděl Jack.

"Člověče, viděl jsem ten zápas dnes večer, Jacku, máš to v sobě. Jseš fakt skvělej!"

"Díky, kámo," řekl opilcovi, vzal si sáček se zbožím a šel k autu. Seděl tam, otevřel Danielse a dal si pořádný doušek. Potom vycouval, proletěl na západ po Hollywood Boulevard, zahrnul doleva na Normandii a všiml si dobře stavěné osmnáctky potácející se ulicí. Zastavil vytáhl ze sáčku čtvrtku Danielse a ukázal jí ho.

"Chceš svízt?"

Překvapilo ho, když si přisedla. "Pomůžu vám tohle vypít, pane, ale žádný sociální služby."

"Kčertu, to ne," řekl Jack.

Jel dolů Normandií šedesátkou, vážený občan a třetí nejlepší polotěžká váha na světě. Chvíli měl pocit, že by jí měl říct, s kým to jede, ale rozmyslel si to, natáhl se a stiskl jí koleno.

"Nemáte cigaretu, pane?" zeptala se.

Vytáhl jednu z krabičky a zmáčkl palubní zapalovač. Když naskočil, připálil jí.

4. TUDY SE NEJDE DO RÁJE

Seděl jsem v baru na Western Avenue. Bylo kolem půlnoci a já se nacházel v obvyklém stavu zmatení mysli. Jistě znáte ten stav, kdy nic správně nefunguje: ženský, zaměstnání, nezaměstnání, počasí, kámoši. Nakonec jen sedíte poněkud sklíčený a čekáte, jako byste na autobusové zastávce čekali na smrt. No dobrá, seděl jsem tam a najednou přichází tahle tmavovláška s ucházejícím tělem, dlouhými vlasy, smutnými hnědými očima. Nezačal jsem ji svádět. Ignoroval jsem ji dokonce i tehdy, když si vybrala židličku vedle mne, třebaže tam byl tucet jiných volných míst. Popravdě řečeno jsme byli kromě barmana sami dva. Objednala si suché víno. Pak se mě zeptala, co piju.

"Skotskou se sodou."

"Dejte mu skotskou se sodou," řekla barmanovi.

No, bylo to neobvyklé.

Otevřela kabelku, vyndala z ní drátěnou klíčku, ze které vytáhla jakési miniaturní lidičky, a posadila je na barový pult. Měli všichni něco kolem tří palců, byli živí a normálně oblečení. Byli čtyři, dva muži a dvě ženy.

"Tohle teď dělají," řekla, "přijdou hrozně draho."

Když jsem si je pořizovala, stáli něco kolem 2 000 dolarů jeden. Podražili teď na 2 400. Nevím přesně, jak je vyrábějí, ale asi je to něco protizákonného." Malí lidé se promenovali po baru. Najednou jeden malilinkatý chlapík vrazil jedné z malilinkatých žen facku.

"Ty kurvo," řekl, "s tebou jsem skončil!"

"Ne, Georgi, to nemůžeš," brečela, "já tě miluju! Já se zabiju! Musím tě mít!"

"To je mi jedno," řekl malilinkatý chlapík a vytáhl malilinkatou cigaretu a zapálil si. "Mám právo normálně žít."

"Jestli ji nechceš," řekl ten druhý malý chlápek, "tak já si ji vezmu. Já ji miluju."

"Ale já tě nechci, Marty. Jsem zamilovaná do George."

"Jenže to je mizera, Anno, opravdovej mizera!"

"To vím, ale stejně ho miluju."

Malilinkatý mizera šel a políbil druhou malilinkatou ženu.

"Funguje mi tady trojúhelník," řekla dáma, která mi koupila pití. "To jsou Marty, George, Anna a Ruthie. "S Georgem to jde z kopce, pěkně z kopce. Marty je tak trochu trouba."

"Není to smutné, dívat se na to všechno? Hm, jak se jmenujete?"

"Jitřenka. Je to hrozný jméno. Ale tohle matky někdy dětem dělávají."

"Já jsem Hank. Ale není to smutné . . ."

"Ne, dívat se na to není smutné. Neměla jsem moc štěstí na vlastní lásky, spíš jsem tedy měla hroznou smůlu . . ."

Všichni máme hroznou smůlu."

"Asi ano. Tak jsem si koupila tyhle malinký lidi a teď je pozoruju a je to, jako když máte a zároveň nemáte svoje problémy. Akorát mě hrozně vzruší, když se začnou milovat. To pak jsou problémy."

"Jsou sexy?"

"Strašně, příšerně sexy. Bože, to mě vzrušuje!"

"Proč nám to nepředvedou? Myslím přímo teď. Podíváme se na ně společně."

"Ach, to nejde, nutit je. Dělají to, když chtějí oni."

"Jak často to dělají?"

"No, jsou docela dobří. Tak čtyřikrát, pětkrát týdně."

Procházeli se po baru. "Poslyš," řekl Marty, "dej mi šanci. Dej mi jedinou šanci, Anno."

"Ne," odpověděla Anna, "má láska patří Georgovi. Nic jiného pro mě neexistuje."

George líbal Ruthie a osahával jí prsa. Ruthie začínala být vzrušená.

"Ruthie začíná být vzrušená," upozornil jsem Jitřenku.

"Začíná. Fakt začíná."

Začínalo mě to taky vzrušovat. Objal jsem Jitřenku a dal jí pusku

"Poslyšte," řekla, "nemám ráda, když se milují na veřejnosti. Vezmu je domů a nechám je to udělat."

"Ale to se nebudu moct dívat."

"Tak to budete muset jít se mnou."

"Dobrá," řekl jsem, "půjdeme."

Dopil jsem a vyšli jsme spolu. Nesla malinké lidi v drátěné klíčce. Nasedli jsme do jejího auta a lidičky jsme dali mezi sebe na přední sedadlo. Podíval jsem se na Jitřenku. Byla úplně mladičká a krásná. Vypadalo to, že má něco do sebe. Jak to, že jí to nevycházelo s mužským? Je tolik způsobů, jak se tyhle věci mohou zamíchat. Ty čtyři lidičky jí stáli 8000 dolarů. Tolik jí stálo, aby se zbavila všech vztahů a přitom se nezbavila všech vztahů.

Měla pěkný dům nedaleko kopců. Vystoupili jsme a šli ke dveřím. Když Jitřenka odemykala, podržel jsem klíčku s malinkatými lidmi.

"Minulý týden jsem slyšela Randyho Newmana v Trubadúrovi.

Není skvělý?" zeptala se.

"Ano, to jistě."

Šli jsme do obýváku a Jitřenka vytáhla lidičky ven a dala je na konferenční stůl. Pak odešla do kuchyně, otevřela ledničku a vytáhla láhev vína. Přinesla dvě sklenice.

"Odpusťte," řekla, "ale vypadáte poněkud výstředně. Co děláte?"

"Jsem spisovatel."

"Napíšete o tomhle?"

"Nikdo tomu neuvěří, ale napíšu."

"Podívejte," řekla Jitřenka, "George svlíká Ruthie kalhotky."

Dělá jí to prstem. S ledem?"

"Ano, ano. Ne, bez ledu. Jdou na věc."

"Nevím," řekla Jitřenka, "ale fakt mě strašně vzrušuje se na ně dívat. Možná je to tím, že jsou tak maličcí. Pořádně mě to rozehřívá."

"Vím, co máte na mysli."

"Podívejte, teď na ni George leze."

"Leze, že jo?"

"Koukněte na ně!"

"Bože všemohoucí!"

Chňapnul jsem Jitřenku. Stáli jsme a líbali se. Oči jí přitom klouzaly ze mě na ně a zase zpátky ke mně.

Malý Marty a malá Anna se dívali taky.

"Podívej," řekl Marty, "budou to dělat. Mohli bychom to taky dělat. I ti velcí lidi to budou dělat. Koukni se na ně!"

"Slyšelas to?" zeptal jsem se Jitřenky. "Říkali, že to budeme dělat. Je to pravda?"

"Doufám, že to je pravda," řekla Jitřenka.

Odnesl jsem ji na gauč a vyhrnul jí šaty nad boky. Líbal jsem ji na krku. "Miluju tě," řekl jsem.

"Opravdu? Opravdu?"

"Ano, tak nějak, ano."

"Dobrá," řekla malá Anna malému Martymu, "můžeme to taky dělat, i když tě nemiluju."

Objali se uprostřed konferenčního stolku. Zbavil jsem Jitřenku kalhotek. Jitřenka zasténala. Malá Ruthie zasténala. Marty se přivinul k Anně. Dálo se to všude. Napadlo mě, že to právě dělají všichni lidi na světě. Pak jsem na zbytek světa zapomněl. Nějak jsme se dostali do ložnice. Pak jsem se dostal do Jitřenky na dlouhou, pomalou jízdu . . .

Když vyšla z koupelny, četl jsem si úplně pitomou povídku v Playboyi.

"Bylo to moc bezva," řekla.

"Potěšení na mé straně," odvětil jsem.

Vrátila se ke mně do postele. Odložil jsem časopis.

"Myslíš, že to můžeme dát dohromady?" zeptala se.

"Co máš na mysli?"

"Jestli to můžeme dát dohromady na delší dobu."

"Nevím. Dějí se různé věci. Začátek je vždycky nejlehčí."

Náhle se z obývacího pokoje ozval výkřik. "Proboha," vyjekla Jitřenka.

Vyskočila a vyběhla z místnosti. Běžel jsem za ní. Když jsem tam vešel, držela George v dlaních.

"Ach, bože!"

"Co se stalo?"

"Anna mu to udělala!"

"Co mu udělala?"

"Uřízla mu koule! George je eunuch!"

"Fiúú!"

"Podej mi kousek toaletního papíru, rychle! Mohl by vykrvácet!"

"Ten hajzl," řekla Anna z konferenčního stolku, "když nemůžu mít George já, nebude ho mít nikdo!"

"Teď obě patříte mně!" prohlásil Marty.

"Ne, budeš si muset mezi námi vybrat, řekla Anna.

"Která z nás to je?" zeptala se Ruthie.

"Miluju vás obě," odpověděl Marty.

"Přestal krvácet," řekla Jitřenka. "Je studený." Zabalila George do kapesníku a položila na krbovou římsu.

"Víš," otočila se Jitřenka ke mně, "jestli si myslíš, že nám to spolu nevydrží, nechtěla bych to už víckrát opakovat."

"Myslím, že tě miluju, Jitřenko."

"Podívej," řekla, "Marty objímá Ruthie!"

"Budou to dělat?"

"Nevím. Zdá se, že jsou vzrušení."

Jitřenka zvedla Annu a dala ji do klícky.

"Pust'te mě odsud! Oba je zabiju! Pust'te mě odsud!"

George sténal z kapesníku na římse. Marty svlékl Ruthie kalhotky. Přitáhl jsem si Jitřenku k sobě. Byla mladá, krásná a měla něco do sebe. Mohl jsem se zase zamilovat. Bylo to možné. Políbili jsme se. Propadl jsem se do jejích očí. Pak jsem se nadzvedl a začal se hýbat. Věděl jsem, kde jsem. Miloval se šváb s orlicí. Čas byl šašek s banjem. Nepřestával jsem se pohybovat. Její dlouhé vlasy mi padaly přes obličej.

"Všechny vás zabiju!" vřískala malá Anna a rumplovala svojí drátěnou klíckou. Byly tři hodiny ráno.

5. POLITIKA

Na městském gymnáziu v Los Angeles jsem se těsně před druhou světovou válkou vydával za nacistu. Sotva jsem rozeznal Hitlera od Herkula a bylo mi to jedno. Jenom mě začínalo nudit sedět ve třídě a poslouchat všechny ty patriotický kecy, jak bychom se do toho měli pustit a tu bestii odkráglivat. Rozhodl jsem se přejít do opozice. Nikdy jsem se neobtěžoval přečíst si něco o Adolfovi, prostě jen ze mě tryskalo vše, co jsem považoval za hnusné a maniakální.

Nechoval jsem však žádná politická přesvědčení. Byl to jen způsob, jak se nechat unášet svobodou.

Ale jsou chvíle, kdy člověk, který nevěří v to, co dělá, může udělat mnohem důležitější práci, neboť není ve své Věci citově angažován. Bylo to nedlouho předtím, než všichni urostlí blondáci utvořili brigádu Abrahama Lincolna, aby vyhnali fašistické hordy ze Španělska. A pak jim vycvičené jednotky rozstřílely prdel. Někteří tam šli za dobrodružstvím a brali to jako výlet do Španělska, ale prdel jim rozstříleli stejně. Já měl svou prdel rád. Nebylo toho moc, co jsem měl na sobě rád, ale určitě jsem měl rád svou prdel a svůj ocas. Vyskakoval jsem ve třídě a vykřikoval cokoli, co mě napadlo. Obvykle to mělo co dělat s vyvolenou rasou, což jsem považoval za obzvlášť humorné. Neházel jsem to přímo na černochoy a na Židy, protože jsem viděl, že ti jsou stejně ubozí a popletení jako já sám. Ale povedlo se mi pár zapálených řečnických vystoupení ve třídě i mimo a láhev vína, kterou jsem měl zamčenou ve své skříňce, mi v tom hodně pomáhala. Překvapovalo mě, jaká spousta lidí mi naslouchala a jak málo z nich, jestli vůbec někdo, se nad mými výroky pozastavilo. Já jen mlel pantem a měl potěšení z toho, jak zábavné může být městské gymnázium v Los Angeles. „Budeš kandidovat na předsedu studentského svazu, Chinaski. „Do prdele, nee.“

Nechtělo se mi nic. Nechtělo se mi ani chodit do tělocviku. Popravdě řečeno, chodit do tělocviku, potit se, nosit suspenzor a porovnávat si délku ocasů se mi chtělo ze všeho nejmíň. Věděl jsem, že mám středně velký ocas. Nemusel jsem chodit do tělocviku, abych se o tom přesvědčil.

Měli jsme štěstí. Škola se rozhodla na nás uvalit dva dolary zápisného. My se rozhodli - tedy aspoň několik z nás se rozhodlo -, že je to *protiústavní* a odmítli jsme. Protestovali jsme proti tomu. Škola nám dovolila navštěvovat vyučování, ale sebrala nám některá privilegia. Jedním z nich byl tělocvik.

Když přišla hodina tělocviku, my tam stáli v civilních šatech. Tělocvikář dostal příkaz, aby nás nechal pochodovat po hřišti v sevřeném útvaru. To byla jejich pomsta. Nádherný. Nemusel jsem běhat dokola po dráze se zpocenou prdelí nebo se snažit prohodit debilní basketbalový míč debilním košem.

Pochodovali jsme sem tam, přespříliš bujní a sebevědomí, přespříliš divocí, hlavu přeplněnou sexem, bez ženských, na pokraji války. Čím míň věříš v život, tím míň máš co ztratit. Neměli jsme moc co ztratit, já ani můj středně velký ocas.

Pochodovali jsme dokola a vymýšleli si oplzlé písničky a dobří američtí hoši hrozili, že nám rozbijí držku, ale nějak se k tomu nikdy nedostali. Asi proto, že jsme byli větší a zlejší. Pro mě bylo nádherné předstírat, že jsem nacista a pak obrátit a stěžovat si, že byla porušena má ústavní práva.

Občas jsem se do toho opravdu vžíval. Pamatuji si, jak jsem jednou ve třídě, když jsem trochu přebral vína, řekl se slzami v očích: „Slibuji vám, že tohle sotva bude poslední válka. Jen co je zlikvidován jeden nepřítel, najde se druhý. Je to nekonečné a nesmyslné. Věci jako spravedlivá nebo nespravedlivá válka neexistují.“

Jindy mluvil jeden komunista ze stupínku na prázdném parkovišti v jižní části kampusu. Byl to velice seriózní chlapec s brýlemi bez obrouček a s uhry, měl na sobě černý svetr s dírami na loktech. Stál jsem tam a poslouchal spolu s několika svými nohsledy. Jedním z nich byl bělogvardějec Zircoff, jehož otec i dědeček byli za revoluce zavražděni bolševiky. Ukázal mi pytlík shnilých rajčat. „Jak řekneš," pravil, „začneme je házet.“

Bylo mi náhle jasné, že moji učedníci neposlouchají řečníka, ale že i kdyby ho poslouchali, nehrálo by nic z toho, co řekl, žádnou roli. Jejich duše byly rozhodnuté. Většina světa byla taková. Mít středně velkého ptáka se náhle nejevilo jako ten největší hřích na světě.

„Zircoffe," řekl jsem, „zahod' ty rajčata.“

„Do háje," procedil, „kdyby to tak byly granáty.“

Ztratil jsem toho dne vládu nad svými učedníky a odešel ve chvíli, kdy začali házet svými shnilými rajčaty.

Doslechl jsem se, že má být založena nová strana Předvoj. Dostal jsem adresu kamsi do Glendale a hned večer jsem tam jel. Seděli jsme ve sklepě velkého domu s různými lahvemi vína a s různě velkými ptáky.

Byl tam stupínek a řečnický pultík a obrovská americká vlajka na zadní stěně. Zdravě vypadající americký chlapec vystoupil na stupínek a navrhl, abychom začali vzdáním pocty vlajce a přísahali jí věrnost.

Já jsem vždycky nesnášel vzdávání pocty vlajce. Bylo to otravné a stupidní. Vždycky mi připadalo, že bych měl vzdát poctu spíš sám sobě, ale vstali jsme a provedli obřad. Potom bylo chvíli ticho a všichni si sedli a měli pocit, jako by jim právě někdo udělal nemravný návrh.

Ten zdravý Američan začal mluvit. Poznal jsem v něm tloušťka, který sedával v první lavici v dramatické třídě. Těmhle týpkům jsem nikdy nevěřil. Buzíci. Prostě buzíci. Začal: „Nebezpečí

komunismu *musí* být učiněna přítrž. Sešli jsme se zde, abychom podnikli kroky k tomuto cíli. Podnikneme kroky zákonné, ale možná i nezákonné, abychom toho dosáhli . . . "

Moc víc si z toho nepamatuji. Nezajímalo mě komunistické nebezpečí stejně jako nacistické nebezpečí. Chtěl jsem se opíjet, chtěl jsem souložit, chtěl jsem dobré jídlo, chtěl jsem zpívat nad půllitrem piva ve špinavém baru a kouřit doutník. Nebyl jsem uvědomělý. Byl jsem hlupák, blbec.

Někdy později jsme se Zircoffem a dalším bývalým učedníkem šli do Westlake Parku, půjčili si loďku a pokusili se ulovit k obědu kachnu. Podařilo se nám pěkně se opít, nechytit kachnu a zjistit, že nedáme dohromady peníze za půjčované.

Pluli jsme po mělkém jezírku a hráli ruskou ruletu se Zircoffovou pistolí a všichni jsme to šťastně přežili. Pak se opilý Zircoff postavil do měsíčního světla a prostřelil zád' lodi. Do loďky začala vnikat voda a my veslovali ke břehu. Ve třetině cesty se loďka potopila a my museli vylézt a namočit si zadek, abychom se dostali na souš. A tak noc skončila dobře a nebyla promarněna . . .

Hrál jsem si na nácka ještě nějakou chvíli a přitom se nestaral ani o nacisty, ani o komunisty, ani o Američany. Ale přestával jsem mít zájem. Po pravdě řečeno, těsně před Pearl Harborem jsem to vzdal. Přestala to být legrace. Cítil jsem, že válka je na spadnutí a moc se mi do ní nechtělo, ale nechtělo se mi ani být odpíračem z mravních důvodů. To byla blbost. Nebylo to k ničemu. Byli jsme s mým středně velkým ptákem v maléru.

Seděl jsem ve třídě, byl jsem zticha a vyčkával. Studenti i učitelé si mě dobírali. Ztratil jsem elán, páru, svou šňávu. Cítil jsem, že se mi celá věc vymkla z rukou. Bylo to na spadnutí. Všichni ptáci byli v maléru.

Moje učitelka angličtiny, docela pěkná ženská s krásnýma nohama, mě jednoho dne požádala, abych po vyučování zůstal. „Co je s vámi, Chinaski?“ zeptala se. „Vzdal jsem to,“ odpověděl jsem. „Myslíte politiku?“ vyptávala se. „Myslím politiku,“ přisvědčil jsem. „Bude z vás dobrý námořník,“ řekla. Vyšel jsem ven.

Seděl jsem se svým nejlepším přítelem, námořníkem, v baru dole ve městě a pili jsme pivo, když se to stalo. V rádiu hrála hudba, která najednou přestala. Říkali, že byl právě bombardován Pearl Harbor. Oznámili, že všichni vojáci se mají neprodleně vrátit ke svým vojenským útvarům. Přítel mě požádal, abych s ním jel autobusem do San Diega, protože to možná bude naposled, co se vidíme. Měl pravdu.

6. LÁSKA ZA \$ 17,50

Robertovou největší touhou - když na takové věci pomyslel - bylo vklouznout do Muzea voskových figurín a milovat se s voskovými ženami. To ale vypadalo dost nebezpečně. Žil proto ve světě snění a svou touhou milovat se se sochami a figurínami omezil na sexuální fantazie.

Jednoho dne, když zastavil na červenou, pohlédl do výkladní skříně. Byl to jeden z těch krámků, kde se prodává všechno možné - desky, pohovky, knihy, všelijaká veteš. Uviděl ji, jak tam stojí v dlouhých červených šatech. Měla brýle bez obrouček a byla pěkně rostlá; důstojná a sexy, jak tak už bývají. Skutečně třída. Pak náskočila zelená a on musel jet.

Zaparkoval o blok dál a vrátil se ke krámu. Postavil se ke stojanu s novinami a hleděl na ni. Dokonce i oči vypadaly jako živé a ústa měla hodně impulsivní, trochu našpulená.

Robert vešel a prohlížel si regál s deskami. Dostal se tak blíž a vrhal po ní pohledy. Ne, takhle je už dávno nedělají. Měla dokonce vysoké podpatky. Přistoupila k němu mladá prodavačka.

„Mohu vám něčím posloužit?“

„Jen se tak koukám, slečno.“

„Kdybyste něco chtěl, stačí říct.“

„Jasně.“

Robert se přesunul k figuríně. Nebyla na ní cenovka. Pochyboval, že je na prodej. Vrátil se k regálu s deskami, vybral levné album a zaplatil.

Když přišel do krámu příště, figurína tam ještě byla. Robert se trochu ochomýtal po krámě, koupil popelník ve tvaru svinutého hada a odešel.

Když tam byl potřetí, zeptal se dívky: „Je ta figurína na prodej?“

„Figurína?“ „Ano, figurína.“ „Chcete si ji koupit?“

„Ano, přece tu prodáváte věci, ne? Je figurína na prodej?“

„Moment, pane.“

Dívka šla dozadu do krámu. Závěs se rozhrnul a vyšel starý Žid. Dolní dva knoflíky u košile mu chyběly a koukal mu chlupatý pupek. Vypadal docela přátelsky.

„Vy chcete tu figurínu?“ „Ano, je na prodej?“

„No, ne tak docela. Víte, je tu jako dekorace, taková sranda.“ „Chci si ji koupit.“

„No . . . „ Starý Žid k ní přistoupil a dotýkal se jí, sahal na šaty, na ruce.

„No . . . , myslím, že ji můžete mít . . . za \$ 17,50.“

„Já si ji vezmu.“ Robert vytáhl dvacku. Obchodník mu vrátil zpátky.

„Bude mi tu chybět,“ řekl, „občas vypadala skoro jako živá. Mám ji zabalit?“

„Ne, vezmu si ji tak, jak je.“

Robert vzal figurínu a odnesl si ji do vozu. Položil ji na zadní sedadlo. Nasedl a jel domů. Když dorazil, nebyl naštěstí nikdo nablízku. Postavil ji doprostřed pokoje a hleděl na ni.

„Stello," řekl. „Stello, ty děvko!"

Přistoupil k ní a poplácal ji po tváři. Chytil ji za hlavu a políbil ji. Byl to dobrý polibek. Penis mu začal tuhnout, když tu zazvonil telefon. „Haló," řekl.

„Robert?" „Jo, jasně." „Tady Harry."

„Jak se máš, Harry?" „Je to dobrý, co děláš?" „Nic."

„Myslel jsem, že bych se stavil. Vezmu pár piv." „Dobrý."

Robert zavěsil, popadl figurínu a odnesl ji do skříně. Zastrčil ji dozadu do rohu a zamkl.

Harry toho neměl moc co říct. Seděl s plechovkou piva. „Co Laura?" zeptal se.

„Ale," řekl Robert, „mezi mnou a Laurou je konec." „Co se stalo?"

„Věčně nenasytý vamp. Neustálé divadýlko. Nedala si pokoj. Všude jela po chlapech - v obchodech, na ulici, v kafáčích, kdekoliv a po každém. Bylo jí úplně jedno kdo, hlavně že měl kalhoty. Vyjela dokonce i po chlapovi, co si spletl telefonní číslo. Už jsem to nemohl vydržet."

„Takže jseš ted' sám?"

„Ne, mám jinou. Brendu. Už jsi ji viděl." „Jo, Brenda. Ta je dobrá."

Harry seděl a pil pivo. Harry nikdy neměl ženskou, ale vždycky o nich mluvil. Bylo v něm něco únavného. Robert rozhovor nepodněcoval a Harry brzy odešel. Robert šel ke skříně a vytáhl Stehu.

„Ty proklatá kurvo!" začal. „Podvádělas mě, vid'?"

Stella neodpovídala. Stála tam a chladně a upjatě na něj hleděla. Dal jí pořádnou facku. To bude trvat ještě celou věčnost, než si nějaká ženská dovolí orat s Bobem Wilkensonem. Dal jí ještě jednu pořádnou.

„Kundo! Opíchala bys i čtyřletýho kluka, jen kdyby se mu postavil, co?"

Dal jí ještě jednu a pak ji chytil a políbil. Líbal ji pořád dokola. Zajel jí pod šaty. Byla pěkně rostlá, moc pěkně udělaná. Připomínala mu učitelku algebry z gymplu. Stella neměla kalhotky.

„Kurvo," řekl, „kam jsi dala kalhotky?"

Potom se jeho penis proti ní vzepjal. Nebyl tam žádný otvor. Ale Robert byl hrozně rozjetý. Vsunul jí ho mezi stehna. Bylo to jemné a pevné. Přirážel. Na chvíli si připadal hrozně bláznivě, ale pak ho opět přemohla vášeň a začal ji líbat na krku a přirážel dál.

Otřel Stelu hadrem na nádobí, uklidil ji do skříně za kabát, zavřel skříně a ještě stihl v televizi poslední čtvrtinu Detroit Lions proti LA Rams.

Jak čas ubíhal, bylo Robertovi docela fajn. Udělal určité úpravy. Koupil Stelle několik kalhotek, podvazkový pás, jemné punčochy, náramek.

Koupil jí také náušnice a byl úplně šokován, když zjistil, že jeho láska nemá vůbec uši. Pod těmi vlasy jí chyběly. Jakžtakž přilepil náušnice lepicí páskou. Měla ale svoje výhody - nemusel ji brát na večeři, na večírky, na pitomé filmy; na všechny tyhle světské věci, které pro obyčejnou ženskou tolik znamenaly. Docházelo k hádkám. Vždycky docházelo k nějakým hádkám, dokonce i s figurínou. Nebyla moc hovorná, ale byl si jistý, že mu jednou řekla: „Jseš skvělý milenec. Ten starej Žid nestál za nic. Miluješ s citem, Roberte.“

Ano, měla svoje výhody. Nebyla jako jiné ženy, které znal. Nechtěla se milovat v nevhodnou dobu. Mohl si vybrat kdy. A neměla měsíčky. A on ji lízal. Ustříhl jí trochu vlasů a přilepil je mezi stehna.

Všechno to začalo pouze jako sex, ale postupně byl čím dál tím víc zamilovaný, cítil to. Nejdřív chtěl jít k psychiatrovi, ale pak to zavrhl. Koneckonců, copak bylo nutné milovat skutečnou lidskou bytost? Nikdy to nevydrželo dlouho. Mezi lidmi byly moc velké rozdíly, a to, co začínalo jako láska, končovalo velmi často válkou.

Také nemusel líhat se Stellou v posteli a poslouchat, jak vykládá o svých bývalých milencích. Jak ho měl Karl děsně velkého, ale jak ji nechtěl lízat. A jak Louie krásně tancoval, Louie měl jít dělat balet, a ne pojišťováka. A jak uměl Marty opravdově líbat. Uměl to krásně jazykem. A tak dál. Pořád to samé. Sračky. Stella se samozřejmě zmínila o starém Židovi. Ale jenom jednou.

Robert byl se Stepou asi dva týdny, když zavolala Brenda. „Ano, Brendo?“ ozval se.

„Roberte, nevolals mi.“

„Měl jsem hrozně moc práce. Povýšili mě na oblastního ředitele a musel jsem si zařídit nějaké věci v úřadě.“

„Je to pravda?“ „Ano.“

„Roberte, co se děje?“ „Jak to myslíš?“

„Je ti to poznat na hlase. Něco není v pořádku. Ksakru, co se děje? Máš jinou?“

„Ne tak docela.“

„Jak to myslíš, ne tak docela?“ „Ach, Bože!“

„Co je? Co se děje? Roberte, něco není v pořádku. Přijedu za tebou.“

„Brendo, nic se neděje.“

„Ty hajzle, odháníš mě od sebe! Něco se děje. Jedu k tobě! Hned ted!“

Brenda zavěsila a Robert strčil Stellu do skříně, pořádně dozadu, až do rohu. Sundal z ramínka kabát a přehodil ho přes ni. Pak šel zpátky, sedl si a čekal.

Brenda otevřela dveře a vrazila dovnitř. „Tak co se tady ksakru děje? Co to je?“

„Hele, poslouchej," řekl, „je to v pohodě. Uklidni se." Brenda byla hezky roslá. Měla trochu povislá ňadra, ale hezké nohy a krásný zadek. V očích měla stále šílený, ztracený pohled. Nikdy nedokázal její oči toho pohledu zbavit. Po milování se v nich někdy usídlil dočasný klid, ale nikdy ne na dlouho. „Ještě jsi mi ani nedal pusu!"

Robert se zvedl ze židle a políbil Brendu.

„Ježíši, tohle není žádná pusa! Co to je?" zeptala se. „Co se děje.

„Nic, vůbec nic . . . "

„estli mi to neřekneš, budu křičet!" „Ríkám ti, nic se neděje."

Brenda zaječela. Šla k oknu a ječela. Bylo ji slyšet po celém okolí. Pak přestala.

„Bože, Brendo, nedělej to už. Moc tě prosím."

„Udělám to znova! Udělám! Roberte, řekni mi, co se děje, nebo to udělám znova!"

„Tak dobře," ustoupil, „počkej."

Robert přistoupil ke skříni, sňal ze Stelly kabát a vyndal ji ven. „Co to je?" zeptala se Brenda, „co to je?"

„Figurína." „Figurína? To znamená . . . „ „To znamená, že ji miluju."

„Ach, můj Bože! To myslíš vážně? Tohleto? Tuhle *loutku*?" „-Jo.

„Tuhle *loutku* ty miluješ víc než mě? Tenhle kus celuloidu nebo kdoví z jakýho ksindlu je dělaj? To chceš říct, že tuhle *figurínu* miluješ víc než mě?"

„Ano. „Nejspíš ji taky bereš s sebou do postele? Předpokládám, že s touhle *věcí* . . . , děláš ty věci?"

„Ano."

„Ó"

Pak Brenda zaječela doopravdy. Prostě tam stála a ječela. Robert si začal myslet, že nikdy nepřestane. Pak skočila po figuríně a začala ji drápat a tlouct. Figurína se kymácela a narazila o zed'. Brenda se vyřítila ze dveří, skočila do svého auta, a divoce se rozjela. Vrazila do zaparkovaného auta, odrazila se a byla pryč.

Robert přistoupil ke Stelle. Hlava se jí ulomila a zakutalela se pod židli. Na podlaze se válela tříšť umělé hmoty. Jedna paže byla přeražená, bezvládně visela a čněly z ní dva dráty. Robert dopadl na židli. Jen tak seděl. Pak vstal, šel do koupelny, minutu tam stál a pak se vrátil. Stál v předsíni a uviděl hlavu pod židlí. Rozvzlykal se. Bylo to strašné. Nevěděl, co dělat. Vzpomněl si na to, jak pohřbíval svého otce a matku. Ale to bylo něco jiného. Tohle bylo jiné. Stál v předsíni, vzlykal a čekal. Stelliny oči byly otevřené, chladné a krásné. Hleděly na něj.

7. PÁREK KOŘALŮ

Bylo mi přes dvacet a přestože jsem tvrdě chlastal a moc nejedl, pořád jsem byl ještě dost silný, Tím myslím fyzicky, a když se vám jinak moc nedaří, je to přeci jen trochu štěstí. Hlava se bouřila proti mému osudu a životu, a jediný způsob, jak to zklidnit, bylo chlastat, chlastat a chlastat. Šel jsem po prašné, špinavé silnici, bylo vedro, mám dojem, že to bylo v Kalifornii, ale už si dávno nejsem jistý. Byla to pouštní oblast. Šel jsem podél silnice, ponožky jsem měl ztvrdlé, plesnivé a pěkně smradlavé, hřebíky se mi přes podrážky zabodávaly do chodidel, a tak jsem si musel dávat do bot něco tvrdého - lepenku, novinový papír, co mi přišlo pod ruku. Hřebíky ale stejně prolezly, a tak člověk buďto musel sehnat další papír, nebo ho otočit a upravit.

Zastavil vedle me nákladňák. Nevšímal jsem si ho a šlapal dál. Nákladňák se znovu rozjel a ten chlápek jel vedle mě.

„Mladej," oslovil mě, „nechceš práci?" „Koho mám oddělat?" zeptal jsem se.

„Nikoho," odpověděl ten chlap, „pojď, nastup si."

Když jsem obešel auto, dveře *byly* otevřené. Stoupl jsem si na stupačku, vklouzl dovnitř, zabouchl dveře a rozvalil se na kožené sedačce. Slunce už na mě nemohlo.

„Nechceš mi ho vyblafnout?" nabízel, „dostaneš pět babek." Nabral jsem ho pravačkou pořádně do pajšlu, levačkou ho vzal někam mezi ucho a krk, znova pravačkou do zubů a nákladňák sjel ze silnice. Chytil jsem volant a zatočil zpátky. Potom jsem vypnul motor a zabrzdil. Vysoukal jsem se ven a pokračoval v chůzi. Asi po pěti minutách jel nákladňák zase vedle mě.

„Mladej," začal chlápek, „promiň. Já to tak nemyslel. Nechtěl jsem říct, že bys vypadal jako buzík. Stejně tak ale napůl vypadáš. Copak je na tom něco špatnýho, když je někdo buzerant?"

„No, jestli jseš buzík, tak asi ne."

„Pojď," zval mě, „nastup si. Mám pro tebe skutečnej a slušnej džob. Hejbni sebou, můžeš si vydělat nějaký prachy."

Znova jsem nastoupil. Rozjeli jsme se.

„Promiň," řekl, „ksicht máš sice skutečně tvrdej, ale koukni se na ty svoje ruce. Máš ručičky jako nějaká panička."

„Nestarej se o moje ruce," odbyl jsem ho.

„Je to totiž těžká práce. Nakládat pražce. Už jsi to někdy dělal?"

„Ne. Je to pořádná dřina.“ „Dřel jsem celý život.“

„Dobrá,“ řekl ten chlap, „dobrá.“

Jeli jsme a mlčeli, nákladník sebou házel sem a tam. Kolem byl jen samý prach, prach a poušť. Ten chlápek neměl téměř žádný výraz, a vůbec, všeho měl nějak málo. Někdy si ale malí lidé, kteří vydrží dlouho na jednom místě, získají určitý vliv a moc. Tenhle měl nákladník a nabízel práci. Někdy na to prostě musíte přistoupit.

Jeli jsme dál a pak se objevil starší chlap, který šel po silnici. Muselo mu být kolem pětačtyřiceti. To už je na silnici hodně. Tenhle pan Burkhart, jak se jmenoval, zpomalil a zeptal se toho starého: „Hej, kámo, nechceš si vydělat pár dolárků?“

„Ale ano, pane!“ zvolal.

„Pohni sebou. Otevři mu,“ nařizoval Burkhart.

Starouš nastoupil a doopravdy páchl - chlastem a potem, agónií a smrtí. Jeli jsme dál, až jsme se dostali ke skupince několika budov. Vystoupili jsme s Burkharthem a šli jsme do krámu. Stál tam chlápek se zeleným kšiltem proti slunci. Kolem levého zápěstí měl plno gumiček. Byl plešatý, ale ruce měl obrostlé hnusnými dlouhými světlými chlupy.

„Zdravíčko, pane Burkhart,“ zahlaholil. „Jak vidím, našel jste si další páreček kořalů.“

„Tady máš seznam, Jessi,“ usadil ho Burkhart a Jesse začal snášet žádané zboží. Nějaký čas to trvalo. Pak byl hotov. „Ještě něco; pane Burkhart? Dvě lahvinky levného vína?“

„Pro mě ne,“ řekl jsem.

„To nic,“ ozval se starý chlap, „vezmu si obě.“

„Půjde ti to z platu,“ varoval Burkhart starocha. „To nevadí, strhněte si to.“

„Jseš si jistej, že tu flašku nechceš?“ zeptal se mě Burkhart. „Tak jo, já si ji vezmu.“

Spali jsme ve stanu. Tu noc jsme chlastali víno a starouš mi vykládal o svých problémech. Ztratil manželku. Stále ji miloval. Pořád na ni myslel. Báječná ženská. Kdysi učil matematiku. Ale přišel o ženu. Žádná není jako ona. Bla bla bla.

Panebože, když jsme se probrali, bylo mu blbě a mně nebylo o moc líp, slunce už bylo vysoko a my se dali do práce: rovnali jsme železniční pražce. Museli jsme je štosovat do hranic. Při zemi to šlo. Jak jsme postupovali výš, museli jsme počítat. „Raz, dva, tři,“ počítal jsem, a pak jsme ho pustili.

Starouš měl kolem hlavy omotaný velký šátek, chlast se z něj jen řinul a šátek byl celý nasáklý a tmavý. Čas od času mi nějaká tříška z pražce projela potrhanou rukavicí až do dlaně. Bolest by byla normálně nesnesitelná a já bych všeho nechal, ale úmorná dřina mi

naprosto dokonale otupila smysly. Když se to stalo, pouze jsem se naštvál a chtělo se mi někoho zabít, ale když jsem se rozhlédl kolem, byl tam jen písek, kopce, jasně žluté slunce, bylo tam jako v peci a nedalo se nikam utéct.

Železniční společnost dává čas od času staré pražce vytrhat a nahrazuje je novými. Ty staré zůstaly ležet vedle kolejí. Nic jim v podstatě nebylo, ale dráha je tam nechala a Burkhart si najímal chlápky jako jsme byli my, aby mu je skládali do hranic, které pak odvážel nákladňákem a prodával. Nejspíš se hodí na hodně věcí. Na některých rančích je můžete vidět zapuštěné do země a mezi nimi napnutý ostnatý drát jako plot. Určitě se dalo najít i další použití. Moc mě to ale nezajímalo.

Bylo to naprosto stejné jako jakákoliv jiná pitomá práce, byli jste utahaní, chtěli jste s tím seknout, a pak jste se unavili ještě víc a zapomněli, že jste se na to chtěli vykašlat, minuty vůbec neubíhaly, jedna minuta se táhla celou věčností, bez naděje, bez možnosti z toho vypadnout, lapení, příliš vygumování, abyste se na to vyflákli, a i kdybyste to udělali, neměli jste kam jít.

„Mladej, přišel jsem o manželku. Byla to hrozně báječná ženská. Nemůžu na ni zapomenout. Dobrá ženská je nejlepší věc na světě.“

„Jo.“

„Aspoň trochu toho vína kdyby bylo.“ „Už došlo. Musíme počkat na večer.“

„Zajímalo by mě, jestli kořaly vůbec někdo chápe.“ „Jenom zase jiný kořalové.“

„Myslíš, že ty třísky, co máme v dlaních, se můžou dostat do srdce?“

„Nemáme šanci, měli jsme pořád smůlu.“

Zastavili se u nás dva Indiáni a pozorovali nás. Pozorovali nás hodně dlouho. Když jsme si se starým chlápkem sedli na pražec a chtěli si zapálit, jeden z Indiánů k nám přišel.

„Vy to, hoši, děláte všechno blbě,“ začal. „Jak to myslíš?“ zeptal jsem se ho.

„Děláte, když je v poušti největší vedro. Měli byste vstát brzo ráno a všechnu práci udělat, dokud je chladno.“

„Máš recht,“ uznal jsem, „díky.“

Indián měl pravdu. Rozhodl jsem, že budeme vstávat brzo. Ale nikdy jsme to nedokázali. Starouši bylo z nočního chlastání vždycky blbě a já ho nikdy nedokázal zvednout včas.

„Ještě pět minut,“ prosil, „aspoň pět minut.“

Nakonec to jednoho dne vzdal. Nedokázal už zvednout další pražec. Pořád se za to omlouval.

„To je v pohodě, táto.“

Vrátili jsme se do stanu a čekali na večer. Fotřík se natáhl a kecal. Pořád mlel o své bývalé manželce. Musel jsem to poslouchat celý den až do večera. Pak se objevil Burkhart.

„Panebože, dneska jste moc nemákli. To si myslíte, že se takhle budete mít jako prasata v žitě?“

„My jsme skončili, Burkarte,“ oznámil jsem, „čekáme na výplatu.“

„Mám sto chutí vám nic nezaplatit.“ „Jestli máte sto chutí, tak zaplatte!“

„Pane Burkarte, prosím vás,“ škemral starouš, „prosím, prosím, děli jsme jak vztekli, namouduši, že jo!“

„Burkhart ví moc dobře, kolik jsme udělali,“ uklidňoval jsem ho, „má to spočtené a já taky.“

„72,“ zkusil to Burkhart. „90,“ odporoval jsem. „76,“ smlouval Burkhart. „90,“ trval jsem na svém. „80,“ slevoval Burkhart.

„Beru,“ uzavřel jsem.

Burkhart vytáhl tužku a papír; naučtoval nám víno, jídlo, dopravu a bydlení. Taťka a já jsme z toho každý vyšli s 18 dolary za pět dnů práce. Vzali jsme to. A zdarma svezení zpátky do města. Zdarma? Burkhart s námi vyjebal, jak to jen šlo. Ale nemohli jsme se dožadovat spravedlnosti, protože když nemáte prachy, zákon pro vás neplatí.

„Panebože,“ vydechl starouš, „já se ale naleju. Pořádně se poměju a zmrskám se. Ty ne, mladej?“

„Asi ne.“

Šli jsme do jediného baru ve městě, sedli si, fotřík si dal víno a já pivo. Začal zase o své bývalé ženě a já se přesunul na druhý konec baru. Po schodech sešla mexická dívka a sedla si ke mně. Proč scházejí ze schodů vždycky tak jako ve filmu? Dokonce jsem si i připadal jako ve filmu. Koupil jsem jí pivo. Představila se: „Jmenuju se Sherri,“ a já namítl: „To ale není mexické jméno,“ a ona řekla: „A musí být?“ a já uznal, že má pravdu.

Nahoru po schodech to stálo pět dolarů; nejdřív mě umyla, a pak ještě jednou. Myla mě v malé bílé misce, která měla kolem dokola namalovaná honící se kuřátka. Za deset minut si vydělala

ty samé peníze jako já za celý den a několik hodin navrch. Z finančního hlediska bylo jasné jak facka, že prcina je výhodnější než ocas.

Když jsem sešel po schodech dolů, starouš už měl hlavu položenou na baru; zmohlo ho to. Ten den jsme nejedli, a on už nic nevydržel. U hlavy mu ležel dolar a nějaké drobné.

Napadlo mě, že bych ho vzal s sebou, ale nedokázal jsem se postarat ani sám o sebe. Vyšel jsem ven. Bylo chladno a já vyrazil na sever.

Měl jsem výčitky, že jsem tam fotříka nechal na pospas maloměstským supům. Potom mě napadlo, jestli na něj jeho žena vůbec někdy myslela. Asi ne, a pokud ano, sotva tak jako on na ni. Celá země se hemžila smutnými zraněnými lidmi, jako byl on. Potřeboval jsem se někde vyspat. Postel, ve které jsem ležel s mexickou dívkou, byla po třech týdnech první.

Pár nocí předtím jsem zjistil, že když se ochladí, třísky v dlaních se začnou cukat. Cítil jsem, kde se zabodly. Začalo se ochlazovat. Nemůžu říct, že bych nenáviděl svět mužů a žen, ale pociťoval jsem určité znechucení, které mě vydělovalo ze společnosti řemeslníků a obchodníků, milenců a lhářů, a ještě dnes, o několik desítek let později, cítím ten samý hnus. Samozřejmě, je to příběh jednoho člověka či jeden pohled na realitu. Pokud budete číst dál, snad vám další povídka bude připadat veselejší. Doufám.

8. MAJA THURUP

Celé záležitosti se dostalo velké publicity v televizi i tisku a ta žena o tom měla napsat knihu. Jmenovala se Hester Adamsová, dvakrát rozvedená, dvě děti. Bylo jí 35 a dalo by se říct, že to byl její poslední pokus. Začínaly se jí dělat vrásky, prsa jí už nějakou dobu poklesávala, lýtka jí hubla a rostlo jí břicho. Ameriku učili, že krása sídlí pouze v mládí, zvláště ženském. Ale Hester Adamsová v sobě měla temnou krásu frustrace a nadcházející prohry; blížící se prohra ji zcela vyplňovala a dodávala jí zvláštní sexuální zabarvení jako zoufalé a vadnoucí ženě, která sedí sama v baru plném chlapů. Hester se rozhlédla kolem, viděla, že od amerických mužů toho nemůže moc očekávat, a sedla na letadlo do Jižní Ameriky. Vstoupila do džungle s fotoaparátem, přenosným psacím strojem, hubnoucimi lýtky a bílou pletí a našla tam kanibala, černého kanibala: Maju Thurupa. Jeho obličej stál za pohled. Jako by ho měl popsán tisíci kocovin a tragédií. A byla to pravda - měl za sebou tisíc kocovin, ale tragédie, ty měly všechny jeden společný základ: Maja Thurup byl moc, moc velký. Žádná dívka z vesnice ho nemohla přijmout. Natrhl už dvě dívky tím svým nástrojem tak, že z toho měly smrt. Jednu zepředu, druhou zezadu. Vyšlo to na stejno.

Maja byl osamělý, a tak pil a v myšlenkách se obíral svou osamělostí, dokud se neobjevila Hester Adamsová s průvodcem, fotoaparátem a bílou pletí. Po formálním představení a několika panácích u ohně Hester vstoupila do Majovy chatrče a vzala si vše, co mohl nabídnout; chtěla ještě víc. Pro oba to byl učiněný zázrak. Byli oddáni za třídní kmenové slavnosti, během které byli opékáni zajatí příslušníci nepřátelského kmene a po jídání uprostřed tance, vzývání a opilosti. Kouzelník, který si všiml, že Hester neokusila maso opečených příslušníků nepřáteleného kmene (obložené ananasem, olivami a ořechy), všem oznámil, že vůbec není nějakou bílou bohyní, ale jednou z dcer zlého boha Ritikana (před staletími byl Ritikan kvůli odmítání jiné stravy než zeleniny, ovoce a ořechů vyhnán z kmenového nebe). Tato zpráva vyvolala v kmeni rozkol a dva přátelé Maji Thurupa byli okamžitě zavražděni, protože tvrdili, že to, jak Hester zvládla Majovu mohutnost, už byl sám o sobě zázrak, a skutečnost, že nepřijala lidské maso v jiné podobě, lze prominout, přinejmenším dočasně.

Hester s Majou uprchli do Ameriky, do North Hollywoodu, abychom byli přesní, kde Hester začala jednat, aby se Maja Thurup mohl stát americkým občanem. Hester, která bývala učitelkou, začala Maju poučovat o tom, jak se má oblékat, o anglickém jazyce, kalifornském pivu a vínech, televizi a potravinách, které se dají koupit na nejbližším trhu Safeway. Maja se na televizi nejen díval, ale také v ní spolu s Hester vystoupili a veřejně se přihlásili ke své lásce. Maja potom seděl uprostřed koberce s učebnicemi angličtiny, popíjel pivo a víno,

zpíval domorodé písně a hrál na bonga. Hester pracovala na knize o sobě a Majovi. Velký nakladatel čekal. Stačilo, aby to Hester pouze napsala.

Jednoho rána jsem byl asi v osm ještě v posteli. Den předtím jsem nechal v Santa Anitě 40 dolarů, můj účet u Kalifornské federální banky byl nebezpečně nízký a už měsíc jsem nenapsal slušnou povídku. Zazvonil telefon. Probudil jsem se, vyzvracel se, škytl a zvedl sluchátko.

„Chinaskí?“ „Co je?“

„Tady Dan Hudson.“

Dan vedl v Chicagu časopis *Flare*. Dobře platil. Byl zároveň redaktor i vydavatel.

„Nazdar Dane, ty bejku.“ „Hele, něco pro tebe mám.“ „Jasně, Dane. O co jde?“

„Chci, abys pro mě udělal rozhovor s tou čubkou, co si vzala toho kanibala. Dej do toho hodně sexu. Smíchej lásku s hrůzou, chápeš?“

„Jasně. Dělal jsem to celý život.“

„Když to zmákneš do 27. března, máš u mě 500 dolarů.“ „Dane, za 500 dolarů ti udělám z Burta Reynoldse lesbu.“

Dan mi dal adresu a telefon. Zavěsil jsem, ostříkl si obličej vodou, dal si dvě sodovky, otevřel láhev piva a zavolal Hester Adamsově. Řekl jsem jí, že bych chtěl podat její vztah s Majou Thurupem jako jeden z velkých milostných příběhů 20. století. Souhlasila s interview v jednu odpoledne.

Byl to byt ve třetím patře bez výtahu. Otevřela mi. Maja seděl na podlaze se svým bongem a pil z pětinky středně drahého portského. Byl bosý, oblečený do těsných džín a bílého trika s černými zebrovitými pruhy. Hester měla na sobě to samé. Přinesla mi láhev piva. Vzal jsem si cigaretu z krabičky na konferenčním stolku a začal s rozhovorem.

„Prvně jste se potkala s Majou kdy?“

Hester mi uvedla datum. Také mi řekla přesný čas a místo. „Kdy jste poprvé začala chovat k Majovi lásku Za jakých konkrétních okolností se to vyvíjelo dál?“

„No,“ začala Hester, „bylo to . . .“

„Milovat mě když jí ho dám,“ ozval se z koberce Maja. „Naučil se anglicky docela rychle, že?“

„Ano, je skvělý.“

„Vrazím ho do ní, ona říct, 'Ach bože, ach bože, ach bože!' Ha, ha, ha!“

„Maja je úžasně rostlý.“

„Ona kouřit taky," pokračoval Maja, „ona kouřit dobře. Pořádně do krku, ha, ha, ha!"

„Milovala jsem Maju hned od samého začátku," svěřovala se Hester, „měl takové oči, obličej . . . měl v nich takovou tragédii. A to, jak chodil. Chodí, no, chodí trochu jako tygr."

„Pícháme," řekl Maja, „pícháme, pícháme, pícháme, pícháme, pícháme. Začínám být unavený."

Maja se opět napil. Podíval se na mě.

„Opíchej ji. Já už nemůžu. Ona velká hladová díra."

„Maja má nefalšovaný smysl pro humor, to je další věc, kterou si mě získal."

„Jediný, co ty ráda ve mně, je ten můj čurák jak telefonní sloup."

„Maja pije už od rána," zrozpačitěla Hester, „musíte ho omluvit."

„Možná by bylo lepší, kdybych přišel, až mu bude líp." Domluvili jsme se na dvě hodiny odpoledne příštího dne.

Bylo to prostě tak. Potřeboval jsem fotografa. Znal jsem jednoho, jistého Sama Jacobyho, který byl na mizině, byl dobrý a udělal by tu práci levně. Vzal jsem ho s sebou. Bylo slunečné odpoledne, které kazil pouze slabý smog. Šli jsme nahoru a zazvonili. Nikdo neotvíral. Zazvonil jsem ještě jednou. Maja otevřel.

„Hester ne doma," řekl, „šla nakoupit."

„Byli jsme domluveni na dvě hodiny. Rád bych šel dál a počkal na ní."

Šli jsme dovnitř a sedli si.

„Zahraju vám na bubny," nabídl se Maja.

Hrál na bubny a zpíval nějaké zpěvy z džungle. Docela mu to šlo. Pustil se do další láhve portského. Stále měl na sobě džíný a zebrované tričko.

„Píchat, píchat, píchat, nic jiného nechtěla. Udělat ze mě blázen."

„Stýská se ti po džungli, Majo?"

„Proti proudu se prostě nevysereš, troubo." „Ale ona tě miluje."

„Ha, ha, ha!"

Maja nám zahrál další sólo na buben. Šlo mu to, i když byl opilý.

Když Maja skončil, Sam se mě zeptal: „Myslíš, že by mohla mít v lednici nějaké pivo?"

„Mohla." „Mám špatné nervy. Potřebuju pivo."

„Dej si. Vem dvě. Pak jí ho koupím. Měl jsem vzít nějaké s sebou."

Sam se zvedl a šel do kuchyně. Slyšel jsem, jak otvírá lednici. „Píšu článek o tobě a Hester," řekl jsem Majovi.

„Ženská s velkou dírou. Nikdy neucpeš. Jako sopka."

Slyšel jsem, jak Sam v kuchyni zvrací. Hodně pil. Věděl jsem, že má kocovinu. Ale stále byl jedním z nejlepších fotografů v okolí. Pak bylo ticho. Sam přišel zpátky. Sedl si. Žádné pivo s sebou neměl.

„Zahraju znova na bubny," řekl Maja. Zahrál znova na bubny. Pořád byl dobrý. I když ne tak dobrý jako předtím. Víno ho začalo zmáhat.

„Pojď odsud pryč," obrátil se ke mně Sam. . „Musím počkat na Hester.

„Pojď, jdeme," naléhal Sam.

„Kluci, chcete trochu vína?" zeptal se Maja.

Vstal jsem a šel do kuchyně pro pivo. Sam šel za mnou. Zamířil jsem k lednici.

„*Prosím tě*, neotvírej to!" žádal mě Sam.

Šel k výlevce a znovu zvracel. Podíval jsem se na lednici. Neotevřel jsem ji. Když Sam skončil, řekl jsem: „Tak dobře, jdeme." Šli jsme do obývacího pokoje, kde Maja stále seděl u svého bonga. „Zahraju na bubny ještě jednou," nabídl.

„Ne, díky, Majo."

Šli jsme ven, po schodech dolů a na ulici. Nastoupili jsme do mého auta. Vyjel jsem. Nevěděl jsem, co mám říct. Sam mlčel. Byli jsme v obchodní čtvrti. Zajel jsem k pumpě a řekl si o plnou nádrž normálu. Sam vystoupil a šel k telefonní budce zavolat policii. Viděl jsem ho, jak vychází z budky. Zaplatil jsem benzín. Rozhovor jsem neudělal. Přišel jsem o 500 dolarů. Čekal jsem, až Sam dojde k vozu.

9. VRAZI

Harry před chvílí seskočil z vagónu a šel po Alamedo směrem

k Pedrovi na hrnek pětcentové kávy. Bylo brzy ráno, ale pamatoval si, že otvírají v pět. U Pedra jste s pěti centy mohli klidně vydržet pár hodin. Mohli jste si tam zapřemýšlet. Mohli jste vzpomínat, co jste kdy udělali dobře a co špatně.

Měli otevřeno. Mexická dívka, která přinesla kávu, na něj pohlédla jako na lidskou bytost. Chudí znali život. Dobrá holka. Dost dobrá holka. Všechny ale s sebou nesly problémy. Všechno v sobě neslo nějaký problém. Vzpomněl si na výrok, který kdysi slyšel: Definicí života je problém.

Harry si sedl k jednomu ze starých stolků. Káva byla dobrá. Bylo mu třicet osm a byl na dně. Srkal kávu a vzpomínal, kde udělal chybu - a kde ne. Prostě už byl unavený - hrou na pojišťování, malými úřady a vysokými skleněnými přepážkami, klienty; už ho unavilo podvádět manželku nebo se mačkat na sekretářky ve výtahu a na chodbách; byl unaven vánočními večírky a silvestrovskými mejdany a narozeninami, splátkami na nová auta a nábytek, účty - světlo, plyn, voda -, celým tím pitomým komplexem životních nutností.

Unavilo ho to, a tak s tím praštil, to bylo vše. Rozvod na sebe nenechal dlouho čekat, zanedlouho začal pít a najednou byl mimo. Neměl nic a zjistil, že ani to není tak snadné. Byl to jen jiný druh břemene. Kdyby tak existovala nějaká mírnější střední cesta. Zdálo se, že chlap má pouze dvě možnosti - dělat kurvu nebo se toulat.

Když Harry zvedl hlavu, viděl, že si proti němu sedl nějaký chlápek, také s pětcentovou kávou. Vypadal, že mu je něco přes čtyřicet. Byl stejně odrbaný jako Harry. Ubalil si cigaretu, a když si ji připaloval, podíval se na Harryho.

„Jak je?“

„To je teda otázka,“ odpověděl Harry. „Jo, to jo.“

Seděli a pili kávu.

„Člověk se jenom diví, jak je možné, že se dostal až sem.“ „Jo,“ ucedil Harry.

„Mimochodem, kdyby něco, tak já jsem William.“ „Harry.“

„Můžeš mi říkat Bille.“ „Díky.“

„Je na tobě vidět, že ses dostal až na konec.“

„Už mě prostě tenhle vandr nebaví, leze mi to krkem.“ „Chceš zpátky do společnosti, Harry?“

„Ne, to ne. Ale rád bych se nějak dostal z tohoto.“ „Můžeš se máznout.“

„To vím.“

„Hele,“ začal Bill, „to, co potřebujem, je trocha prachů, pokud možno v klidu, abysme si mohli dát trochu voraz.“

„Jasně, ale jak?“

„To víš, je v tom krapet rizika.“ „A co teda?“

„Trochu jsem vykrádal baráky. Ujde to. Bodnul by mi dobrý parták.“

„Dobře, já jsem ochoten prubnout cokoliv. Už mě serou ty vodnaté fazole, týden staré koblihy, misie, kázání o Bohu, chrápání . . .“

„Je tu ale problém, jak se dostat tam, kde bychom mohli působit,“ zkoušel ho Bill.

„Mám pár dolarů.“

„Dobře, sejdem se o půlnoci. Máš tužku?“ „Ne.“

„Tak počkej. Někomu řeknu.“

Bill se vrátil se špačkem. Vzal ubrousek a něco na něj psal. „Pojedeš autobusem na Beverly Hills a řidičovi řekneš, aby tě tady vysadil. Půjdeš dva bloky na sever. Tam budu čekat. Zvládneš to?“

„Budu tam.“

„Máš ženu a děti?“ zeptal se Bill.

Měl jsem,“ odpověděl Harry.

Tu noc bylo chladno. Harry vystoupil z autobusu a šel dva bloky na sever. Byla tma jako v pytli. Bill už čekal a kouřil ubalenou cigaretu. Nestál na chodníku, ale vzadu u velkého křoví. Nazdar, Bille.“

„Ahoj, Harry. Jseš připravenej začít kariéru pracháče?“ „sem.“

Dobře. Pořádně jsem to tady omrknut. Vypadá to, že jsem něco našel. Barák o samotě. Smrdí prachama. Máš strach?“

„Ne. Nemám.“

„Paráda. Pojď za mnou a nezmatkuj.“

Harry za ním šel po chodníku asi blok a půl, Bill potom zahrnul mezi dva keře a rozlehlý trávnick. Šli za dům, pořádné dvoupatrové stavení. Bill se zastavil u zadního okna. Nožem rozřízl sítku proti hmyzu a chvíli čekal. Bylo to jako na hřbitově. Pak vyhákl rám s pletivem a nadzdvihl ho. Stáli tam a zkoušeli otevřít okno. Bill se s tím nějakou dobu mořil a Harry si už říkal, panebože, trčím tady s nějakým amatérem. Vždyť je to blázen. Pak se okno otevřelo a

Bill skočil dovnitř. Harry viděl, jak kroutí zadkem. Vždyť je to k smíchu, pomyslel si. Tohle že dělají chlapi?

„Polez," ozval se zevnitř tiše Bill.

Harry vlezl dovnitř. Skutečně to tam smrdělo penězi, a také leštěnkou na nábytek.

„Jéžiš, Bille. Dostal jsem strach. Nemá to smysl."

„Nemluv tak nahlas. Máš už přece dost těch vodnatých fazolí, ne?"

„Jo. „Tak se chovej jako chlap."

Harry stál za ním a Bill zatím otevíral zásuvky a strkal si věci do kapes. Podle všeho byli v jídelně. Bill si cpal lžíce, vidličky a nože do kapes. Jak za tohle můžeme něco dostat? napadlo Harryho.

Bill si pořád rval stříbrné příbory do kapes u kabátu. Pak mu upadl nůž. Podlaha byla tvrdá, bez koberce, a tak to bylo zřetelně slyšet.

„Kdo je tam?"

Bill s Harrym ani nedutali. „Povídám, kdo je tam?"

„Co se děje, Seymoure?" ozval se dívčí hlas.

„Zdá se mi, že jsem něco slyšel. Něco mě probudilo." „Tak pojď spát."

„Ne. Něco jsem slyšel."

Harry zaslechl vrznout postel a pak mužské kroky. Muž prošel dveřmi a stál s nimi v jídelně. Měl na sobě pyžamo, mladý muž asi šesta - sedmadvacetiletý, s bradkou a dlouhými vlasy.

„Vy hajzlové, co děláte v mém domě?"

Bill se obrátil k Harrymu. „Jdi do ložnice. Možná je tam telefon. Dej bacha, ať nikam nevolá. Tohohle si vezmu na starost já." Harry šel k ložnici, našel vchod, vešel a spatřil mladou blondýnku asi třiaadvacetiletou, s dlouhými vlasy, v luxusní noční košili s obnaženými nadry. Na nočním stolku stál telefon, ale žena se ani nehнула. Přitiskla si hřbet dlaně k ústům. Posadila se na posteli.

„Nekřič," varoval ji Harry, „nebo tě zabiju."

Stál a koukal na ni, myslel na vlastní ženu, která ale vypadala úplně jinak. Harry se začal potit a točila se mu hlava. Upřeně hleděli jeden na druhého.

Harry si sedl na postel.

„Nech mou ženu na pokoji, nebo tě zabiju!" vyjekl muž. Bill ho právě dostrkal do pokoje. Držel muže zezadu kolem krku a nůž mu tlačil doprostřed zad.

„Tvý ženě se nic nestane. Jen nám řekni, kde jsou ty pitomý prachy, a my zmizíme.“

„Už jsem ti to řekl, všechno, co mám, je v peněžence.“ Bill ho přiškrtl a přitlačil nožem. Mladý muž sebou škubl. „Šperky," naléhal Bill, „kde máš šperky?"

„Nahoře . . . " "

„Dobrý. Doved' mě tam.“

Harry pozoroval Billa, jak ho postrkuje ven. Pořád upřeně hleděl na dívku a ona na něj. Modré oči, se zorničkami rozšířenými strachem.

„Nekřič," opakoval, „nebo tě zabiju, rozumíš, zabiju tě!"

Rty se jí začaly chvět. Byly neznatelně růžové, a pak na ně přitiskl ústa. Měl strniště a páchl, byl odporný a ona byla bílá, hebce bílá, jemná a celá se chvěla. Držel jí hlavu v dlaních. Odtáhl se a hleděl jí do očí. „Ty kurvo," ucedil, „ty děvko jedna mizerná!" Znovu ji políbil, tentokrát hruběji. Svalili se na postel. Odkopával boty a tlačil ji k posteli. Pak ze sebe rval kalhoty, stahoval si je a neustále ji držel a líbal. „Ty kurvo, ty kurvo mizerná . . . " "

„*NE! Proboha, ne.' Ty svině, manželku ne.*"

Harry je neslyšel přicházet. Mladý muž prudce vykřikl. Potom Harry slyšel zabublání. Vytáhl ho a rozhlédl se. Muž ležel na podlaze s proříznutým hrdlem; krev rytmicky vytékala na podlahu. „Tys ho zabil!" vyjekl Harry.

„Křičel." „Nemusel jsi ho ale zabíjet.“

„Tys nemusel znásilňovat jeho ženu.“

„Já jsem ji neznásilňoval, ale tys ho zabil.“ Pak začala ječet. Harry jí zacpal rukou ústa. „Co budeme dělat?" zeptal se.

„Taky ji musíme oddělat. Je to svědek." „Já to nedokážu," couval Harry.

„Já ji zabiju," rozhodl Bill.

„Ale bylo by škoda ji trochu nevyužít." „Tak dělej, vlez na ni.“

„Narvi jí něco do pusy.“

„Nech to na mně," ušklíbl se Bill. V zásuvce našel šátek a nacpal jí ho do pusy. Potom roztrhal povlak na polštář a šátek převázal.

„Tak dělej," pobídl ho.

Dívka se vůbec nebránila. Zdálo se, že je v šoku.

Když Harry skončil, vystřídal ho Bill. Harry ho pozoroval. To bylo ono. Takhle to fungovalo po celém světě. Když přitáhla vítězná armáda, vzala si ženy. Byli vítěznou armádou.

Bill slezl. „Do prdele, tahle ale byla dobrá." „Hele, Bille, nezapíjej ji."

„Bude mluvit. Je svědek."

„Když ji necháme žít, nic neřekne. To jí přece stojí za to." „Stejně promluví. Zná lidskou národu. Řekne to později." „A proč by nás taky neměla prásknout, když jí děláme takové věci?"

„Tohle právě myslím," řekl Bill, „tak proč ji tedy nechávat být?"

„Zeptáme se jí. Řekneme jí to. Zeptáme se, co si myslí." „Já vím, co si myslí. Zabiju ji."

„Prosím tě, Bille. Proč nemůžeme být aspoň trochu slušní?" „Brát nějaké ohledy Ted'? Už je moc pozdě. Kdyby ses choval alespoň trochu jako chlap a nechal toho svého podělaného pind'oura tam, kde byl . . . "

„Bille, nezapíjej ji, já to . . . nesnesu . . . " „Tak se otoč."

„Bille, prosím tě."

„Už jsem ti řekl, ksakru, otoč se!"

Harry se otočil. Zdálo se mu, že nic neslyší. Minuty ubíhaly. „Bille, udělals to?"

„Jo. Můžeš se otočit a podívat." „Nechci. Já už chci jít. Já chci jít pryč."

Vylezli stejným oknem, jako přišli. Noc byla ještě chladnější. Šli podél neosvětlené strany domu a pak prolezli živým plotem. „Bille?"

„Co je"

„Už je mi fajn, jako by se nic nestalo." „Stalo."

Šli zpátky na autobusovou zastávku. Autobus měl v noci dlouhé intervaly, možná budou muset čekat celou hodinu. Stáli na stanici a hledali stopy po krvi; bylo to divné, ale žádné nenašli. Ubalili si tedy dvě cigarety a zapálili si.

Bill ji náhle vyplivl. „Co je, Bille?"

„Zapomněli jsme vzít tu peněženku!"

„A do prdele," ulevil si Harry.

10. CHLAP

George ležel ve svém přívěsu rozvalený na zádech a díval se na přenosnou televizi. Nádobí po večeři nebylo umyté, potřeboval oholit a popel z ubalené cigarety mu padal na nátělník. Někdy byl ještě žhavý. Občas zasáhl i kůži. George zaklel a smetl ho.

Někdo zaklepal. Pomalu se zvedl a otevřel. Byla to Constance. V sáčku měla nenačatou pětinku whisky.

„Georgi, já jsem se na něj vykašlala, už jsem toho hajzla nemohla ani vidět.“

„Sedni si.“

George otevřel láhev, vzal dvě sklínky, do každé nalil z třetiny whisky a ze dvou třetin vodu. Sedl si na postel ke Constance. Vyndala z kabelky cigaretu a zapálila si. Byla opilá a třásly se jí ruce.

„Taky jsem mu sbalila ty jeho všivácký prachy. Vzala jsem mu prachy a zmizela, když byl v práci. Nedovedeš si představit, co jsem si s ním užila.“

„Dej mi šluka,“ ozval se George.

Podala mu cigaretu, a jak se k němu nahnula, George si ji přitáhl, objal ji a políbil.

„Ty hajzle jeden,“ řekla, „chyběls mi.“

„Mně se taky stýskalo po těch tvých nádherných nohách, Connie. Fakt mi chyběly.“

„Furt se ti líbí?“

„Stačí se na ně kouknout a jsem hotový.“

„S klukama z vejšky mi to nikdy nešlo,“ svěřovala se Connie. „Jsou moc měkký, jako bláto. Tenhle měl doma pořád čisto. Georgi, bylo to, jako kdybys měl služku. Dělal všechno úplně sám.“

Ten kvartýr byl naprosto bez poskvrnny. Hajzl byl tak vypiglovanej, že se z něho dalo klidně jíst. Byl totiž *antraepticky*.“

„Vypij to. To ti udělá dobře.“ „Ani to šoustání mu nešlo.“ „To jako že mu nestál?“

„Ale ne, stál. Stál mu v jednom kuse. Ale nevěděl, jak ženskou potěšit, rozumíš. Nevěděl, jak na to. Přes všechny ty prachy a školy byl naprosto k ničemu.“

„Já bych chtěl mít vysokou.“

„Žádnou nepotřebuješ. Ty máš všechno.“

„Ale jsem jenom obyčejný poskok. Samé zkurvené kšefty.“ „Vždyť jsem ti řekla, že máš všechno, co potřebuješ, Georgi. Ty víš, jak udělat ženský pomyšlení.“

„Jó.“

„Jo.“ A víš, co ještě? Chodila tam jeho *matka!* Jeho *matka!* Dvakrát nebo třikrát týdně. Dřepěla tam, dělala, že mě má ráda, ale celou tu dobu přitom se mnou jednala, jako kdybych byla nějaká kurva. Jako kdybych byla kurva, která jí krade jejího synáčka! Jejího předraženého Waltříčka! Panebože! To byla ale kráva!“ „Vypij to, Connie.“

George měl dopito. Čekal, až Connie vyprázdní svou sklínku, vzal ji a obě dolil.

„Tvrdil, že mě miluje. A já mu na to řekla: 'Koukni se na tu mou frndu, Waltře!' A on se ani nepodíval. Povídal: 'Nechci se na to dívat.' Na *to!* Tak jí říkal! Ty nemáš strach kouknout se na mou frndu, vid'?"

„Nikdy mě nekousla.“

„Ale tys ji kousal a cumlal, vid', že jo?“ „Nejspíš jo.“

„A lízal jsi ji a cucal?“ „Asi jo.“

„Však ty moc dobře víš, Georgi, co jsi dělal.“ „Kolik máš těch peněz?“

„Šest set dolarů.“

„Nemám rád lidi, co někoho oberou, Connie.“

„Proto taky meješ to hnusný nádobí. Jseš poctivej. Ale on je jenom kus vola. Pro něj prachy nic neznamenaj. A já si je vydělala . . . on a jeho *nmtka*, jeho *láska*, jeho *láska k matce*, jeho čistá umyvadlíčka a záchody a koše na odpadky a nová auta a spreje proti pachu z úst a vodičky po holení, jeho malé erekce a to jeho ušlechtilé milování. Všechno pro *sebe*, chápeš to, všechno jenom pro *sebe!* Však ty víš, Georgi, co ženská chce . . . “

„Díky za tu whisky, Connie. Dej mi ještě cigáro.“

George opět dolil. „Stýskalo se mi tvých nohách, Connie. Fakt, stýskalo. Líbí se mi, jak nosíš vysoké podpatky. Jsem z toho celý pryč. Tyhle moderní ženské, ty vůbec neví, o co se připravuji. Vysoký podpatek tvaruje lýtko, stehno i zadek; dodává chůzi rytmus. Fakt mě to děsně bere!“

„Georgi, ty mluvíš jako nějaký básník. Někdy tak mluvíš. A přitom nejseš nic jinýho než obyčejná ficka od nádobí.“ „Víš, co by se mi moc líbilo?“

„Co.“ „Hrozně rád bych tě seřezal páskem po nohách, po prdeli a po stehnech. Chtěl bych, aby ses celá třásla a křičela. Až by ses celá jen tetelila a naříkala, tak bych ti ho tam vrazil, z čisté lásky.“

„Já nechci, Georgi. Dřív jsi takhle nikdy nemluvil. Vždycky ses ke mně choval slušně.“

„Vyhrň si šaty.“ „Co?“

„Vytáhni si ty šaty výš, chci víc vidět tvoje nohy.“ „Tobě se ale moje nohy líbí, vid', Georgi?“

„Dělej; ať jsou pořádně vidět!“

Constance si povytáhla šaty. „Panebože, do prdele,“ ujelo Georgovi. „Líbí se ti?“

„Miluju je!“

George se pak natáhl přes postel a udeřil Constance silně do tváře. Cigareta jí vylétla z úst.

„Proč to děláš?“

„Šoustala jsi s Waltrem! Prcala jsi s ním!“ „A co má bejt?“

„Tak si ty šaty ještě vytáhni!“

„Ne.“

„Dělej, co ti říkám!“

George ji udeřil znova, silněji. Constance 'si vyhnula sukni. „Až ke kalhotkám!“ zařval George. „Nechci je ale vidět úplně!“ „Panebože, Georgi, co se ti stalo?“

„Mrdala jsi s Waltrem!“

„Georgi, přísahám, ty jsi snad zešilel. Já chci pryč. Pust' mě!“ „Ani se nehni, nebo tě zabiju!“

„Ty bys mě zabil?“

„To si piš.“

George se zvedl, nalil si plnou sklenici čisté whisky, vypil ji a sedl si vedle Constance. Vzal cigaretu a přitiskl ji k jejímu zápěstí. Zaječela. Přidržel cigaretu ještě chvíli a pak přestal.

„Jsem chlap, jasný?“

„Já to vím, že jseš chlap, Georgi.“

„Hele, koukni, jaký mám svaly!“ George si stoupl a napjal svaly na obou rukou. „Paráda, co, pusino? Koukni se na ten sval! Sáhni si! Schválně si šáhni!“

Constance ohmatala jeden biceps. Pak druhý. „Jo, máš krásný tělo, Georgi.“

„Jsem chlap. Meju sice nádobí, ale jsem chlap, pořádný chlap.“ „Já to vím, Georgi.“

„Já nejsem jako ten bačkora, co ses na něj vykašlala.“ „Já vím.“

„Taky umím zpívat. To bys měla slyšet můj hlas.“

Constance seděla dál. George začal zpívat. Zpíval „Old Man River“. Pak „Nobody Knows the Trouble I've Seen“. Zazpíval „The St. Louis Blues“. Začal „God Bless America“, několikrát přestal a začal se smát. Pak si zase přisedl ke Constance. Řekl: „Connie, máš krásný nohy.“ Požádal o cigaretu. Vykouřil ji, vypil další dvě sklínky a položil Connie hlavu na nohy, na punčochy, do klína, a řekl: „Connie, já vím, že nejsem k ničemu, jsem asi blázen, mrzí mě, že jsem tě praštil a že jsem tě páčil tou cigaretou.“

Constance seděla. Probírala se mu prsty ve vlasech, hladila ho a konejšila. Brzy usnul. Počkala ještě chvíli. Potom mu zvedla hlavu a položila ji na polštář, zvedla mu nohy a narovanala je na postel. Vstala, šla k láhvi, nalila si do sklenice pořádně whisky, přidala krapet vody a vypila ji do dna. Šla ke dveřím přívěsu, otevřela je dokořán, vyšla ven a zavřela. Prošla dvorkem, otevřela vrátka v plotě, kráčela uličkou pod měsícem hodinu po půlnoci. Na nebi nebyl ani mráček. Tam nahoře bylo to samé nebe plné hvězd. Došla na hlavní ulici a zamířila na sever. Došla ke vchodu Modrého zrcadla. Vešla, rozhlédla se a uviděla opilého Waltera, který seděl sám na konci baru. Šla k němu a sedla si vedle něj. „Stýskalo se ti po mně, lásko?“ zeptala se.

Walter se ohlédl. Poznal ji. Neodpověděl. Podíval se na barmana a ten k nim zamířil. Všichni se znali.

11. KLASA

Už si nejsem jistý, kde to bylo. Asi někde v severovýchodní Kalifornii. Hemingway právě dokončil nějaký román, přijel z Evropy nebo kdoví odkud, a boxoval s někým v ringu. Byli tam lidi od novin, kritici, spisovatelé - tahle parta -, a v sedadlech kolem ringu také několik mladých paniček. Sedl jsem si do poslední řady. Většina lidí se na Hemingwaye nedívala. Povídali si a smáli se.

Slunce bylo vysoko. Bylo to někdy brzy odpoledne. Pozoroval jsem Ernieho. Měl toho chlápka v hrsti a hrál si s ním. Rozdával rány a bránil se, jak se mu zachtělo. Pak ho srazil k zemi. Lidé se začali dívat. Hemův soupeř se zvedl při osmi: Hem se k němu blížil, ale pak se zastavil. Vyndal si chránič zubů, zasmál se a soupeře odmávl. Byla by to moc snadná kořist. Ernie šel do svého rohu. Zaklonil hlavu a někdo mu vymačkal do úst trochu vody.

Zvedl jsem se ze sedadla a zvolna kráčel uličkou mezi sedadly. Natáhl jsem ruku a poklepal jsem Hemingwayovi na bok.

„Pan Hemingway?“ „Ano, co je?“

„Rád bych si to s vámi rozdal.“ „Boxoval jste někdy?“

„Ne.“ „Tak si to nejdřív zkuste.“ „Přišel jsem ti nakopat prdel.“

Ernie se zasmál. Obrátil se k chlapíkovi v rohu: „Dej tomu hošanovi nějaké trenky a rukavice.“

Chlapík seskočil z ringu a já šel za ním dozadu uličkou do šatny.

„Zbláznil ses, mladej?“ zeptal se mě.

„Nevím. Nezdá se mi.“

„Jak myslíš. Zkus si tyhle trenky.“ „Dobrý.“

„No, no . . . jsou moc velký.“ „Ser na to. O nic nejde.“

„Dobře, počkej, zabandážuju ti ruce.“ „Nechci.“

„Ty nechceš bandáže?“ „Ne.“

„A co chránič zubů?“ „Nechci.“

„To budeš boxovat v těchhle botách?“ „Jo, budu.“

Zapálil jsem si doutník a šel jsem za ním ven. Kráčel jsem uličkou a báníl z doutníku. Hemingway vylezl zpátky do ringu a nechal si nasadit rukavice. V mém rohu nebyl nikdo. Nakonec někdo přišel a rukavice mi navlékl. Zavolali nás doprostřed ringu, aby nám dali pokyny.

„Podívej, jestli půjdeš do klinče," začal rozhodčí, „tak já . . ." „Nepůjdu," přerušil jsem ho.

Dostali jsme ještě další pokyny.

„Ted' se vraťte do svých rohů. Až se ozve gong, můžete začít boxovat. Ať lepší vyhraje." Obrátil se ke mně: „Raději si vyndej ten doutník z pusy."

Když se ozval gong, vyrazil jsem. Doutník jsem měl stále v puse. Pořádně jsem potáhl a foukl kouř Ernestu Hemingwayovi do tváře. Diváci se zasmáli.

Hem zaútočil. Zkusil rychlý úder a prudký hák, ale pokaždé minul. Měl jsem rychlé nohy. Zatančil jsem krátký jig, dupy dupy dup, a vyslal pět prudkých úderů na Taťkův nos. Letmo jsem hodil okem po holce v první řadě, byla to kočka, a v tom mi ji ubalil pravačkou a rozdrtil doutník, který jsem měl v puse. Cítil jsem, jak mi spálil ústa a tvář, a smetl jsem si horký popel. Vyplivl jsem vajgla a nabral Ernieho hákem do břicha. Dal mi pravého zvedáka a levačkou mě vzal přes ucho. Uhnul hlavou před mou pravačkou a krupobitím ran mě přibil k provazům. Zrovna když udeřili do gongu, poslal mě k zemi tvrdým pravým hákem na bradu. Zvedl jsem se a vrátil se do svého rohu.

Přišel chlapík s vědrem.

„Pan Hemingway se nechává ptát, jestli stojíte o další kolo," zeptal se.

Vyříd' panu Hemingwayovi, že měl kliku. Dostal se mi kouř do očí. Stačí mi jedno kolo a mám ho."

Chlapík s vědrem zase odešel a já viděl, jak se Hemingway směje.

Ozval se gong a já hned vyrazil. Začaly se mi dařit zásahy, sice ne moc tvrdé, ale dobře kombinované. Ernie ustupoval a jeho rány šly vedle. Poprvé jsem spatřil v jeho očích pochyby.

Co je to za cucáka? říkal si. Mé údery byly sice řidší, ale o to tvrdší. Nikdy jsem neminul. Hlava a tělo. V různých obměnách. Boxoval jsem jako Sugar Ray a zásahy seděly jako od Dempseye.

Dostal jsem Hemingwaye do provazů. Nemohl klesnout. Vždycky, když začal padat dopředu, jsem ho další ranou narovnal. Nebylo to nic než mordování. *Smrt odpoledne.*

Ustoupil jsem a pan Ernest Hemingway se svalil dopředu, dočista tuhý.

Zuby jsem si rozvázal rukavice, sundal je a seskočil z ringu. Šel jsem do své šatny, vlastně Hemingwayovy, a vysprchoval se. Vypil jsem láhev piva, zapálil si doutník a sedl si na kraj masážního stolu. Přinesli Ernieho a položili ho na druhý stůl. Byl stále v bezvědomí. Seděl jsem tam nahý a pozoroval, jak se o něho starají. V místnosti byly i ženy, ale nevěnoval jsem jim pozornost. Potom ke mně přišel nějaký chlápek.

„Co jste zač? Jak se jmenujete?“ „Henry Chinaski.“

„Nikdy jsem o vás neslyšel,“ přiznal. „Ale uslyšíte,“ ujistil jsem ho.

Všichni se ke mně nahrnuli. Ernie tam zůstal sám. Chudák Ernie. Všichni se mačkali kolem mě. Ženské taky. Byl jsem pěkně pohublý, až na to jedno místo. Jedna skutečně parádní kočka po mně pořád jezdila očima od hlavy až k patě. Vypadala jako ženská zlepši společnosti prachatá, vzdělaná a vůbec - hezké tělo, hezká tvář, hezké šaty, prostě všechno.

„Co děláte?“ zeptal se někdo. „Šoustám a chlastám.“

„Ne, ne, to jsem nemyslel. Jaké je vaše povolání?“

„Meju nádobí.“ „Mejete nádobí?“

„Jo.“

„A máte nějakého koníčka?“

„No, nevím, jestli se tomu dá říkat koníček. Píšu.“ „Vy píšete?“

„Jo. „A co?“

„Povídky. Jsou moc dobrý.“ „Už jste publikoval?“

„Ne. „Proč? „Nic jsem nikam neposlal.“ „Kde máte ty povídky?“

„Tam,“ ukázal jsem na odrbaný lepenkový kufr.

„Poslyšte, píšu kritiky pro *New York Times*. Vadilo by vám, kdybych si vzal ty vaše povídky domů a přečetl si je? Vrátím je.“ „Pro mě za mě, jenom, hošánku, nevím, kde v tu dobu budu.“ Ta buchta z lepší společnosti udělala krok dopředu. „Bude u me.

Pak dodala: „Pojď, Henry, hod' na sebe ty hadry. Pojedeme dlouho a máme toho hodně, co - si musíme říct.“

Oblékl jsem se a Ernie zrovna přišel k sobě. „Ksaku, co se to vlastně stalo?“ zeptal se.

„Kápnut jste na moc dobrého chlápka, pane Hemingway,“ odpověděl mu někdo.

Dooblékl jsem se a šel k jeho stolu.

„Jsi dobrý chlap, táto.“ Potřásl jsem mu rukou. „A nevystřel si. mozek z hlavy.“

Odešel jsem s tou kočkou a nastoupil do žlutého auťáku se stahovací střechou, dlouhého jako půl bloku. Řídila s plynem u podlahy a zatáčky brala smykem, jen to svištělo, s úplně klidným výrazem. To byla klasa. Jestli miluje tak, jako řídí, tak to mě čeká: parádní noc.

Bydlela až nahoře v kopcích, na samotě. Otevřel nám sluha. „Georgi,“ oznámila mu, „máte dneska v noci volno. Tak me napadá, vemte si volno celý týden.“

Sli jsme dál a v křesle tam seděl velký chlap se sklenkou v ruce. „Tommy," obrátila se k němu, „koukej zmizet."

Šli jsme dál do domu.

„Co to bylo zač, ten velký chlap," zajímal jsem se. „Thomas Wolfe," utrousila, „starý otrava."

Zastavila se v kuchyni pro pětinou bourbonu a dvě sklínky. Pak řekla: „Pojď."

Ráno nás probudil telefon. Bylo to pro mě. Podala mi telefon a já se posadil v posteli vedle ní.

„Pan Chinaski?" „Co je?"

„Přečetl jsem si ty povídky. Tak mě to rozrušilo, že jsem nemohl celou noc spát. Je naprosto jasné, že jste největším géniem desetiletí."

„Jenom desetiletí?" „No, tak možná století." „To už je lepší."

„Jsou tu se mnou redaktoři z *Harper's a Atlantiku*. Možná tomu nebudete věřit, ale každý z nich si vybral pět povídek k otištění."

„Tomu věřím," řekl jsem.

Kritik zavěsil. Lehl jsem si. S kočkou z lepší společnosti jsme se pak ještě jednou pomilovali.

12. PANE, PŘESTAŇTE MI ČUMĚT NA KOZY

Big Bart byl ten největší hnusák na Západě. Byl nejrychlejší, střelec na Západě a ošoustal daleko větší množství ženských na Západě než kdokoli jiný na Západě. Moc se nemyl, moc toho nenamluvil a nesnesl být druhý nejlepší. Dělal navíc parťáka kolonám přistěhovaleckých vozů a nikdo jiný neoddělal tolik Indiánů, neošoustal tolik ženských a nezabil tolik bělochů jako on.

Big Bart byl machr a věděl o tom, a věděli to i všichni ostatní. Dokonce i jeho prdy byly výjimečné, přehlušily i gong k obědu, a navíc měl pořádnou kladu. Big Bartovým džobem bylo provést vozy do bezpečí, zabodovat u ženských, zabít pár chlapů a pak si to namířit zpátky pro další konvoj. Měl černý plnovous, špinavou prdel a oslnivě žluté zuby.

Právě dal pořádně do těla mladé manželce Billyho Joea, který se na to musel dívat. Přinutil ženu Billyho Joea, aby se bavila s Billy Joem, zatímco do ní bušil. Přinutil ji, aby opakovala: „Ach, Billy Joe, tenhle labutí krk, co mám napasovanej od kundy až do krku, nemůžu se ani nadechnout! Billy Joe, zachraň mě! Billy Joe, nezachraňuj mě!“

Když Big Bart vytekl, donutil Billyho Joea, aby ho omyl, a pak šli všichni na pořádnou večeři, skládající se z na šunkového kole na, fazolí a sucharů.

Druhý den narazili na vůz jedoucí zcela osaměle prérií. Opratě držel asi šestnáctiletý vyzábělý mladíček s obličejem plným uhrů. Big Bart k němu zajel.

„Hele, mladej," začal. Mladíček mlčel.

„Mluvím s tebou, cucáku . . . "

„Polib mi prdel," odsekl hoch.

„Jsem Big Bart," pronesl Big Bart významně.

„polib mi prdel, Big Barte, nenechal se vyvést z míry mladík. „Jak ti říkají, synku?“

„prcek." „Tak hele, Prcku, žádnéj chlap nedokáže tímhle indiánským územím projet na vlastní pěst."

„Právě tohle mám v úmyslu."

„Dobře, Prcku, tak se třeba poser," uzavřel to Big Bart a chtěl jet pryč když se rozevřely cípy vozové plachty a objevila se nádherná klisnička, měla tak sto přes prsa, parádní velký zadek a oči jako nebe po dešti. Upřela je na Big Barta a ten jeho macek se začal vzpínat proti sedlu.

„Prcku, je to pro tvý vlastní dobro, pojed' s náma."

„Táhni do prdele, dědku plesnivá," vyštěkl Prcek. „Nenechám si radit od nějakýho starýho prd'oly v posranejch spodkách." „Odkrouhnu jsem chlapy za to, že se odvážíli jenom mrknout," varoval ho Big Bart.

Prcek si jen odplivl. Potom se natáhl a podrbal se v rozkroku. „Dědku, nudíš mě. A ted' mi jdi z očí, nebo tě provrtám, že budeš jako ementál."

„Prcku," ozvala se dívka a naklonila se k němu. Vyklouzl jí přitom jeden prs a slunci se z toho musel určitě postavit. „Prcku, ten chlap má nejspíš pravdu. Proti těm zasranejm Indiánům nemáme žádnou šanci. Nedělej ze sebe vola. Řekni tomu chlapovi, že se k nim přidáme."

„Pojedem s váma," podvolil se Prcek.

„Jak se jmenuje ta tvoje holka?" zeptal se Big Bart. „Honeydew," odpověděl Prcek.

„A pane, přestaňte mi čumět na kozy," řekla Honeydew, „nebo vezmu pásek a rozsekám vám prdel."

Nějakou dobu se nic nedělo. U Blueball Canyonu se strhla bitka s Indiány. 37 Indiánů zabito, jeden zajat. Na straně Američanů žádné ztráty. Big Bart ojel zajatého Indiána a pak ho najal jako kuchaře. U Clap Canyonu došlo k další potyčce, 37 Indiánů zabito, jeden zajat. Na straně Američanů žádné ztráty. Big Bart ojel...

Bylo jasné, že Big Bartovi hučí z Honeydew v kládě. Nedokázal z ní odtrhnout oči. Ten zadek, hlavně ten zadek. Když na ni jednou civěl, spadl z koně a jeden z indiánských kuchařů se zasmál. Zbyl jen jeden indiánský kuchař.

Jednoho dne vyslal Big Bart Prcka s partou lovců na bizony. Big Bart počkal, až odjeli, a pak zamířil k jeho vozu. Vyskočil na kozlík, odhrnul plachtu a vešel. Honeydew se krčila uprostřed vozu a masturbovala.

„Jéžiš, holka," vyjekl Big Bart, „nekaž si ji!"

„Padej vocad'," vyjela Honeydew a prstem, který si vyndala, ukázala na Big Barta, „pěkně rychle vocad' vypadni a nech mě bejt."

„Ten tvůj starej se o tebe nedokáže postarat, Honeydew!" „Ty blbečku, to víš, že se stará, ale mně to prostě nestačí. Po krámech jsem vždycky víc nadržená."

„Hele, kotě . . . "

„Jdi do prdele!"

„Hele, kotě, číhni . . . podívej."

Vytáhl toho svého nabijáka. Byl celý nafialovělý a pohupoval se dopředu dozadu jako závaží na dědečkovských pendlovkách. Na podlahu ucáкло několik kapek výměšku.

Honeydew nedokázala z toho nástroje odtrhnout oči. Nakonec ze sebe vypravila: „Toho tvýho zatracenýho čuráka do mě nikdy nestrčíš!”

„Řekni, jaks to myslela, Honeydew!”

„TOHO TVÝHO ZATRACENYHO ČURÁKA DO MĚ NIKDY NESTRČÍŠ!”

„Ale proč? Proč ne? Koukni se na něj!” „Já se koukám!”

„Tak proč ho nechceš?” „Protože miluju Prcka.”

„Láska?” smál se Big Bart. „Že by láska? To je pohádka akorát tak pro idioty. Koukni se na tuhle kládu. Celou tvou lásku strčí kdykoliv do kapsy!”

„Ale já ho miluju, Big Barte.”

„A jakej mám jazyk,” chlubil se Big Bart, „nejlepší jazyk na Západě.”

Vyplázl ho a trochu s ním zacvičil. „Miluju Prcka,” vedla svou Honeydew.

„Tak si vyliž prdel,” řekl Big Bart a vrhl se na Honeydew. Byla to svinská dřina vniknout dovnitř, a když se mu to podařilo, Honeydew krátce vyjekla. Asi sedmkrát do ní zajel a pak ucítil, jak ho od ní někdo neurvale odtrhuje.

Byl TO PRCEK. VRÁTIL SE Z LOVU.

Dostali jsme toho bizona, ty jeden hajzle. A teď uděláš nejlíp, když si natáhneš gatě a vylezeš ven, abysme mohli srovnat ten zbytek.”

„Mám nejrychlejší bouchačku na celým Západě,” varoval ho Big Bart.

Udělám do tebe takovou díru, že tvoje prdel bude vedle toho vypadat jako pór v kůži,” ucedil Prcek. „Tak dělej, ať to skončujem. Mám hlad a těším se na večeři. Tenhle bizon mi pořádně zvednut apetýt . . . ”

Muži seděli kolem táboráku a pozorovali je. Něco bylo ve vzduchu. Ženy byly zalezlé ve vozech, modlily se, masturbovaly a nasávaly gin. Big Bart měl na bouchače 34 zářezů, a to měl děravou paměť. Prcek neměl ani jeden. Věřil si ale jako málokdo předtím. Big Bart se zdál nervóznější než Prcek. Přihnul si whisky a vyzunkl půl polní láhve. Pak zamířil k Prckovi.

„Hele, Prcku . . . ” „Co je, ty hajzle . . . ?”

„Jenom by mě zajímalo, co tě tak vytočilo?” „Upálím ti ty tvý koule, dědku stará!” „Kvůli čemu?”

„Srat ses mi do ženský, páprdo!”

„Tak poslouchej, Prcku, copak ti to nedochází? Ženská chce vždycky poštvat jednoho chlapa proti druhému. Prostě jsme jí nalítli na ten její fígl s kundou.”

„Už mě ty tvý kecy přestávají bavit, ta'uldo! A ted'ko couvni a tas! Bude od tebe konečně pokoj!"

„Prcku . . . " „Ustup a tas!"

Muži u táboráku znehybněli. Od západu začal vanout lehký vítr, přinášející vůni kobyliců. Někdo zakašlal. Ženy se krčily ve vozech, nasávaly gin, modlily se a masturbovaly. Začalo se stmívat.

Big Bart a Prcek stáli od sebe na 30 kroků.

„Tak tas, ty posero," provokoval Prcek, „tas, ty podělanej vometaku!"

Cípy vozové plachty se potichu protáhla žena s puškou. Byla to Honeydew. Přiložila pušku k rameni, přimhouřila oči a zamířila.

„Tak dělej, ty mizernej prcačkáři," pokřikoval Prcek, „TAS!".' Big Bartova ruka sjela jako blesk k pouzdru. Soumrakem třeskl

výstřel. Honeydew sklonila pušku, ze které se ještě kouřilo, a vrátila se do zakrytého vozu. Na zemi ležel mrtvý Prcek s dírou v čele. Big Bart zasunul nepoužitou pistoli zpátky do pouzdra a dlouhými kroky rázoval směrem k vozu. Na nebi zářil měsíc.

13. KRÁTCE O VLAJCE VIETKONGU

Poušť se smažila pod letním sluncem. Když nákladák před kolejištěm zpomalil, Red seskočil. Vykadil se za velkými balvany směrem na sever a utřel si zadek nějakými listy. Šel ještě padesát metrů, usadil se za další balvan ve stínu a ubalil si cigaretu. Viděl, jak k němu kráčejí hippies. Dva kluci a holka. V kolejišti seskočili z vlaku a teď se vraceli.

Jeden z chlapců nesl vlajku Vietkongu. Hoši vypadali dobrácky a mírně. Holka měla pěkně udělaný zadek - džíny málem praskaly ve švech. Měla blond vlasy a obličej osypaný uhry.

Red počkal, dokud nedošli až k němu. „Heil Hitler!“ pozdravil je.

Hippies se zasmáli. „Kam valíte?“ zeptal se.

„Zkoušíme se dostat do Denveru. Doufáme, že to zvládnem.“ „Jasně,“ řekl Red, „ale budete si muset chvíli počkat. Půjčím si tu vaši holku.“

„Co to má znamenat?“ „To, co jsem řekl.“

Red hrábl po dívce. Jednou rukou ji držel za vlasy a druhou za zadek. Políbil ji. Vyšší z chlapců chytil Reda za rameno. „Hele, moment . . .“

Red se otočil a krátkým úderem levačky ho srazil k zemi. Rána do žaludku. Chlapec zůstal ležet a ztěžka oddychoval. Red se podíval na chlapce s vlajkou. „Jestli nechceš taky takovou, tak se do ničeho nepleť.“

„Pojď,“ obrátil se k dívce, „půjdem tam za ty skály.“ „Ne, nikam nepůjdu,“ bránila se dívka, „nejdu nikam.“

Red vytáhl vyhazovací nůž a stiskl knoflík. Dal jí nůž pod nos a přitlačil.

„Jak myslíš, že by ti to slušelo bez nosu?“ Mlčela.

„Hele,“ začal hoch s vlajkou, „tohle přece nejde.“ „Tak pojď, holčičko,“ pobízel ji Red a táhl ji ke skalám.

Red s dívkou zmizeli za balvany. Hoch s vlajkou pomohl ka-ť marádovi na nohy. Nehýbali se. Několik minut tam jen tak stáli. „Píchá Sally. Co budeme dělat? Zrovna teď ji píchá.“ „Nemůžeme nic dělat. Je to šílenec.“

„Ale měli jsme tomu zabránit.“

„Sally si musí myslet, že jsme pěkní poserové.“

„To taky jsme. Jsme dva. Mohli jsme si s ním poradit.“

„Má nůž.“ „To nevádí. Mohli jsme to zkusit.“

„Připadám si pěkně hnusně.“ „A jak myslíš, že je Sally? Píchá ji.“

Stáli a čekali. Ten vyšší, který dostal ránu, se jmenoval Leo. Druhý byl Dale. Při čekání jim bylo na slunci horko. „Máme ještě dvě cigára," začal Dale, „nezapálíme si?" '.

„Do prdele, jak můžeš kouřit, když jí to zrovna za těmi balvany dělá?"

„To je pravda. Panebože, proč to trvá tak dlouho." „Jak to mám vědět? Myslíš, že ji zabil?"

„Jo. Taky o ni začínám mít strach." „Možná bych se měl radši mrknout." „Tak jo, ale dávej bacha."

Leo šel ke skalám. Byl tam malý vršek s několika keři. Vyplazil se až za keře a podíval se dolů. Red píchal Sally. Leo je pozoroval. Zdálo se, že to nemá konce. Red jel a jel. Leo sešplhal z vršku a šel k Dalemu.

„Nejspíš je v pořádku," oznámil mu. Čekali.

Nakonec se za skalami objevili Red se Sally. Kráčeli k chlapcům.

„Díky, kluci," řekl Red, „byla moc fajn." „Kdybys tak chtěl shnít v pekle," řekl Leo.

Red se zasmál. „Mír! Mír! . . ." a ledabyly ukázal prsty symbol míru. „Tak já asi půjdu . . . "

Ubalil si krátkou cigaretu. Když ji olizoval, usmíval se. Pak si připálil, vdechl kouř a vykročil směrem k severu. Držel se ve stínu.

„Budeme zbytek cesty stopovat," navrhl Dale. „Nákladní vlaky nestojí za nic."

„Dálnice je směrem na západ," řekl Leo. „Tak jdem." Vydali se směrem na západ.

„Panebože, já sotva lezu! To bylo ale zvíře!" Leo a Dale mlčeli.

„Doufám, že neotěhotním," pokračovala Sally. „Sally," řekl Leo, „je mi to moc líto . . ." „Drž hubu!"

Šli dál. Blížil se večer a pouštní žár začal polevovat. „Nenávidím chlapy!" řekla Sally.

Z křoví vyrazil králík a Leo s Dalem polekaně uskočili. „Králík," oddechl si Leo, „byl to jenom králík."

„Ten králík vás, chlapci, nějak polekal, co?"

„Jasně, po tom, co se stalo, jsme přece jen trochu nesví." „Vy? A co já? Víte co? Na chvíli si sedneme. Jsem utahaná." Sally si sedla mezi ně do stínu.

„No, ale stejně . . ." uvažovala. „Co."

„Nebylo to tak špatné. Když to vezmu čistě sexuálně. Udělal mi to. Skutečně. Na čistě sexuální bázi to fakt bylo dost dobré." „Cože?"

„Prostě morálně ho nenávidím. Toho kripla by měli odprásknout. Je to hajzl. Svině. Ale když to vezmu čistě sexuálně, tak to nebylo tak špatné . . . ”

Chvilí seděli a mlčeli. Potom vytáhli dvě cigarety a společně je vykouřili.

„Kdybychom tak měli trošku fetu," posteskl si Leo. „Panebože, já věděla, že to přijde," řekla Sally. „Přestáváte pro mě, hoši, existovat".

„Možná by ti udělalo dobře, kdybychom tě znásilnili?" „Nebud' blbej."

»Ty myslíš, že bychom tě nedokázali znásilnit?" „Měla jsem jít s ním. Vy nestojíte za nic." „Takže najednou se ti zamlouvá?" zeptal se Dale.

»Vykašli se na to!" řekla Sally. „Půjdeme na dálnici a budeme stopovat."

„Klidně bych ti ho tam vrazil," holedbal se Leo, „až bys řvala."

„Můžu se dívat?" zeptal se se smíchem Dale. „Nebude na co," odsekla Sally. „Nechte toho. Jdem."

Zvedli se a zamířili k dálnici. Trvalo to deset minut. Když tam došli, Sally si stoupla na dálnici a mávala. Leo a Dale stáli v pozdálí, aby je nebylo vidět. Zapomněli na vlajku Vietkongu. Nechali ji v kolejišti. Válela se v blátě. Válka pokračovala. Po vlajce lezlo sedm velkých, rudých mravenců.

14. NEDOKÁŽEŠ NAPSAT MILOSTNÝ PŘÍBĚH

Margie si měla vyrazit s tím chlápkem, ale ten cestou potkal jiného chlápka v koženém kabátě a ten chlápek v kožeňáku rozevřel kabát a ukázal tomu prvnímu chlápku prsa a ten první chlápek ušel za Margií a oznámil jí, že s ní nemůže na rande, protože ten chlápek v koženém kabátě mu ukázal cecky a on ho ošoustá. Margie šla tedy za Carlem. Carl byl doma, a ona si sedla a začala povídat: „Tehle chlápek se mě chystal vzít do kavárny se stolečky venku na víno a kus řeči, prostě bychom jenom popíjeli a klábosili, nic víc, ale cestou potkal jiného chlápka v koženém kabátě a ten chlápek v kožeňáku ukázal tomu chlápku kozy a ten se ho teď chystá ošoustat a já kvůli tomu přišla o stoleček, víno i kus řeči.“

„Nemůžu psát,“ stěžoval si Carl. „Je to pryč.“

Pak se zvedl a šel na záchod, zavřel dveře a vykadil se. Carl chodil na záchod pětkrát až šestkrát denně. Nedalo se nic jiného dělat. Koupal se pětkrát až šestkrát denně. Nedalo se nic jiného dělat. Z toho samého důvodu se opíjel.

Margie slyšela spláchnutí. Pak vyšel Carl.

„Prostě to nejde, psát osm hodin denně. Nejde to dokonce ani každý den nebo týden. Je to hrozné. Nedá se dělat nic jiného než čekat.“

Carl šel k ledničce a vrátil se s púltuctovým balením Michelob. Otevřel jednu láhev.

„Jsem největší spisovatel na světě,“ chvástal se. „Dovedeš si představit, jak je to těžké?“

Margie neříkala nic.

„Uplně cítím, jak to všechno bolí. Je to jako druhá kůže. Hrozně rád bych tuhle kůži svlékl jako had.“

„No tak proč se nenatáhneš na koberec a nezkusíš to?“

„Ty, hele, odkud se my dva vlastně známe?“ zeptal se. „Z Barney's Beanery.“

„Tak tím se vysvětluje aspoň něco. Dej si pívko.“ Carl otevřel láhev a podal ji Margie.

„Jasně,“ řekla Margie, „já to znám. Potřebuješ samotu. Potřebuješ být sám. Ale když něco chceš nebo když se rozejdeme, tak pak voláš. Vykládáš mi, jak umíráš z kocoviny. Snadno změkneš.“

„To jo, zeslábnu rychle.“

„Když jseš se mnou, jseš hrozně *nudný* a bez zájmu, nikdy se neodvážeš. Vy spisovatelé jste tak - *přepjatí*, nikoho nesnesete. Lidi vám nevoní, co?“

„Máš pravdu.“ „Ale vždycky, když se rozejdeme, začneš pořádat neskutečné čtyřdenní mejdany. A najednou jseš *zábavný* a začneš MLUVIT! Najednou jseš plný života a řečníš, tancuješ a zpíváš. Tančíš na konferenčním stolku, vyhazuješ láhve oknem, přehráváš scény ze Shakespeara. Najednou oživneš - když odejdu. Stejně se to ale dozvím!“

„Nesnáším mejdany. Nesnáším lidi, a zvláště na mejdanech mě všichni štvou.“

„Na to, že nemáš rád mejdany, jich pořádáš víc než dost.“ „Hele, Margie, tomu ty nerozumíš. Nedokážu už psát. Skončil jsem. Někde jsem nabral špatný směr. Zemřel jsem v jedné z těch nocí.“

„Ty můžeš zemřít leda tak na jednu z těch hrozných kocovin.“ „Jeffers řekl, že dokonce i toho nejsilnějšího člověka můžou nějak dostat.“

„Kdo to byl Jeffers?“

„To byl ten chlápek, co udělal z Big Suru past na turisty.“ „Co budeš dělat dneska večer?“

„Poslouchat Rachmaninovy písně.“ „Kdo je zase tohle?“

„Jeden mrtvý Rus.“

„Koukni se na sebe. Jenom tady dřepíš.“

„Čekám. Jsou lidi, co čekají dva roky. A někdy se to už prostě nevrátí.“

„Co když se to už nikdy nevrátí?“

„Prostě se obuju a vyšlápnu si na Hlavní třídu.“

„Proč si tedy nenajdeš nějakou slušnou práci?“

„Žádná slušná práce neexistuje. Jestli to spisovatel nezmákne svojí tvorbou, tak je mrtvý.“

„Ale no tak, Carle! Na světě jsou miliardy lidí, kteří to nezmáknou tvorbou. Snad nechceš tvrdit, že jsou všichni mrtví?“ „Chci.“

„Zato ty máš duši! Ty patříš mezi těch několik málo, kteří ji mají!“

„Zdá se, že ano.“

„*Zdá se!* Ty a to tvoje podělané pivo. V těch svých povídkách ho máš taky. 'Marty zvedl svoje pivo. Když vzhledl, do baru vešla velká blondýna a sedla si vedle něj . . .' Máš pravdu. Jseš vyřízenej. Tvoje téma má své meze, na moc nevydá. Nedokážeš napsat milostný příběh, slušný milostný příběh prostě nesvedeš.“

„Máš pravdu, Margie.“

„Když člověk nedokáže napsat milostný příběh, nestojí za mc.“

„Kolik jsi jich napsala ty?“

„Já netvrdím, že jsem spisovatelka.“

„Ale chováš se jako pěkně nabroušený literární kritik.“ Krátce poté Margie odešla. Carl seděl a pil *zbylá* piva. Byla to pravda, psaní se mu nedařilo. Několika nepřátelům, které měl v undergroundu, by to udělalo radost. Mohli by postoupit o stupínek výš. Smrt je vždycky potěšila, ať už zasáhla někoho z undergroundu či mimo něj. Vzpomněl si na Edincotta, jak u něj seděl a říkal: „Tak Hemingway zemřel, Dos Passos zemřel, Patchen zemřel, Pound zemřel, Berryman skočil z mostu . . . začíná to vypadat pořád líp a líp.“

Zazvonil telefon. Carl ho zvedl. „Pan Gantling?“ „Ano?“ ozval se.

„Napadlo nás, jestli byste nechtěl číst studentům na Fairmount College?“

„Ale jo, kdy?“

„Třicátého příštího měsíce.“ „Myslím, že třicátého nic nemám.“ „Obvykle platíme sto dolarů.“

„Normálně беру sto padesát. Ginsberg bere tisíc.“

„Ale to je Ginsberg. Můžeme nabídnout pouze stovku.“ , „Tak dobře.“

„Děkujeme, pane Gantling. Pošleme vám podrobnosti.“

„A co cesta? Je to k vám lán světa.“

„No dobře, tak dvacet pět dolarů na cestu.“ „Dobře.“

„A nechtěl byste promluvit ke studentům na některých seminářích?“

„To bych nechtěl.“ „Oběd bude placený.“ „Tak jo.“

„Správně, pane Gantling, těšíme se na shledanou v kampusu.“ „Na shledanou.“

Carl chodil po pokoji. Podíval se na psací stroj. Vložil do něj list papíru a pak sledoval, jak jde kolem okna dívka v úžasně krátké minisukni. Pak začal psát:

„Margie si měla vyrazit s tím chlápkem, ale ten cestou potkal jiného chlápka v koženém kabátě a ten chlápek v tom kožeňáku rozevřel kabát a ukázal tomu prvnímu chlápku prsa a ten první chlápek zašel za Margií a oznámil jí, že s ní nemůže na rande, protože ten chlápek v koženém kabátě mu ukázal cecky . . .“

Carl zdvihl pivo. Byl to dobrý pocit, zase psát.

15. PAMATUJETE NA PEARL HARBOR?

Na vzduch jsme se dostali dvakrát za den, jednou někdy v půli dopoledne a pak v polovině odpoledne. Nedalo se toho moc dělat. Chlapi se přátelili většinou na základě toho, co je přivedlo do kriminálu. Jak říkal Taylor, který byl se mnou na cele, pedofilové a sprostí exhibicionisté byli na společenském žebříčku nejniž, zatímco podvodníci velkého kalibru a šéfové gangů stáli nevyšší.

Taylor se se mnou na dvorku nebavil. Procházel se sem a tam s prominentními podvodníky. Seděl jsem sám. Někteří z maníků si z košile uvázali pucky a hráli kriket. Nejspíš je to bavilo. S vybavením pro zábavu vězňů to nebylo moc slavné.

Seděl jsem. Netrvalo dlouho a všiml jsem si shluku mužů. Hráli kostky. Zvedl jsem se a šel k nim. Měl jsem v drobných necelý dolar. Pár her jsem přihlížel. Maník s kostkou shrábl tři banky za sebou. Měl jsem tušení, že tahle série skončila a vsadil jsem proti němu. Pohořel. Bral jsem čtvrtdolar.

Vždycky, když začal mít některý z chlapů moc štěstí, stáhl jsem se, dokud jsem neměl pocit, že jeho šňůra končí. Pak jsem vsadil proti němu. Všiml jsem si, že ostatní sázeli každou hru. Vsadil jsem si šestkrát a z toho jsem pětkrát bral. Pak jsme museli napochodovat zpátky do cel. Měl jsem o dolar víc.

Příštího dne jsem začal mnohem dřív. Dopoledne jsem shrábl \$ 2,50 a odpoledne \$ 1,75. Když hra skončila, přišel ke mně ten zajda. „Docela se vám vede, co?“

Dal jsem mu 15 centů. Odcházel přede mnou. Vedle mě se zařadil jiný chlápek. „Tys tomu kriplovi něco dal?“

„Jo. 15 centů.“

„Při každý hře si něco nechá. Nic mu nedávej.“ „Nevšiml jsem si.“

„Jo. Líže bank. Při každý hře si něco nechá.“ „Dám si na něj zítra pozor.“

„A kromě toho je to ještě zrasanej úchyla. Ukazuje malejm holkám vocas.“

„Jasně,“ přitakal jsem, „tihle mamrdi mě taky serou.“

Jídlo se téměř nedalo jíst. Jednou jsem se po večeři zmínil Taylorovi, že vyhrávám v kostkách.

„Hele,“ řekl, „můžeš si tu koupit jídlo, dobrý jídlo.“ „Jak.“

„Po zhasnutí sem přijde kuchař. Dostaneš to samý, co správce věznice, to nejlepší. Zákusek, všechno komplet. Ten kuchař je fakt machr. Proto si ho tu náčelník nechal.“

„Na kolik by přišly dvě večeře?“

„Dej mu pěták. Ale víc než 15 centů mu nedávej.“ „Tak málo?“

„Jestli mu dáš víc, bude si o tobě myslet, že jseš vůl.“ „Tak jo, 15 centů.“

Taylor vše domluvil. Příští večer jsme po zhasnutí čekali a zabíjeli štěnice, jednu po druhé.

„Tehle kuchař oddělal dva chlapy. Je to pěkněj hajzl, a k tomu dost hnusnej. Zabil jednoho chlapa, odseděl si deset let, a když byl asi dva nebo tři dny venku, zabil dalšího. Je tu jen ve vazbě, ale náčelník si ho tady nechal nastálo, protože je tak výbornej kuchař.“

Slyšeli jsme něčí kroky. Byl to kuchař. Vstal jsem a on nám podal dovnitř jídlo. Šel jsem ke stolu, pak jsem se vrátil ke dveřím cely. Byl to pěkný hajzl, dvojnásobný vrah. Dal jsem mu 15 centů.

„Díky, kámo, chceš, abych přišel zítra zas?“ „Každý večer.“

Sedli jsme si s Taylorem k jídlu. Na platech nic nechybělo. Káva byla horká a dobrá, maso - hovězí pečeně - bylo měkké. Bramborová kaše, hrášek, suchary, omáčka, máslo a jablečný koláč. Takhle dobře jsem nejedl už pět let.

„Tehle kuchař jednou znásilnil nějakýho námořníka. Tak ho dorajboval, že se ten námořník nemohl postavit na nohy. Museli ho dát do špitálu.“

Nabral jsem si plnou lžící kaše se štávou.

„Ty se ale nemáš čeho bát,“ uklidňoval mě Taylor, „ty jseš tak děsně ošklivej, že každýho musí přejít chut tě přeříznout.“

„Mě spíš leží v hlavě, jak si sám trochu hodit.“

„Tak jo, ukážu ti některý hošany. Některý z nich jsou volný, jiný ne.“

„To by byla bašta.“

„Na to vem jed. Tak hele, jsou tady dva druhy hošánků. Ty, který sem už tak přišli, a ty, který se jima tady teprv stali. Pořád jich není tolik, aby se dostalo na všechny, a tak si kluci vždycky musí vycvičit nějaký navíc, aby tak uspokojili svoje potřeby.“ „To je rozumný.“

„Ty, který přešaltovali až v kriminále, jsou obvykle trochu otupělí tím bitím po hlavě. Ze začátku jsou totiž trochu vzpurný.“ „Jo. Pak ale přijdou na to, že je lepší být živej hoša než mrtvá prvnicka.“

Dojedli jsme, zalezli na kavalce, zabili pár štěnic a snažili se usnout.

Vyhrával jsem každý den. Sázel jsem víc a přesto jsem vyhrával. Život v kriminále byl stále příjemnější. Jednoho dne mi zakázali jít na dvorek. Přišli za mnou dva tajní od FBI. Položili mi pár otázek a pak jeden z nich řekl: „Podívali jsme se na vás. Nemusíte před soud. Půjdete

před odvodní komisi. Když o vás bude armáda stát, půjdete na vojnu. Jestli vás neuznají, bude z vás zase civil."

„Zrovna se mi tady začínalo líbit." „Jo, vypadáte dobře."

„Žádný stres," řekl jsem, „žádná činže, žádné inkaso, žádné hádky s přítelkyněmi, žádné daně, žádné poznávací značky, žádné účty za jídlo, žádné kocoviny . . . "

„Jestli budeš takhle chytřej, tak ti to spočítáme."

„Ale ne," hájil jsem se, „to já jen tak ze srandy. Hraju si na Boba Hopea."

„Bob Hope je dobrý Američan."

„Kdybych měl jeho prachy, byl bych taky." „Jen si kecej. Můžem ti to pěkně zavařit."

Mlčel jsem. Jeden z nich měl aktovku. Vstal první. Druhý chlápek vyšel za ním.

Dali nám s sebou oběd v sáčku a posadili nás na nákladřák. Bylo nás asi dvacet nebo pětadvacet. Od snídaně ještě neuběhla ani hodina a půl, ale chlapi se hned pustili do jídla. Nebylo to nejhorší: sendvič s boloňským salámem, sendvič s burákovým máslem a nahnílý banán. Dal jsem jim svůj oběd. Byli hrozně tiší. Nikdo nevtipkoval. Hleděli přímo před sebe. Většinou byli černí nebo hnědí. A všichni byli velcí.

Prošel jsem zdravotní prohlídkou a pak jsem šel k psychiatrovi. „Henry Chinaski?"

„Ano. „Posaďte se." Sedl jsem si. „Věříte ve válku?" „Ne.

„Chcete jít bojovat?" „Ano.

Podíval se na mě. Upřeně jsem pozoroval špičky svých nohou. Nejspíš studoval spis, který měl před sebou. Trvalo to několik minut. Čtyři, pět, šest, sedm minut. Pak promluvil.

„Poslyšte, příští týden ve středu pořádám u mě doma party. Budou tam lékaři, právníci, umělci, spisovatelé, herci, samí takoví lidé. Je mi jasné, že jste inteligentní člověk. Rád bych vás pozval. Přijdete?"

„Ne. Začal něco škrábat. Psal, psal a psal. Bylo mi divné, jak toho o mě mohl tolik znát. Sám jsem o sobě zdaleka tolik nevěděl.

Nechal jsem ho dál psát. Bylo mi to jedno. Ted', když jsem nemohl do války, se mi téměř chtělo válčit. Ale současně jsem byl rád, že jsem z toho venku. Doktor dopsal. Měl jsem pocit, že jsem je podvedl. Na válce mi nevadilo ani tak to, že bych musel nesmyslně zabítet nebo se dát zabít. Ale vadilo mi, že bych přišel o právo sedět v malé místnůstce, hladovět, popíjet laciné víno a šílet, kdy chci a jak chci.

Netoužil jsem po tom, aby mě budil nějaký chlap s polnicí. Nechtěl jsem spát v kasárnách s bandou zdravých růžolících amerických hochů, dobře živených, prdících a masturbujících,

máminých mazlů, vtipálků, kteří jsou vyplašení, posedlí sexem, fotbalem a baseballem, se kterými bych se musel kamarádit, ožírat se na vycházce, ležet na zádech a poslouchat spoustu ubohých, průhledných sprostých vtipů, které nejsou ani trochu k smíchu. Nechtěl jsem jejich svědivé deky ani svědivé uniformy a svědivé lidství. Nechtěl jsem kadit na stejném místě jako oni, chcát na stejném místě nebo se s nimi dělit o stejnou kurvu. Nechtěl jsem vidět jejich nehty nebo číst jejich dopisy z domova. Nestál jsem o to koukat na jejich zadky, jak se přede mnou ženou v sevřeném útvaru, nechtěl jsem se kamarádit, nechtěl jsem si dělat nepřátele, prostě jsem nestál ani o ně, ani o to, prostě o nic. Zabít nebo se dát zabít, o to opravdu tak moc nešlo.

Po dvouhodinovém čekání na tvrdé lavici v podzemní chodbě, která vypadala jako stoka a kde pořádně táhlo, mě nechali jít, a já šel, ven, na sever. Zastavil jsem se pro krabičku cigaret. Zarazil jsem u prvního baru, posadil se, objednal si skotskou se sodou, stáhl celofán z krabičky, vytáhl jedno cigáro, zapálil si, vzal sklínku do ruky, půlku vypil, pořádně potáhl a podíval se na svůj hezký obličej v zrcadle. Byl to divný pocit, být zase venku. Bylo to zvláštní moct jít, kam se mi zachce.

Jen tak ze srandy jsem se zvedl a šel na hajzl. Vychcal jsem se. Byl to hnusný hospodský hajzl jako každý jiný; z toho smradu jsem se málem pozvracel. Vyšel jsem, hodil do jukeboxu minci, posadil se a poslouchal nejnovější desku. Nebyla o moc lepší. Mělo to sice rytmus, ale chyběla tomu duše. Ještě stále je Mozart, Bach a Bee strčili do kapsy. To dobré jídlo a kostky mi budou chybět. Objednal jsem si dalšího panáka. Rozhlédl jsem se po baru. Bylo tam pět mužů a ani jedna žena. Byl jsem zpátky na ulicích Ameriky.

16. PITTSBURGHSKÝ PHIL & CO.

Tenhle maník, Sommerfield, bral podporu a flašku vína nepustil z ruky. Nebyl to žádný chytrák a já se mu pokud možno vyhýbal, ale pořád vysedával přio opilý u okna. Viděl, že jdu ven, a pokaždé říkal to samé, „Hej, Hanku, nechtěl bys mě vzít na ty dostihy s sebou?“ a já mu na to vždycky odpověděl, „Někdy příště, Joe, dneska ne.“ On ale nedal pokoj, civěl napůl opilý z okna, až jsem to jednoho dne nevydržel. „Tak teda jo, propána krále, tak pojd' . . .“ a šli jsme.

Bylo to v lednu, v Santa Anitě, a pokud tu dráhu znáte, víte, že když prohráváte, dokáže tam být pořádná zima. Vítr fučí od zasněžených hor, kapsy máte prázdné, klepete se zimou a myslíte na smrt, na těžké časy, na to, že nemáte peníze na činži a všechno ostatní. Na prohry to rozhodně není dvakrát příjemné místo. Z Hollywood Parku se vrátíte přinejmenším opálení.

Tak jsme tedy vyrazili. Celou cestu mlel pantem. Na dostizích v životě nebyl. Musel jsem mu vysvětlit rozdíl mezi sázkami na výhru, na pozici a třetí a lepší místo. Dokonce ani nevěděl, co je to startovní stroj a *dostihový program*. Když jsme tam dorazili, vzal si můj. Musel jsem mu ukázat, jak ho má číst. Zaplatil jsem za něj vstupné a koupil mu rozpis. Měl jenom dva dolary. Akorát na jednu sázku.

Postávali jsme před prvním dostihem a koukali po ženských. Joe mi řekl, že neměl ženskou pět let. Byl to odrbaný, sešlý chlap, skutečný ztroskotanec. Podávali jsme si program a okukovali ženské, když Joe povídá: „Jak to, že šestka bere 14 ku jedné? Podle mě je teda nejlepší.“ Snažil jsem se mu vysvětlit proč, ale neposlouchal mě. „Ten mi teda přijde jako tutově nejlepší. Já to nechápu. Prostě si na něj vsadím.“

„Jsou to tvoje dva dolary, Joe,“ neodporoval jsem, „ale jestli prohraješ, nepočítej s tím, že ti něco půjčím.“

Kůň se jmenoval Red Charley a vskutku vypadal dost žalostně. Nastoupil na přehlídku se čtyřmi bandážemi. Když se na něj podívali, vyskočil na 18 ku jedné. Vsadil jsem deset dolarů na vítěze, který připadal logicky v úvahu, na Bold Latrine, téměř perfektní třídu s dobrými výhrami, temperamentním žokejem a druhým nejlepším trenérem. Přišlo mi, že 7 ku dvěma je na něj docela dobrá cena.

Jelo se na šestnáctinu druhé míle. Když vystartovali, na Red Charleye už se bralo 20 ku jedné; vyrazil jako první a s těmi bandážemi jste ho nemohli přehlédnout. V první zatáčce byl o čtyři délky vpředu, ten kluk si musel myslet, že je to dostih na čtvrt míle. Žokej vyhrál pouze dvě ze 40 jízd, a vám bylo hned jasné proč. Na odvrácené straně už vedl o šest délek. Šíji měl Red Charley úplně zpěněnou, vypadalo to skoro jako krém na holení.

V zatáčce před cílovou rovinkou se ze šesti délek staly tři a všichni ho začali dotahovat. Před cílovou rovinkou už měl jenom jednu a půl délky a můj kůň Bold Latrine začal jít na vnější straně dopředu. Zdálo se, že mám vyhráno. V polovině cílové rovinky jsem byl o šíji zpátky. Ještě jeden skok a mám to. Ale v tomto pořadí doběhli až k cílové pásce. Red Charley si náskok jedné šíje udržel i ve finiši. Bralo se na něj \$ 42,80.

„Hned mi to bylo jasné, že vypadá jako nejlepší," prohlásil Joe a šel si pro výhru.

Když se vrátil, požádal mě znova o program. Prohlédl si koně. „Jak to, že Big H bere 6 ku jedné?" zeptal se. „Podle mě je nejlepší."

„Možná *podle tebe*," řekl jsem, „ale podle znalostí zkušených koníčkářů a chlapů, co určují handicapy, opravdových profíků, bere 6 ku jedny."

„Hanku, nebuď hned naštvanej. Víím, že o téhle hře nemám ani šajín. Mám jenom pocit, že tenhle by měl být favoritem. V každém případě na něj vsadím. Vsadím na něj klidně deset doláčů."

„Jsou to tvoje prachy, Joe. V tom prvním dostihu jsi měl prostě štěstí, sázení není žádná sranda."

Big H vyhrál a bral 14,40. Joe se začal napařovat. Četli jsme si u baru program, on zaplatil pití a barmanovi nechal dolar. Když jsme vycházeli z baru, mrkl na něj a utrousil: „V tomhle je jasnej Barney's Mole. Barney's Mole byl favorit 6 ku pěti, takže mi ta poznámka nepřišla zvlášť chytrá. Když dostih skončil, na Barney's Mole byla stejně vysoká sázka. Bral \$ 4,20 a Joe na něm vyhrál \$ 20.

„Tentokrát," poučoval mě, „udělali favoritem toho pravýho koně."

Z devíti dostihů vyhrál Joe osm. Na zpáteční cestě mu pořád vrtalo hlavou, jak mu mohl utéct sedmý dostih. „Blue Truck vypadal jako tutově nejlepší. Nechápu, jak mohl být třetí."

„Joe, měl jsi osm z devíti. To je štěstí začátečníků. Nedovedeš si představit, jak je sázení těžké."

Zbytek cesty ke vchodu jsem s ním nemluvil. Tu noc u mě zaklepal a měl s sebou pětinku Grandad a dostihový program. Pomohl jsem mu s láhví, zatímco ho četl a sděloval mi jména nejen všech devíti zítřejších vítězů, ale i to, proč to budou právě oni. Měli jsme tu skutečného experta. Poznal jsem sám na sobě, jak to někomu může vlézt na mozek. Kdysi jsem uhádl 17 vítězů a už jsem se chystal koupit domy podél pobřeží a rozjet kšefty s bílým masem, abych si výhry pojistil před berňákem. Až tak z toho člověk dokáže zblbnout.

Nemohl jsem se ani dočkat, jak Joea vezmu druhý den na dostihy. Chtěl jsem vidět, jak se bude tvářit, až ho všechny jeho předpovědi zklamou. Koně přece nebyli nic než zvířata z

masa a kostí. Byli omylní. Přesně jak říkají staří koníčkáři: „Existují tisíce způsobů, jak prohrát dostih, ale pouze jediný, jak ho vyhrát.“

Ale to se nestalo. Joe měl sedm z devíti - favority, nepravděpodobné sázky, koně, u kterých se nedalo předpokládat, že vyhrají, střední poměry sázek. A celou cestu ke vchodu nadával na ty dva dostihy, které prošvihl. Nedokázal to pochopit. Nebavil jsem se s ním. Ten hajzl ne a ne se zmýlit. Ale na procentech pohoří. Začal mi vykládat, jak jsem špatně sázel a jak to dělat správně. Dva dny na závodisti a byl z něj znalec. Sázím na koníčky už dvacet let a on mě bude poučovat, jako bych byl naprostý blbec.

Chodili jsme celý týden a Joe neustále vyhrával. Byl tak nesnesitelný, že jsem ho nemohl ani vystát. Koupil si nový oblek a klobouk, košili, boty, a začal kouřit padesáticentové doutníky. Lidem ze sociálky oznámil, že je na volné noze a že už ty jejich prachy nepotřebuje. Zešlél. Nechal si narůst knír a pořídil si náramkové hodinky a drahý prsten. Příští úterý jsem ho viděl, jak jede na závodisti ve vlastním voze, černém kadilaku ročník 69. Zamával mi a odklepl popel z doutníku. Ten den jsem s ním na dostizích nemluvil. Byl v klubovně. Když u mě v noci zaklepal, měl obvyklou pětinku Grandad a vysokou blondýnu. Mladou, dobře oblečenou, pěkně upravenou; měla pěknou figuru i obličej. Šli dál.

„Co je to za starýho vandráka?“ zeptala se Joea.

„To je můj starej kámoš Hank,“ odpověděl jí, „poznal jsem ho, když jsem byl chudej. Jednou mě vzal na dostihy.“

„To nemá nějakou starou?“

„Starouš Hank neměl ženskou od roku 1965. Hele, co kdybysme ho dali dohromady s Velkou Gertou?“

„Jdi do háje, Joe, Velká Gerta by s ním nešla! Koukni se na něj, je to drban.“

„Tak s ním měj trochu slitování, zlato, je to můj kámoš. Víím, že nevypadá zrovna nejlíp, ale začínali jsme spolu. Jsem sentimentální.“

„Jasně, ale Velká Gerta, ta sentimentální není. Ta má ráda úroveň.“

„Podívej, Joe,“ vmísil jsem se, „zapomeň na ženské. Posad' se, dáme si pár panáků a ty mi v programu ukážeš nějaké zítřejší vítěze.“

Joe si sedl. Popíjeli jsme a on mi dal tipy. Na kus papíru mi napsal devět koní. Ta jeho ženská, Velká Thelma - no, tak Velká Thelma, ta mě brala, jako kdybych byl psí hovno na cizím trávníku.

Těch devět koní mi druhý den stačilo na osm výher. Jeden kůň bral \$ 62,20. Nedokázal jsem to pochopit. V noci se Joe objevil s novou ženskou. Vypadala ještě líp. Posadil se k lánvi a vypsal mi dalších devět koní.

Pak mi řekl: „Hanku, poslouchej, budu se stěhovat. Našel jsem si luxusní apartmá hned vedle závodiště. To neustálý ježdění tam a zpátky je hrozná otrava. Půjdem, zlato. Uvidíme se zítra, ano?“

Věděl jsem, že to přijde. Kámoš mě pustil k vodě. Druhý den jsem tvrdě sázel na těch devět koní. Měl jsem sedm výher. Když jsem se vrátil domů, vzal jsem si znovu program a snažil se vykoumat, jak ty koně určoval, ale žádné logické zdůvodnění jsem nenašel. Některé z jeho tipů pro mě prostě zůstávaly zahaleny tajemstvím.

Do konce závodů jsem se s ním až na jednu výjimku neviděl. Zahlédl jsem ho, jak vchází do klubovny s dvěma ženskými. Joe přibral a smál se. Měl oblek za dvě stě dolarů a diamantový prsten. Ten den jsem prohrál všech devět jízd.

Uběhly dva roky. Byl jsem v Hollywood Parku; ten den, ve čtvrtek, bylo obzvlášť horko, a v šestém dostihu se mi podařilo tipnout vítěze, který bral \$ 26,80. Když jsem si vybíral u okénka výhru, uslyšel jsem za sebou hlas:

„Hej, Hanku! Hanku!“ Byl to Joe.

„Ježíšmarjá, ty kluku jeden,“ vyhrkl, „to je fajn, že tě zase vidím!“

„Nazdar, Joe . . . “

I v tom vedru měl stále ten dvousetdolarový oblek. Všichni byli jen v košilích. Potřeboval oholiť, boty měl okopané a oblek zvalený a špinavý. Diamant byl ten tam a hodinky taky.

„Hanku, dej mi pokouřit.“

Nabídl jsem mu cigaretu a když si připaloval, všiml jsem si, že se mu třesou ruce.

„Brácho, potřebuju se napít,“ zaprosil.

Vzal jsem ho naproti do baru a dali jsme si pár panáků whisky. Joe studoval program.

„Hele, brácho, tipnul jsem ti hromadu vítězů, nebo ne?“ „Jasně, Joe.“

Stáli jsme a hleděli do programu. „Tak hele, koukni na tenhle dostih,“ uvažoval Joe. „Podívej se na Black Monkey. To je jasnej vítěz, Hanku. Je to tutovka. A 8 ku jedné.“

„Sedí ti jeho šance, Joe?“

„Ty vole, ten je jasnej. Ten vyhraje o jednu délku.“

Vsadili jsme na Black Monkey a šli sledovat dostih. Skončil s velkou ztrátou jako sedmý.

„Já to nechápu," přemítal Joe. „Koukni, vraž do mě ještě dva dolary. Ted' to bude Siren Call, ta nemůže prohrát. Prostě to není ,možny. Siren Call se dostala až na páté místo, ale to nic neznamená, pokud sážete na vítěze. Joe ze mě vytáhl ještě dva dolary na devátý dostih a jeho kůň zase zklamal. Joe se přiznal, že nemá auto, a zeptal se, jestli bych ho nemohl hodit domů.

„Nebudeš mi to věřit," svěřoval se, „ale zase jsem na podpoře."

„Já ti to věřím, Joe."

„Stejně se z toho dostanu. Víš přece, že Pittsburghský Phil se taky položil, a nebylo to jednou. Vždycky se ale vyšvihl zpátky. Jeho kámoši mu věřili. Půjčili mu prachy."

Vysadil jsem ho. Bydlel ve starém činžáku, asi čtyři bloky ode mě. Já bydlel pořád na tom samém místě. Když vystoupil, řekl: „Na zítřek je parádní rozpis. Půjdeš?"

„Ještě to nevím jistě, Joe." „Když tak mi dej vědět." „jasně, Joe."

Tu noc u mě někdo klepal. Poznal jsem, že je to Joe. Neotevřel jsem. Běžela mi televize, ale neotevřel jsem. Ležel jsem na posteli a ani nedutal. Klepal dál.

„Hanku! Hanku! Jseš tam? HEJ, HANKU!"

Pak už do dveří doopravdy mlátil, hajzl jeden. Nejspíš zešílel. Nakonec přestal. Slyšel jsem, jak jde chodbou. Pak jsem zaslechl, jak klaply hlavní dveře. Vstal jsem, vypnul televizi, šel k lednici, udělal si sendvič se sýrem a šunkou a otevřel si pivo. Pak jsem se do toho dal. Rozevřel jsem zítřejší program a začal studovat první dostih, běh za pět tisíc dolarů, pro jednorůčky, dvourůčky, třířůčky a starší. Líbila se mi osmička. Podle programu brala 5 ku jedné. To shrábnu.

17. Dr. NACISTA

Jsem člověk s mnoha problémy a domnívám se, že za většinu z nich si můžu sám. Mám na mysli ženské, hazard a pocit nepřátelství k různým skupinám lidí - čím početnější skupina, tím větší nepřátelství. Říkají, že jsem negativní, zasmušilý a mrzoutský.

Pořád si ještě pamatuji na ženskou, která na mě křičela: „Ty jsi tak příšerně negativní! Život může být nádhernej!“

Domnívám se, že může, zvláště když se trochu miň křičí. Ale chci vám vyprávět o svém doktorovi. Nechodím k cvokařům. Psychoanalytici jsou k ničemu a jsou přespříliš spokojení. Zato dobrý doktor je často zhnusený anebo šílený, a tudíž mnohem zábavnější.

Šel jsem do ambulance doktora Kiepenheuera, protože to bylo nejbliž. Na rukách se mi vyrazily drobné bílé puchýřky - známka, jak jsem si myslel, buď mých současných pocitů úzkosti nebo možná rakoviny. Nosil jsem pracovní rukavice, aby lidi nečuměli. A při kouření dvou balíčků cigaret denně jsem rukavice propálil.

Vešel jsem do lékařovy ordinace. Byla to první návštěva. Vzhledem k pocitům úzkosti jsem přišel o půl hodiny dřív a přemítal o rakovině. Přešel jsem čekárnou a nahlédl do ordinace. Na podlaze tam dřepěla sestra od příjmu v těsné bílé uniformě a šaty měla vyhrnuté skoro až k bokům, skrz obtažené nylonky bylo vidět mohutná tlustá stehna. Na rakovinu jsem úplně zapomněl. Neslyšela mě a já zíral na její nezakryté nohy a stehna a měřil očima rozkošný zadek. Vytírala podlahu kolem přetečeného záchodu a nadávala, zuřila, byla zadýchaná a hnědá a živá a odhalená a já jen zíral.

Vzhlédla. „Přejete si?“

„Jen pokračujte,“ řekl jsem, „nenechte se rušit.“ „To je kvůli záchodu,“ pravila, „vždycky přeteče.“

Dál vytírala a já vyhlížel přes okraj *Life*. Konečně se postavila. Přešel jsem k pohovce a posadil se. Listovala kalendářem se záznamy objednaných pacientů.

„Vy jste pan Chinaskí?“ „Ano.“

„Proč si nesundáte rukavice? Je tady teplo.“ „Raději ne, pokud vám to nebude vadit.“ „Dr. Kiepenheuer tu bude za chvíli.“ „To je v pořádku. Můžu počkat.“

„Co vás trápí?“ „Rakovina.“ „Rakovina?“ „Ano.“

Sestra se vytratila a já četl *Life* a pak jsem četl další *Life* a pak *Sport Illustrated* a potom jsem jen seděl a zíral na obrázky moří a hor, a odkudsi se linula tlumená hudba. Potom najednou zhasla všechna světla a vzápětí se znova rozsvítila a já přemýšlel, jestli by byla nějaká

možnost znásilnit sestru a zmizet, když vtom vešel doktor. Nevšímal jsem si ho a on si nevšímal mě, takže to byla plichta.

Zavolal mě do ordinace. Seděl na štokrleti a díval se na mě. Měl žlutý obličej a zažloutlé vlasy a jeho oči byly bez lesku. Umíral. Měl asi 42 roků. Prohlédl jsem si ho a dal mu šest měsíců. „Co máte s těmi rukavicemi?“ zeptal se.

„Jsem citlivý člověk, pane doktore.“ „Opravdu?“

„Ano.“ „Pak bych vám měl říct, že jsem býval nacista.“ „To je v pořádku.“

„Vám nevadí, že jsem byl nacista?“ „Ne, nevadí.“

„Zajali mě. Vezli nás přes Francii v otevřených dobytčích vagónech a lidi podél cesty po nás házeli smradlavé nálože, kamení a všelijaké odpadky - rybí kosti, shnilé ovoce, nejrůznější sračky.,

Pak se doktor posadil a vyprávěl mi o své ženě. Snažila se ho obrat. Opravdová děvka. Snažila se ho připravit o všechny peníze. Dům. Zahradu. Zahradní domek. Možná i o zahradníka, jestli ho už neměla. A auto. A alimenty. Plus pěkný balík peněz. Strašná ženská. Tak tvrdě pracoval. Padesát pacientů denně po deseti dolarech. To je skoro k nepřežití. A tahle ženská. Ženský. Ano, ženský. Svěřil mi to slovo. Zapomněl jsem, jestli říkal femina nebo samička nebo co, ale vysvětlil mi ho latinsky a použil ho, aby ukázal na jeho latinský základ: ženský jsou z podstaty šílený.

Jak vyprávěl o šílenosti ženských, začal jsem mít toho doktora rád. Kýval jsem hlavou na souhlas.

Najednou mi ukázal k váze, zvážil mě, pak si poslechl srdce a hrudník. Prudce mi strhl rukavice, umyl mi ruce v jakýchsi sračkách a puchýře rozřízl skalpelem, přičemž pořád hovořil o zaryté nenávisti a pomstychtivosti v ženských srdcích. Bylo to jasné. Ženy jsou řízeny žlázami s vnitřní sekrecí, muži srdcem. Proto trpí pouze muži.

Řekl mi, abych si ruce pravidelně myl a abych zahodil ty prokleté rukavice. Chvilku ještě povídal o ženských a o své manželce, a pak jsem odešel.

Dalším mým problémem byly závratě. Ale měl jsem je pouze, když jsem stál ve frontě. Začal jsem mít z front hrůzu. Bylo to nesnesitelné.

Zjistil jsem, že v Americe a pravděpodobně i všude jinde se stalo dobrým zvykem čekat ve frontách. Čekali jsme pořád. Řidičák: tři nebo čtyři fronty. Dostihy: fronty. Kina: fronty. Tržnice: fronty. Fronty jsem nenáviděl. Cítil jsem, že by měl existovat způsob, jak se jich zbavit. Pak mě napadlo řešení. *Víc úředníků.* Ano, to bylo řešení. Dva úředníci na osobu. *Tři úředníci.* Ať si ve frontě stojí úředníci.

Věděl jsem, že mě fronty zabijí. Nebyl jsem schopen se s nimi smířit, ale všichni ostatní to dokázali. Všichni byli normální. Měli krásný život. Stáli ve frontě a nepůsobilo jim to bolest. Mohli stát ve frontě věčně. Dokonce se jim *líbilo* stát ve frontě. Prohodili pár slov, šklebili se, usmívali se a vzájemně flirtovali. Neměli nic jiného na práci. Nepřemýšleli, co jiného by mohli mít na práci. A já se musel dívat na jejich uši, ústa, krky, nohy, zadky a chřípí, na tohle všechno. Cítil jsem, jak z jejich těl jako dým vyzařují smrtící paprsky a když jsem poslouchal jejich rozhovory, chtělo se mi zakřičet: „*Ježíšikriste, pomozte mi někdo! Musím takhle trpět, jen abych si koztpil půl kila hamburgerů a bochník žitného chleba?*”

Přišla závrať a já se rozkročil, abych nespadol; samoobsluha se roztočila: tváře prodavačů s hnědými i blond knírky a s chytrými šťastnými očima, jednoho dne z nich ze všech budou vedoucí samoobsluhy s kníratými spokojenými tvářemi, kupující si domy v Arcadii, a po nocích polezou na své vděčné odbarvené manželky.

Objednal jsem se znovu k doktorovi. Šel jsem na první prohlídku. Přišel jsem o půl hodiny dřív a záchod byl spravený. Sestra utírala v předpokoji prach. Předklonila se a narovнала a pak se předklonila napůl a potom se vyklonila doprava a potom doleva, a otočila ke mně zadek a předklonila se úplně. Bílá uniforma sebou šklubla a popojela, povylezla, vyhrnula se; objevil se důlek kolena, stehno, půlka zadku, celé tělo. Posadil jsem se a otevřel *Life*.

Přestala s utíráním prachu, obrátila se ke mně a usmála se: „Už jste se zbavil rukavic, pane Chinaski.”

„Ano.” Vešel doktor, který měl zase o něco blíž do hrobu, kývnul a já vstal a následoval ho.

Posadil se na své štokrle.

„Tak, pane Chinaski, jak to jde?” „No, pane doktore . . . ”

„Potíže s ženskými?” „To jistě, ale . . . ”

Nenechal mě domluvit. Prořídly mu vlasy. Třásly se mu prsty. Zdálo se, že špatně dýchá. Byl hubenější. Byl to zoufalý člověk. Žena ho obírala. Byli u soudu. Dala mu v soudní síni facku. Byl tomu rád. Pomohlo to případu. Prohlédli tu kurvu. V žádném případě to nedopadlo tak špatně. Něco mu nechala. Samozřejmě, dost ho stáli advokáti. Hajzlové. Už jste někdy viděl advokáta? Skoro vždycky je tlustý. Obzvláště v obličejí. „Stejně mě, do prdele, oškubala. Ale něco mi zůstalo. Chcete vědět, kolik stojí takovéhle nůžky? Podívejte se na ně. Kus plechu a šroubek. 18.50 dolaru. Bože, a to nenáviděli nacisty. Co je nějaký nacist a ve srovnání s tímhle?”

„Nevím, pane doktore. Povídal jsem vám, že jsem zmatený člověk.”

„Byl jste někdy u psychoanalytika?”

„To nemá cenu. Jsou hloupi, nemají žádnou představivost. Nepotřebuju psychoanalytiku. Slyšel jsem, že to většinou končí tím, že sexuálně zneužívají své pacientky. Rád bych se dal na psychoanalýzu, kdybych mohl se všema těma ženskejma souložit; ale bez toho je to zbytečný řemeslo.“

Doktor se nadzvedl na štokrleti. Ještě víc zežloutl a zešedl. Tělem mu proběhlo hrozivé škubnutí. Málem to měl za sebou. Ale byl to prima chlapík.

„Já se zbavil ženy,“ řekl, „je to za mnou.“

„Výborně,“ odvětil jsem, „vyprávějte mi o dobách, kdy jste byl nacistou.“

„No, neměli jsme moc na vybranou. Prostě nás do toho zatáhli. Byl jsem mladý. Tím chci říct, k čertu, co naděláte? V dané chvíli můžete žít pouze v jedné zemi. Narukujete do války, a když vás nezastřelí, skončíte v otevřeném dobytčáku a lidi po vás házejí výkaly . . . “

Zeptal jsem se ho, jestli souložil se svou krásnou sestřičkou. Lehce se usmál. Ten úsměv říkal ano. Pak mi pověděl, že od rozvodu, no, že se schází s jednou ze svých pacientek a že ví, že to není etické chovat se takto k pacientům . . .

„Ne, já si myslím, že to je v pořádku, pane doktore.“ „Je to velmi inteligentní žena. Ožením se s ní.“

„V pořádku.“

„Ted' jsem šťastný . . . ale . . . “

Pak doširoka roztáhl ruce a dlaně otočil k nebi . . .

Pověděl jsem mu o svém strachu z front. Dal mi osvědčený recept na sedativa.

Pak se mi na zadku udělalo hnízdo nežitů. Bylo to utrpení. Přivázali mě koženými řemeny, tihle chlápci si s vámi mohou dělat, co se jim zachce, místně mě umrtvili a pevně mi přitáhli prdel. Otočil jsem hlavu na svého doktora a řekl: „Mám možnost změnit své rozhodnutí?“

Dívaly se na mě dolů tři obličejové. Jeho a dva další. Řezat měl on. Ona měla podávat věci. Třetí píchat injekce.

„Nemůžete si to rozmyslet,“ pravil doktor, zamnul si ruce, ušklíbl se a začal . . .

Naposled jsem ho viděl kvůli mazu, který se mi udělal v uších. Viděl jsem, jak hýbe rty, snažil jsem se porozumět, ale nic jsem neslyšel. Podle výrazu jeho očí a obličejové bylo zřejmé, že má zase těžké časy, a tak jsem kýval.

Bylo teplo. Měl jsem trochu závrať a pomyslel si, dobrá, jistě, je to prima chlapík, ale proč mě nenechal, abych mu pověděl o svých potížích, to není fér, já mám taky problémy, a jemu budu muset zaplatit.

Konečně si doktor uvědomil, že jsem hluchý. Vzal něco, co vypadalo jako zhasínátko na svíčky a zabořil mi to do uší. Za chvíli mi ukázal velké kusy mazu . . . byl to maz, řekl. A ukázal dolů do koše. Vypadalo to opravdu jako připálené fazole.

Vstal jsem ze stolu, zaplatil mu a odešel. Pořád jsem ještě nedosychal. Necítil jsem se ani zvlášt špatně, ani dobře, a napadlo mě, s čím za ním asi přijdu příště, co s tím provede, co udělá se svou sedmnáctiletou dcerou, která je zamilovaná do jiné ženy a chce si ji vzít, a uvědomil jsem si, že *všichni* bez ustání trpíme, včetně těch, kteří předstírají, že ne. Zdálo se mi, že jsem učinil skutečný objev. Podíval jsem se na kamelota a pomyslel si, hmhhh, hmhhh, a pohlédl jsem na dalšího člověka, kterého jsem míjel a pomyslel si, hmhhh, hmhhh, hmhhh, hmhhhhh, a u semaforu před nemocnicí zahnulo zánovní černé auto a porazilo pěknou mladou dívku v modrých minišatech, byla blond a měla modré stuhy ve vlasech, a seděla na ulici zalité sluncem a z nosu jí tekla červená.

18. KRISTUS NA KOLEČKOVÝCH BRUSLÍCH

Byla to malá kancelář ve třetím patře staré budovy, nedaleko od uličky ožralů. Joe Mason, předseda Rollerworld, Inc. seděl za odřeným stolem, který si pronajal i s kanceláří. Na desce i po stranách byly vyryty různé nápisy: „Narodil jsem se, abych zemřel.“ „Některý chlapi si kupují to, za co jiný věšej.“ „Podělaný trable.“ „Nenávidím lásku víc, než miluju nenávist.“

Místopředseda Clifford Underwood seděl na jediné další židli. Byl tam jeden telefon. Kancelář čpěla močí, ačkoli společný záchod byl na chodbě asi 15 metrů daleko. Jediné okno vedlo do ulice, tlusté žluté sklo propouštělo jen tlumené světlo. Oba muži kouřili cigarety a čekali.

„V kolik jsi mu řekl?“ zeptal se Underwood. „;V 9.30,“ odpověděl Mason.

„To nevadí.“

Čekali. Ještě osm minut. Pak si zapálili další cigaretu. Ozvalo se zaklepání.

„Dále,“ houkl Mason. Byl to Obluda Chonjacki, vousatý, metr devadesát osm, sto osmdesát kilo. Chonjacki smrděl. Dalo se do deště. Bylo slyšet nákladní vlak, jedoucí pod oknem. 24 vagónů se zbožím na sever. Chonjacki smrděl dál. Byl hvězdou Žlutých bund, jeden z nejlepších bruslařů na kolečkových bruslích na obou březích Mississippi, 25 metrů na každou stranu.

„Posaď se,“ přikázal mu Mason. „Není kam,“ řekl Chonjacki. „Pusť ho sednout, Cliffe.“

Místopředseda pomalu vstal. Vypadal přitom úplně jako chlap, který se co nevidět uprdne, ale neudělal to a opřel se o dešť, který bušil do tlustého žlutého okna. Chonjacki usadil obě pülky, natáhl se a zapálil si pallmallku. Bez filtru. Mason se naklonil nad stůl:

„Jeseš pěkný hovado.“ „Co je, kámo?“

„Chceš být hrdina, co, pusino? Rajcuje tě, když malý holky, co ještě nemaj na těch svejch prcinkách ani chloupek, vřískaj tvý jméno? Máš rád americkou fangli? Šmakuje ti vanilková zmrzlina? Ještě mastíš to svoje prfavý tágo, pitomečku jeden?“

„Poslouchejte, Masone . . . “

„Drž hubu! Tři kila týdně! Dávám ti tři kila týdně! Když jsem tě našel v putyce, neměl jsi ani na dalšího panáka . . . měl jsi delírky a živil ses polívkou z prasečích hlav a zelím. Nedokázal sis ani zašněrovat kolečkový brusle! Chudáčku, udělal jsem tě z ničeho a když budu chtít, budeš zase úplná nula! Jestli chceš něco vědět, tak pro tebe jsem já vždycky jen Bůh. Takový Bůh, co ti nepromine ani jeden z těch tvých zkurvených hříchů!“

Mason zavřel oči a zhoupł se v otočné židli. Vdechl kouř, trochu horkého popela mu spadlo na spodní ret, ale byl příliš rozjetý, aby tomu věnoval pozornost. Nechal popel popelem. Když přestal žhnout, měl stále zavřené oči a naslouchal dešti. Míval to rád. Zvláště když byl někde doma, měl zaplacenou činži a žádná ženská ho nedoháněla k šílenství. Ale dnes déšť nezabíral. Nejen, že Chonjackiho cítil, ale dokonce si uvědomoval i jeho přítomnost. Chonjacki byl horší než průjem. Chonjacki byl horší než filcky. Mason zavřel oči, narovnal se a podíval se na něj. Panebože, co všechno musí člověk dělat, aby se udržel při životě.

„Beruško," začal měkce, „včera večer jsi zlámal Sonnymu Welbornovi dvě žebra. Slyšíš mě?"

„Hele," začal Chonjacki.

„Ne jedno. Ne. Jedno žebro ti bylo málo. Dvě. Dvě žebra. Slyšíš mě?"

„Ale..." „Poslouchej, ty debile! Dvě žebra. Slyšíš mě? Slyšíš mě vůbec?"

„Slyším." Mason vyndal cigaretu z úst, zvedl se z otočné židle a šel k Chonjackimu. Chonjacki by se vám možná líbil. Možná by vám připadal jako fešák. Ale o Masonovi byste to neřekli nikdy. Mason byl starý. Devětačtyřicet. Skoro plešatý. Svěšená ramena. Rozvedený. Čtyři kluky. Dva z nich v kriminále. Pořád pršelo. Nejspíš bude pršet dva dny a tři noci. Los Angeles River se nabudí a začne si hrát na řeku.

„Vstaň!" vyštěkl Mason.

Chonjacki se zvedl. Když se postavil, Mason mu vrazil levačku do žaludku, a jak se Chonjacki zlomil, okamžitě ho narovnal ránou zprava. Cítil se trochu líp. Bylo to jako šálek ovaltiny někdy v lednu, kdy je zima jako v prdeli. Obešel stůl a zase si sedl. Nezapálil si cigaretu, ale patnáctcentový doutník. Doutník, který měl kouřit až po obědě, si zapálil už teď. Udělalo mu to dobře. Stres. Nesmíte dopustit, aby se tohle svinstvo nahromadilo. Jeho nebožtík švagr zemřel na prasklý vřed. Jenom proto, že nevěděl, jak to ze sebe dostat.

Chonjacki si zase sedl. Mason se na něj podíval.

„Pusinko, tohle je *byznys*, a žádná sranda. Nepovažujem za nutné někomu *ubližovat*, doufám, že jsem to řekl dost jasně." Chonjacki seděl a poslouchal déšť. Uvažoval, jestli nastartuje

auto. Za deště s tím měl vždycky problémy. Jinak si na auto nemohl stěžovat.

„Na něco jsem se tě ptal, puso. Řekl jsem to dost jasně?" „Ale jo, jasně . . ."

„Dvě přeražený žebra. Dvě žebra Sonnyho Welborna jsou zlomený. Je to náš nejlepší hráč."

„Moment! Hraje přece za Supy. Welborn hraje za Supy. Jak teda může být váš nejlepší hráč?"

„Debile! Supi patří nám!“ „Vám patří Supové?“

„Jo, idiote. A Andělé a Kojoti a Kanibalové a každej další podělanej mančaft v lize, všechny patří nám, všichni ti hošani . . . “ „Jéžišmarjá . . . “

„Ne. Ježíš ne. Ježíš s tím nemá nic společnýho. Ale počkej, ted' mě něco napadlo.“

Mason se v židli natočil k Underwoodovi, který se stále opíral o děšť. „To stojí za zamýšlení.“

„Aha,“ řekl Underwood.

„Přestaň myslet na toho svýho pind'oura, Cliffe. Zamysli se.“ „Nad čím?“

„No přece Kristus na kolečkových bruslích. Nekonečně mnoho možností.“

„Jo. Jasně. Mohli bysme přibrat i ďábla.“ „To není špatný. Jasně, i ďábla.“

„Mohli bysme do toho zamontovat i kříž.“ „Kříž? Ne, to už je moc otřepaný.“

Mason se otočil zpátky k Chonjackimu. Pořád tam ještě byl. Nepřekvapilo ho to. Nepřekvapilo by ho, ani kdyby tam seděla opice. Mason už měl něco za sebou. Ale nebyla to opice, byl to Chonjacki. Musel s ním promluvit. Povinnosti, povinnosti . . . všechno jenom kvůli činži, aby si občas zapíchal a dal se pohřbít na venkově. Psi měli blechy a chlapi zase starosti.

„Chonjacki,“ začal, „prosím tě, něco ti vysvětlím. Posloucháš mě vůbec? Jseš schopnej mě poslouchat?“

„Poslouchám.“ „jsme obchodníci. Makáme pět večerů v týdnu. Jsme v televizi. Živíme rodiny. Platíme daně. Volíme. Zasraný poldové nám dávaj pokuty jako každému jinému. Bolí nás hlava, trpíme nespavostí, máme pohlavní choroby. Musíme přežít vánoce a Nový rok stejně jako všichni ostatní, chápeš?“

„Máme dokonce i deprese, aspoň někteří. Jsme lidi. I já mívám deprese. Někdy v noci je mi úplně do pláče. A když jsem se včera večer dozvěděl, že jsi přerazil Welbornovi dvě žebra, málem jsem se rozbrečel . . . “

„On mě napadnul, pane Masone!“

„Chonjacki, Welborn by nezkřivil vlásek ani v levým podpaží tvý báby. Čte Sokrata, Roberta Duncana a W. H. Audena. Je v lize už pět let a za tu dobu neublížil jediný pobožný můře . . . “

„Šel po mně, mlátil mě a řval . . . “

„Jéžišmarjá,“ řekl Mason měkce. Odložil doutník na popelník. „Chlapče, něco ti povím. My jsme rodina, jedna velká rodina. Jeden druhému neublížujem. Dívá se na nás to nejfajnější a nejzabedněnější publikum ze všech sportů. Zlanařili jsme největší bandu idiotů, co svět zná, a oni nám rvou prachy přímo do kapes, jasný? Profesionálnímu zápasu, *I Love Lucy* a

Georgi Putnamovi jsme přetáhli tu nejpovedenější sortu debilů. Jsme jako jedna ruka a nevěříme ani ve zlobu, ani v násilí. Je to tak, Cliffe?" „Je," přisvědčil Underwood.

„Předvedu mu to," řekl Mason. „Dobře," souhlasil Underwood.

Mason se zvedl od stolu a blížil se k Underwoodovi. „Ty hajzle jeden," začal, „sejmu tě. Tvoje máma žere vlastní prdy a má v močáku syfla."

„Tvoje máma žere marinovaný kočičí hovna," nedal se Underwood.

Pohnul se od okna směrem k Masonovi. Mason udeřil první. Underwood zády narazil na stůl.

Mason ho sevřel levou paží a začal ho škrtit. Pravou pěstí a předloktím tloukl Underwooda přes hlavu.

„Tvý ségře visej kozy z prdele a když sere, tak se jí klátěj ve vodě," vypálil Mason na Underwooda. Underwood se napřáhl a vzal Masona pořádně po hlavě. Mason se skulil a s křapnutím narazil hlavou o zed'. Pak se zvedl, šel ke stolu, posadil se do otočné židle, zvedl doutník a nasál kouř. Stále přšelo. Underwood šel zpátky a opřel se o okno.

„Když chlap maká pět večerů v týdnu, tak si nějaký zranění nemůže dovolit, chápeš to, Chonjacki?"

„Ano, pane."

„A ted' poslouvej, hošánku, máme takový jedno obecný pravidlo, který zní . . . Posloucháš mě?"

„Ano. „ . . . který zní: Když někdo z ligy zraní druhého hráče, přijde o kšeft, jde z ligy, a protože se to hned roznese, je ve skutečnosti na černý listině všech derby po celý Americe. Možná dokonce i v Rusku, Číně a Polsku. Došlo ti to?"

„Ano." „My ti to ted' odpustíme, protože jsme do tvý reklamy vrazili moc času a hromadu peněz. Jseš Mark Spitz naší ligy, ale když nebudeš dělat to, co ti řeknu, můžeme tě odrovnat, stejně jako můžou sejmut jeha."

„Ano, pane."

„To ale neznamená, že by ses měl držet zpátky. Musíš působit násilně a přitom nikomu neublížit, jasný? Trik se zrcadlem, králíček z klobouku, metrák boloňského salámu. Chtějí být klamáni. Nepoznaj pravdu, do háje, oni ji ani nechtějí, byli by z ní nešťastný. My jim přineseme štěstí. Vozíme se v nových fórech a posíláme děti na školy, je to tak?"

„Je. „Tak, a ted' padej vocad'." Chonjacki se zvedl k odchodu. „A ještě něco, mladej . . . "

„Co?"

„Občas se vykoupej."

„Cože?“

„Možná to není tím. Bereš si dost hajzlpapíru, když si utíráš zadek?“

„Nevím. Kolik je dost?“

„To tě máma neučila?“

„Co?“

„Utírat tak dlouho, dokud je něco vidět?“

Chonjacki tam jen stál a díval se na něj.

„Tak jo, ted' už můžeš jít. A prosím tě, zapamatuj si všechno, co jsem ti řekl.“

Chonjacki odešel. Underwood se posadil na uvolněnou židli. Vytáhl svůj patnáctičentový doutník, který měl kouřit až po obědě, a zapálil si. Oba muži pět minut seděli a mlčeli. Pak zazvonil telefon. Mason ho zvedl. Poslouchal a pak řekl: „Aha, tak oddíl skautů číslo 763? Kolik? Jistě, jistě, pustíme je za poloviční. V neděli večer. Oddělíme je provazem. Jistě, jistě. Ale to je v pořádku . . . “ Zavěsil.

„Kreténi,“ ulevil si.

Underwood mlčel. Seděli a poslouchali déšť. Kouř z jejich doutníků vytvářel zajímavé obrazce. Seděli, pokuřovali, poslouchali déšť a pozorovali obrazce ve vzduchu. Zazvonil telefon a Mason udělal obličej. Underwood se zvedl ze své židle, šel k telefonu a zvedl ho. Ted' byl na řadě on.

19. SKLADNÍK S ČERVENÝM NOSEM

Když jsem potkal Randalla Harrise poprvé, bylo mu dvaadvacátýřet a žil s šedovlasou ženou, nějakou Margie Thompsonovou. Margii bylo pětadvacátýřet a nebyla žádný zázrak. Redigoval jsem tehdy malý časopis *Mad Fly* a přišel jsem za ním, abych z něj vytáhl nějaké příspěvky.

Randall byl známý jako samotář, ochlasta, hrubý a zatrpklý člověk, ale jeho básně byly syrové, drsné a upřímné, prosté a divoké. Nikdo tehdy nepsal jako on. Dělal skladníka ve skladišti s náhradními díly pro auta.

Seděl jsem naproti Randallovi a Margii. Bylo čtvrt na osm a Harris se už opil pivem. Postavil přede mě láhev. O Margii Thompsonové jsem již slyšel. Byla to komunistka, ještě ze staré školy, spasitelka světa, dobroditelka. Bylo k podivu, co pohledávala u Randalla, který na všechno kašlal a taky to přiznával. „Chci fotit sračky," řekl mi, „to je můj kumšt."

Randall začal psát v osmatřiceti. Ve dvaadvacátýřeti, kdy měl za sebou tři sešitky básniček (*Smrt je hnusnější čuba než má vlast, Moje máma píchala s andělem a Řádně nasraný koně šílenství*), se mu začínalo dostávat, jak se říká, kritického uznání. Psáním ale nic nevydělal a říkal: „Nejsem nic než skladník s pořádnou dávkou smutku." Žili s Margií ve staré barabizně v Hollywoodu, a on byl skutečně podivín. „Prostě nemám rád lidi," říkal. „Hele, Will Rogers jednou řekl: 'Nikdy jsem nepotkal člověka, kterého bych neměl rád.' Já jsem nikdy nepotkal člověka, kterého bych měl rád."

Randall byl ale vtipný, uměl se smát sobě i své bolesti. Byl to ošklivý chlap s velkou hlavou a pomláceným obličejem – jedině nos jako by unikl celkové zkáze. „Nemám v nose žádný kosti, je jako z gumy," vysvětlil mi. Nos byl dlouhý a červený.

Slyšel jsem o Randallovi různé historky. Prý rozbíjel okna a lahve o zed'. Byl to hnusný ožrala. Míval období, kdy nikomu neotvíral a nebral telefon. Neměl televizi, jenom malé rádio, a poslouchal pouze klasiku - dost divné na drsňáka jako on.

Míval také období, kdy telefon obalil toaletním papírem, aby nezvonil. Nechával ho tak měsíce. Nač ho tedy měl? Vzdělání měl chabé, ale zjevně přečetl většinu nejlepších autorů.

„Tak jo, sráči," řekl mi, „ty se asi dost divíš, co s ní vlastně dělám?" a ukázal na Margii.

Neodpověděl jsem.

„Je dobrá v posteli," řekl, „a dělá mi to jako málokterá na západ od St. Louis."

A tenhle chlap napsal ženě, která se jmenovala Annie, čtyři nebo pět krásných milostných básní. Bylo s podivem, jak to všechno šlo dohromady.

Margie jenom seděla a šklebila se. Taky psala básně, ale za moc nestály. Chodila týdně na dva kursy, ale nebylo to vidět. „Takže ty chceš nějaký básničky?" zeptal se.

„Jo, rád bych se na nějaké podíval.“

Harris šel ke skříni, otevřel ji a vytáhl několik potrhaných a pomačkaných papírů. Podal mi je. „To jsem napsal dneska v noci.“ Pak šel do kuchyně a vrátil se s dvěma novými pivy. Margie nepila.

Začal jsem číst. Byla to síla. Mlátil pořádně do stroje, a slova proto vypadala, jako by je do papíru vyryl. Síla jeho psaní mě vždy ohromovala. Zdálo se, že říká všechny ty věci, které máme na srdci všichni, ale přitom jsme na ně nikdy nepomysleli.

„Ty básně jsou dobré,“ pochválil jsem ho. „Fajn,“ řekl. „Napij se.“

Když jste k němu přišli, museli jste pít. Harris kouřil jednu cigaretu za druhou. Nosil plandavé bavlněné kalhoty o dvě čísla větší a staré košile, které byly vždycky rozdrbané. Měl asi metr osmdesát a skoro metrák, samé pивní sádlo. Ramena měl svěšená a zíral na vás přimhouřenýma očima. Dobré dvě a půl hodiny jsme nasávali a pokoj byl už celý zakouřený. Harris si najednou stoupl a vyjel: „Táhni do prdele, ty sračko, ekluješ se mi“

„Klid, Harrisí . . . “

„Řekl jsem HNED, ty zmrde!“

Vstal jsem, vzal básně a šel.

Vrátil jsem se do toho činžáku za dva měsíce s několika výtisky ~*Mad Fly*. Otiskl jsem všech deset básní. Otevřela mi Margie. Randall nebyl doma.

„Je v New Orleansu,“ oznámila mi, „myslím, že teď dostal šanci. Jack Teller mu chce vydat knížku, ale chce ho nejdřív vidět. Teller řekl, že nevydá nikoho, kdo se mu nebude líbit. Zaplatil mu letenku tam i zpět.“

„Randall není zrovna moc okouzlující,“ poznamenal jsem. „Uvidíme,“ řekla Margie. „Teller taky chlastá a seděl. Může z nich být dobrá dvojka.“

Teller vydával časopis *Rifraff* a měl vlastní tiskařský stroj. Dělal to moc pěkně. Poslední číslo *Rifraffu* mělo na obálce Harrisovu ošklivou tvář, jak nasává pivo. Uvnitř byla řada jeho básní.

Rifraff byl v té době uznáván jako literární magazín číslo jedna. Harrise si začalo všimát víc lidí. Byla to pro něj dobrá šance, pokud ji ale nepokazí svými sprostými řečmi a opileckým chováním. Než jsem odešel, Margie se mi svěřila, že čeká s Harrisem dítě. Jak už jsem řekl, bylo jí pětadvacet.

„Co na to řekl?“

„Nevypadal, že by se ho to nějak dotklo.“ Odešel jsem.

Kniha vyšla ve 2000 výtiscích. Byla pěkně vytištěná. Obal byl z irského korku. Stránky byly různobarevné, mimořádně kvalitní papír. Text byl vysazen neobvyklým typem a do něj byly zařazeny Harrisovy perokresby. Teller ale neměl na honorář. On i jeho žena se jen taktak drželi nad vodou. Za deset let se na sběratelském trhu bude kniha prodávat za 75 dolarů. Harris se mezitím vrátil k práci skladníka.

Když jsem se asi po čtyřech nebo pěti měsících zastavil, Margie byla pryč.

„Už je to dlouho," řekl Harris. „Vem si pivo." „Co se stalo?"

„No, když jsem se vrátil z New Orleansu, napsal jsem několik povídek. Když jsem byl v práci, šumovala mi ve věcech. Pár si jich přečetla a nelíbilo se jí to."

„O čem byly?"

„Ále, přečetla si něco o tom, jak lezu v New Orleansu s pár ženskejma do postele."

„A byla to pravda?" zeptal jsem se. „Jak to vypadá s *Mad Fly*:~` řekl.

Když se dítě narodilo, byla to holčička a dali jí jméno Naomi Louise Harrisová. Žila s matkou v Santa Monice a Harris za nimi jednou týdně jezdil. Platil na ni a dál chlastal pivo. Pak jsem se dověděl, že má jednou týdně sloupek v undergroundových novinách *L.A. Lifeline*. Nazval ho *Črty prvotřídního maniaka*. Jeho próza byla stejná jako jeho poezie - neukázněná, protispolečenská a lenivá.

Harris si nechal narůst delší vlasy a bradku. Když jsem ho viděl příště, žil s pětaticetiletou ženou, krásnou rudovláskou Susan. Pracovala v obchodě s výtvarnými potřebami, malovala a hrála hezky na kytaru. Také občas pila s Harrisem pivo. To Margie nikdy nedělala. Byt se zdál čistší. Když Harris dopil láhev, místo na podlahu ji hodil do papírového pytle. Přesto byl stále hnusný ožrala.

„Píšu román," řekl mi, „a občas předčítám na okolních univerzitách básně. Mám taky jednu nabídku z Michiganu a z Nového Mexika. Nabízejí dost prachů. Čtu nerad, ale jde mi to. Udělám jim show a taky něco dobré poezie."

Harris začal také malovat. Moc to neuměl. Maloval jako pětileté dítě opilé vodkou, ale podařilo se mu prodat pár obrázků za 40 nebo 50 dolarů. Řekl mi, že pomýšlí na to dát v práci výpověď. Po třech týdnech to také udělal, aby mohl číst v Michiganu. Dovolenu si už vybral na výlet do New Orleansu.

Pamatuji se, jak jednou přísahal: „Nikdy nebudu těm hajzlům číst, Chinaski. To radši chcípnu. Je to jenom marnivost, člověk se prodává." Nepřipomínal jsem mu to.

Jeho román *Zaživa mrtvý všemu světu na očích* vydalo malé, nicméně prestižní nakladatelství, které platilo obvyklé honoráře. Recenze byly dobré, až na jednu v *The New*

York Review of Books. Harris byl ale pořád ten samý hnusný opilec a měl kvůli tomu mnoho bitek se Susan.

Nakonec ho po jedné hrozné pitce, kdy bláznil a ječel po celou noc, Susan opustila. Viděl jsem ho pár dní po jejich rozchodu. Byl podivně tichý a vůbec ne nepříjemný.

„Miloval jsem ji, Chinaski," řekl mi. „Kámo, nezmáknu to."

„Zmákneš, Randle. Uvidíš. Zmákneš to. Lidský tvor vydrží víc, než si myslíš."

„Hovno," řekl. „Věřím, že máš pravdu. Ta rána je ale ve mně. Hodně dobrých chlapů skončilo kvůli ženské pod mostem. Ony to necítí tak jako my."

„Cítí. Jenom už prostě nemohla vystát to tvoje chlastání." „Do prdele, většinu věcí napíšu ožralej."

„To je tajemství?"

„Jo, k hovnu. Za střízlivýho stavu jsem jenom skladník a moc mi to nejde . . ."

Nechal jsem ho tam shrbeného nad pivem.

Zastavil jsem se po třech měsících. Harris bydlel pořád ve stejném činžáku. Představil mi Sandru, pohlednou blondýnku. Bylo jí sedmadvacet. Její otec byl soudce nejvyššího soudu a ona vystudovala University of Southern California. Kromě toho, že byla pěkně rostlá, měla v sobě chladný odstup, který ostatním Randallovým ženám chyběl. Pili láhev dobrého italského vína.

Randallova bradka se změnila v plnovous a narostly mu vlasy. Měl nové šaty podle poslední módy. Boty za 40 dolarů, nové hodinky a hubenější tvář, čistší nehty . . . ale nos měl pořád červený od pití vína.

„Tento víkend se s Randallem stěhujeme do West LA," řekla Sandra. „Tady je to špinavé."

„Napsal jsem tu hromadu dobrých věcí," řekl.

„Randle, drahoušku," pravila, „není to *místem*, to přece píšeš *ty*. Myslím, že bychom mohli pro Randalla sehnat práci, tři dny v týdnu učit."

„Neumím učit."

„Miláčku, ty je můžeš naučit *všechno*." „Nasrat," řekl.

„Uvažuje se o zfilmování Randallovy knihy. Viděli jsme scénář. Je moc dobrý."

„Tak film?" řekl jsem.

„Není moc šancí," řekl Harris.

„Miláčku, už se na tom pracuje. Věř přeci alespoň trošku.“ Dal jsem si s nimi ještě sklenici vína a šel. Sandra byla docela pěkná holka.

Nedostal jsem Randallovu novou adresu a ani jsem se po ní nepídil. Asi po roce jsem četl recenzi filmu *Květina před branami pekla* natočeného podle Randallova románu. Recenze byla dobrá a Randall se ve filmu dokonce i mihl.

Šel jsem se na film podívat. Udělali to dobře. Harris vypadal trochu trpčeji, než když jsem ho viděl naposled. Rozhodl jsem se ho vyhledat. Po chvíli pátrání jsem jednou večer zaklepal na dveře jeho chaty v Malibu. Otevřel mi Randall.

„Chinaski, ty starej pse,“ řekl. „Pojd' dál.“

Na pohovce seděla krásná dívka. Vypadala na devatenáct a krása z ní přímo vyzařovala. „To je Karilla,“ řekl. Pili láhev drahého francouzského vína. Sedl jsem si k nim a také si nalil. Vypil jsem pár sklenic. Na stole se objevila další láhev. Harris se neopil, nebyl hnusný a ani tolik nekouřil.

„Pracuju na hře pro Broadway,“ řekl mi. „Povídají, že divadlo umírá, ale něco pro ně mám. Zajímá se o to jeden z předních producentů. Ted' předělávám poslední dějství. Je to dobré médium. V dialozích jsem byl vždycky skvělý, vždyť víš.“

„Jo. Odešel jsem asi v půl dvanácté. Příjemně jsme si popovídali . . . Harrisovi začaly provětat spánky a „hovno“ řekl asi jenom čtyřikrát nebo pětkrát.“

Hra *Odstřel otce, odstřel Boha, odstřel toto představení* měla úspěch. V počtu repríz patřila v dějinách Broadwaye k těm nejúspěšnějším. Bylo v ní vše: něco pro revolucionáře, něco pro reakcionáře, něco pro milovníky komedie, něco pro milovníky dramatu, dokonce i troška pro intelektuály, a přitom to stále dávalo smysl. Randall Harris se přestěhoval z Malibu do většího apartmá nahoře v Hollywood Hills. Psalo se o něm v novinách.

Dal jsem si tu práci a zjistil, kde bydlí. Bylo to třípatrové sídlo s výhledem na Los Angeles a Hollywood.

Zaparkoval jsem, vystoupil z auta a šel po cestě k vratům. Bylo kolem půl deváté večer, chladno, již téměř zima; byl úplněk, svěží vzduch a jasno.

Zazvonil jsem. Čekal jsem dlouho. Konečně se vrata otevřela. Byl to sluha. „Přejete si, pane?“ zeptal se.

„Henry Chinaski přišel za Randallem Harrisem,“ řekl jsem. „Chvilku strpení, pane.“ Potichu zavřel vrata a já čekal. Trvalo to dlouho. Pak se sluha vrátil. „Je mi líto, pane, ale pan Harris si nepřeje být v tuto dobu rušen.“

„Ano, chápu.“

„Chcete mu něco vyřídit, pane?“ „Vyřídit?“

„Ano, nějaký vzkaz.“

„Jo, tak mu řekněte, že mu blahopřeji.“ „Ze mu blahopřejete? Nic víc?“

„Ano, to je všechno.“ „Dobrou noc, pane.“ „Dobrou noc.“

Šel jsem k autu a nasedl. Nastartoval jsem a dlouho sjížděl z kopců. Měl jsem s sebou staré číslo *Mad Fly*, které jsem si chtěl nechat podepsat. Bylo to to číslo s deseti Randallovými básničkami. Asi měl nějakou práci. Napadlo mě, že by mi to možná podepsal, kdybych mu to poslal s ofrankovanou obálkou.

Bylo teprve devět. Ještě byl čas jít někam jinam.

20. ĎÁBEL BYL CELÝ ŽHAVÝ

Stalo se to po hádce s Flo a já neměl zrovna chuť jít se ožrat nebo zajít do bordelu. Sedl jsem si do auťáku a jel směrem na západ k pláži. Bylo už k večeru a jel jsem pomalu. Odbočil jsem k molu, zaparkovala vyšel na molo. Zastavil jsem se u hracích automatů, párkrát si zahrál, ale smrdělo to tam chcankami, a tak jsem šel dál. Na kolotoč jsem byl moc starý, a tak jsem ho minul. Po molu se procházely běžné typy - ospalý, lhostejný dav.

A pak jsem zaregistroval zvuk, přicházející od nejbližší boudy. Pásek nebo deska, zcela jistě. Před vchodem stál vyvolávač: „Ano, dámy a pánové. *Uvnitř, uvnitř; právě zde a nikde jinde...* lapili jsme opravdického ďábla! Můžete ho vidět na vlastní oči! Představte si to, za pouhý čtvrták, za mizerných pětadvacet centů můžete *vidět* ďábla, na vlastní oči... největšího smolaře všech dob! Týpka, který projel jediný pokus o revoluci v nebi!"

Byl jsem akorát tak zralý na trochu srandiček, abych se vyrovnal s tím, co mi provedla Flo. Zaplatil jsem čtvrt dolar a asi se šesti nebo sedmi podobnými blbci šel dovnitř. Měli toho chlapíka v kleci. Nastříkali ho na rudo a dali mu něco do pusy, takže vyfukoval malé obláčky kouře a plival oheň. Show, co předváděl, za moc nestála. Pořád jenom chodil dokolečka a neustále opakoval: „Ksakru, musím se dostat *ven!* Jak je to jen možné, že jsem se dostal do takového průseru?" Musím uznat, že *skutečně* vypadal nebezpečně. Najednou udělal bleskově šest přemetů nazad. Při posledním dopadl na nohy a rozhlédl se: „Do prdele, mě je ale blbě!"

Pak mě uviděl. Šel rovnou k pletivu, u kterého jsem stál. Hicoval jako piliňáky. Vůbec si nedokážu představit, jak to dokázali.

„Synku," začal, „konečně jsi přišel! Čekal jsem tě. Trčím v týhle podělaný kleci už dvaatřicet dní!"

„Nevím, o čem mluvíte."

„Synku," povídá, „nedělej si ze mě srandu. Půjď sem pozdě v noci s kleštěma na drát a osvobod' mě."

„Ty vole, co mi to tu vykládáš za nesmysly," řekl jsem.

„Jsem už tady dvaatřicet dní, synáčku! Konečně budu na svobodě!"

„To chceš jako říct, že jseš skutečný ďábel?" „Sjedu kočku do prdele, jestli nejsem," odpověděl.

„Jestli jseš teda ďábel, tak proč nevyužiješ své nadpřirozené síly, aby ses dostal ven?"

„Moje síla je na nějakou dobu fuč. Tenhle maník, ten vyvolávač, byl se mnou v lochu pro ožraly. Vyžvanil jsem mu, že jsem ďábel, a on za mě zaplatil kauci. V tom kriminále jsem

přišel o všechny svoje síly, jinak bych ho nepotřeboval. Znova mě nalil a když jsem přišel k sobě, tak jsem dřepěl v týhle kleci. Ten hajzl mě krmí psím žrádlem a sendvičema s burákovým máslem. Chlapče, prosím tě, pomoz mi!"

„Ty ses zbláznil," odbyl jsem ho, „ty jseš ale dobře cáklej." „Stačí, když přijdeš v noci a přineseš štípačky."

Vešel vyvolávač a ohlásil, že setkání s ďáblem je u konce a kdo ho chce vidět znova, musí zaplatit dalších pětadvacet centů. Mně to stačilo. Vyšel jsem s šesti nebo sedmi podobnými blbci.

„Ty, on se s tebou *bavil*," oslovil mě malý stařík, který šel vedle mě, „chodím sem každý večer a ty jsi první člověk, se kterým se dal do řeči."

„Blbost," usadil jsem ho.

Vyvolávač mě zastavil. „Co ti to tam vykládal? Viděl jsem, že se s tebou vybavuje. Co ti napovídal?"

„Spoustu věcí," odpověděl jsem.

„Tak jo, ale zapomeň na něj, ten patří *mě*! Od doby, co jsem tu měl vousatou ženskou se třema nohama, jsem víc prachů nevydělal."

„Co se s ní stalo?"

„Utekla mi s mužem-chobotnicí. Mají teď v Kansasu farmu." „Teda to ti povím, vy jste tady všichni pěkní pošuci."

„Chci ti jenom říct, že toho chlápka jsem si našel já. *Tak vodpal!*

Šel jsem k autu, nastoupil a jel zpátky k Flo. Když jsem k ní přišel, seděla v kuchyni a nasávala whisky. Dřepěla tam a posté mi opakovala, jaký jsem budižkničemu. Chvilku jsem s ní pil a sám jsem toho moc nenamluvil. Pak jsem se zvedl, šel do garáže pro štípačky, strčil je do kapsy, sedl do auta a jel zpátky na molo.

Vnikl jsem tam zezadu, petlice byla zrezavělá a snadno jsem ji ulomil. Spal na podlaze klece. Snažil jsem se přeštvpnout drát, ale nešlo mi to. Byl moc tlustý. Pak se probudil.

„Chlapče, ty jseš zlato," rozzářil se, „tak ty jsi přeci jen přišel! Já to věděl!"

„Hele, vole, já ten drát těmahle štípačkama nepřecvaknu. Je moc tlustý."

Stoupl si. „Dej to sem."

„Panebože," ujelo mi, „ty máš ale horký ruce! Ty musíš mít horečku."

„Neříkej mi panebože," ohradil se.

Přecvakl drát jako by to byla nit a vylezl ven. „A ted', chlapče, nejkratší cestou k tobě. Musím zase získat svou sílu. Pár pořádných šťavnatých bifteků a jsem v pohodě. Musel jsem sníst tolik psiho žrádla, až mám strach, že začnu každou chvíli štěkat.“

Vrátili jsme se k autu a já ho vzal k sobě. Když jsme vešli, Flo stále ještě dřepěla v kuchyni a nasávala. Na začátek jsem mu udělal sendvič se smaženou slaninou a vejci a přisedli jsme si k Flo.

„Ten tvůj kámoš vypadá jako nějaký fešácký ďábel,“ řekla mi. „Tvrdí, že je ďábel.“

„Taky že jsem pěkně dlouho byl,“ ozval se, „dokud jsem měl pořádnou ženskou.“

Naklonil se a dlouze Flo políbil. Když ji pustil, byla jako v šoku. „To byla ta *nejžhavější* pusa, co jsem kdy dostala,“ vydechla, „a že jich nebylo málo.“

„Fakt?“ zeptal se.

„Jestli miluješ stejně, jako líbáš, bylo by to na mě už moc, prostě by to bylo k *nevydržení!*“

„Kde tady máš ložnici?“ zeptal se mě. „Běž za ní,“ zavrčel jsem.

Šel za Flo do ložnice a já si nalil pořádného panáka whisky. Takové výkřiky a sténání jsem ještě nikdy neslyšel, a trvalo to dobrých pětadvaceti minut. Potom vyšel sám, posadil se a nalil si.

„Chlapče,“ řekl, „ty máš teda fakt dobrou ženskou.“

Šel ke kanapi v obýváku, natáhl se a usnul. Zamířil jsem do ložnice, svlékl se a vklouzl k Flo.

„Panebože,“ vydechla, „panebože, nemůžu tomu ani uvěřit. Protáhnul mě nebem i peklem.“

„No, doufám, že nepodpálí kanape,“ řekl jsem. „To jako že by kouřil a usnul?“

„To nic,“ řekl jsem.

Začal se u mě zabydlovat. Na kanapi jsem spal *já*. Každou noc jsem musel poslouchat, jak Flo křičí a sténá. Jednoho dne, když Flo odešla po nákupech a my si dali v jídelním koutě pívko, jsem s ním promluvil. „Poslouchej,“ začal jsem, „nemám nic proti tomu podat někomu pomocnou ruku, ale přišel jsem o postel a ženu. Budu tě muset požádat, abys šel jinam.“

„Mám takový dojem, že se ještě chvíli zdržím, chlapče, ta tvoje stará je ta nejlepší píchačka, co jsem kdy měl.“

„Hele, kámo,“ nenechal jsem se odbýt, „mohl bych taky sáhnout k tvrdším prostředkům, abych se tě zbavil.“

„Ty jseš ale nějaký ostrý hoch! Tak hele, bouráku, mám pro tebe jednu novinku. Vrátily se mi nadpřirozené síly. Jestli budeš zkoušet se mnou nějak vyjebat, mohl by ses krapánek spálit. Koukej!"

Měli jsme psa, Kostičku. Za moc nestál, ale v noci štěkal a dobře hlídal. Ukázal na Kostičku prstem, ten prst jako by kýchl, pak to prsklo a vyšlehl úzký plamen a zasáhl Kostičku. Kostička zasyčel a zmizel. Prostě tam nebyl. Nezbyla po něm ani kost ani chlupy, dokonce ani nezasmrdět. Jenom prázdný prostor.

„Tak dobře, brácho," vypravil jsem ze sebe. „Můžeš teda pár dní zůstat, ale potom budeš muset jít."

„Usmaž mi pořádný šťavnatý biftek," poručil si, „vyhládlo mi, a mám taky strach, že mi začíná docházet semeno."

Zvedl jsem se a hodil maso na pánev.

„Udělej mi k tomu nějaký čerstvý hranolky," pokračoval, „a nakrájej rajčata. Kafe nechci. Trpěl jsem nespavostí. Ale dám si ještě pár pivek."

Když jsem před něj postavil jídlo, Flo byla zpátky. „Ahoj, láska," zašvitořila, „jak se máš?"

„Jde to," řekl, „neměla bys tam trochu kečupu?"

Šel jsem ven, sedl do auta a jel zpátky na pobřeží.

Ten vyvolávač tam měl dalšího ďábla. Zaplatil jsem čtvrtdolar a šel dovnitř. Tenhle ďábel ale skutečně za moc nestál. Rudá barva, kterou byl nastříkaný, všechno jenom kazila, a tak chlastal, aby se z toho nezbláznil. Byl to velký chlap, ale nestál za nic. Byl jsem jedním z mála diváků. Bylo tam víc much než lidí.

Cirkusák zamířil ke mně. „Od té doby, cos mi štípnul originál, chcípám hlady. Nejspíš sis rozjel vlastní show?"

„Hele," řekl jsem, „dal bych nevímco za to, aby sis ho vzal zpátky. Já jenom nechtěl být svině."

„Víš ale, jak takoví hodní hošani dopadaj, nebo ne?"

„Jo, ve finále postávají na rohu Sedmé a Broadwaye a prodávají tam výtisky *Watchtower*."

„Jmenuju se Ernie Jamestown," představil se, „pověz mi, co se vlastně stalo. Vzadu mám cimru."

Šel jsem s ním dozadu. Jeho žena seděla u stolu a nasávala whisky. Zvedla hlavu.

„Hele, Ernie, jestli má tenhle kripl dělat novýho ďábla, tak na to zapomeň. To bysme taky mohli rovnou předvádět trojitou sebevraždu."

„Jenom klid," usadil ji Ernie, „a podej sem tu flašku." Všechno jsem mu vyprávěl. Pozorně poslouchal a pak začal: „Já se o něj postarám. Má dvě slabiny - chlást a ženský. A ještě něco. Nevím proč, ale když je někde zavřený, jako když byl v lapáku pro ožraly nebo v tý kleci, ztrácí ty své nadpřirozený schopnosti. Tak jo, to zvládneme."

Ernie šel ke skříni a vytáhl spoustu řetězů a visacích zámků. Pak šel k telefonu a chtěl Ednu Hemlockovou. Edna Hemlocková na nás měla za dvacet minut počkat na rohu před Woodyho barem. Nasedli jsme s Erniem do mého auta, zastavili se v obchodě s lihovinami pro dvě pětinky, naložili Ednu a jeli ke mně.

Pořád ještě seděli v kuchyni. Muchlovali se jako dva šílenci. Když ale ďábel uviděl Ednu, přestala pro něho moje stará existovat. Pustil ji z hlavy jako špinavé kalhotky. Edna byla královna. Když ji dávali dohromady, neudělali jedinou chybičku.

„Proč si nepřipijete na seznámení?" pobízel je Ernie. Postavil před ně dvě velké sklenice whisky.

Ďábel se podíval na Ernieho. „Hele, nejseš ty náhodou ten hajzl, co mě šoupnut do klece, co?"

„Zapomeň na to," uklidňoval ho Ernie, „co bylo, bylo."

„Do pekelný prdele s tebou!" Ukázal na něj prstem, úzký plamen vyšlehl až k Erniemu a ten zmizel.

Edna se usmála a zvedla sklínku. Ďábel se zašklebil, zvedl svou a obrátil ji da sebe.

„Moc dobrý!" mlaskl. „Kdo to koupil?"

„Ten chlápek, co nás před chvilkou opustil," řekl jsem. „Aha."

Nalili si s Ednou ještě jednou a začali na sebe valit oči. Moje stará na něj vyjela: „Přestaň už čumět na tu couru!"

„Na jakou couru?"

„Na tuhle!"

„Hele, pij a drž zobák!"

Ukázal na ni prstem, trošku to luplo a byla pryč. Pak se podíval na me:

„Ty chceš taky něco říct?"

„Já jsem přece ten chlápek, co přinesl štípačky, pamatuješ? Já tady jen tak vypomáhám, přináším ručníky a tak . . . "

„Je to fakt parádní pocit, mít zase nadpřirozený schopnosti." „Hodí se to," prohodil jsem, „když nic jiného, máme přece problém s přelidněním."

Civěl na Ednu. Byli do sebe tak zakoukaní, že se mi podařilo vzít jednu lahev whisky. Sbalil jsem ji, nastoupil do auta a jel zpátky na pobřeží.

Ernieho žena pořád ještě seděla v zadní místnosti. Nová láhev jí udělala radost. Nalil jsem dvě sklínky.

„Co je to za cucáka, co máte v kleci?" zajímal jsem se.

„Ale, je to zadák z třetí pětky jedné z místních univerzit. Snaží se přivydělat si nějaké drobné."

„Určitě máš moc hezká prsa," zalichotil jsem. „Fakt? Ernie o mých prsou nikdy neřekl ani slovo." „Vypij to. Je to moc fajnová značka."

Přisunul jsem se k ní. Měla nádherná tlustá stehna. Když jsem ji políbil, nebránila se.

„Už mě tenhle život začíná unavovat," stěžovala si, „Ernie nebyl nikdy nic jiného než sprostý podvodník. Máš nějakou dobrou práci?"

„Jasně. Dělán hlavního skladníka u Drombo-Western."

„Dej mi ještě pusu," zašeptala.

Odvalil jsem se a utřel se do prostěradla.

„Jestli na to Ernie přijde, oba nás zabije," řekla. „Nepřijde. Nemysli na to."

„Parádně miluješ," pokračovala, „ale proč zrovna já?"

„Jak to myslíš?"

„No, co tě k tomu vlastně přimělo?"

„Jo tak," došlo mi, „za to může ďábel."

Pak jsem si zapálil, natáhl se, vdechl kouř a vypustil naprosto perfektní kroužek. Zvedla se a šla do koupelny. Za okamžik jsem slyšel, jak splachuje.

21. KURÁŽ

Jak vám může každý potvrdit, nejsem zrovna žádný fešák. To slovo neznám. Vždycky jsem obdivoval psance, hajzly, svině a kurvy. Nemám rád hošiky s hladce vyholenou tváří, kravatou a teplým místečkem. Mám rád šílené, zoufalé chlapy, chlapy se zkaženými zuby a vymlácenou palicí, chlapy, kteří se nechovají tak, jak se sluší. Zajímají mě. Jsou výbušní a neustále něčím překvapují. Mám také rád sprosté, zkažené ženské, opilé obhroublé štětky s padajícími punčochami a bezvýraznými utahanými obličejí s rozmazanou šminkou. Zajímají mě víc zvrhlíci než svatí. Dokážu se uvolnit mezi vandráky, protože sám jsem taky vandrák. Nemám rád zákony, morálku, náboženství, pravidla. Nechci, aby si mě formovala společnost. Jednou v noci jsem u mě v pokoji chlastal s Martym, bývalým kriminálníkem. Byl jsem bez práce. Nestál jsem o ni. Chtělo se mi jen tak vysedávat se zutýma botama, pít víno, povídat si, a pokud možno se taky smát. Marty nebyl žádný chytrák, moc toho na něm sice nebylo, ale měl něco za sebou. „Mám tě rád, Hanku,“ říkal mi, „jseš opravdickej chlap, jseš jeden z mála skutečnějch chlapů, co znám.“ „Jo,“ utrousil jsem.

„Máš šmrnc, něco v tobě je.“ „Jo.“

„Taky jsem byl dost tvrdej chlap, když jsem makal v dolech . . .“

„Jo.“ „Rval jsem se s jedním maníkem. Mlátili jsme se násadama od seker. První ranou mi přerazil levou ruku. Rval jsem se dál. Řezal jsem ho přes tu jeho pitomou palici. Když po tom nářezu přišel

k sobě, byl úplně mimo. Vymlátil jsem mu mozek z hlavy. Šoupli ho do pakárny.“

„To je dobrý,“ poznamenal jsem.

„Hele,“ začal Marty, „chci se s tebou porvat.“ „Máš první ránu. Dělej, natáhni mi ji.“

Marty seděl v zeleném křesle s rovným opěradlem. Zamířil jsem k výlevce, abych nalil z láhve další sklenici vína. Rychle jsem se otočil a praštil ho pravačkou do obličej. Překotil se přes křeslo, zvedl se a zaútočil. Neuhlídal jsem levačku. Vzal mě přes čelo a srazil mě k zemi. Hrábl jsem do papírového sáčku plného zvratků a prázdných lahví, jednu jsem chytil, zvedl se na kolena a mrštil ji po něm. Marty se sehnul a já po něm šel se židlí. Zrovna jsem ji zvedal nad hlavu, když se otevřely dveře. Byla to naše domácí, hezká mladá blondýnka, které nebylo ani třicet. Nikdy jsem nezjistil, proč se vlastně o takovýhle barák stará. Postavil jsem židli zpátky na zem.

„Běžte domů, Marty.“

Marty se styděl jako malý kluk. Kráčel chodbou ke svému bytu, vešel a zavřel za sebou.

„Pane Chinaski,“ začala, „chtěla bych vám říct . . .“

„Já bych vám chtěl říct," přerušil jsem ji, „že to nemá cenu." „Co jako nemá cenu?"

„Nejste můj typ. Nechci vás opíchat."

„Poslyšte," řekla, „něco vám chci říct. Včera v noci jsem vás viděla močit na sousední parcele. Jestli se to bude ještě jednou opakovat, vyhodím vás. Zároveň se někdo vymočil ve výtahu. Nebyl jste to náhodou také vy?"

„Já ve výtahu nechčiju."

„Jo, ale na té parcele jsem vás včera v noci viděla. Dávala jsem pozor. Byl jste to vy."

„Kulový." „Byl jste příliš opilý, abyste si to uvědomoval. Už to nedělejte." Zavřela dveře a odešla.

Za několik minut už jsem zase seděl, popíjel v klidu víno a snažil si vzpomenout, jestli jsem na té parcele opravdu chcal, když v tom někdo zaklepal.

„Dále," houkl jsem.

Byl to Marty: „Musím ti něco říct." „Jasně. Sedni si."

Nalil jsem mu portské a on si sedl. „Jsem zamilovaný."

Nic jsem neříkal. Ubalil jsem si cigaretu. „Věříš na lásku?" zeptal se.

„Aby ne. Jednou jsem to zažil." „A co sní je?"

„Už nic. Je mrtvá." „Mrtvá? Jak se to stalo?" „Chlast."

„Tahle taky chlastá. Trápí mě to. Je pořád ožralá. Nedokáže s tím přestat."

„To nedokáže nikdo z nás."

„Chodím s ní na schůze Anonymních alkoholiků. Je nalitá, už když tam jdeme. Polovina lidí je tam ožralá. Smrdí to tam chlastem."

Mlčel jsem.

„Panebože, ale ona je tak mladá. A to tělo! Ty vole, já ji ale miluju, fakt ji miluju!"

„Jdi do prdele, Marty, vždyť je to jenom sex." „Ne, já ji miluju, Hanku. Já to fakt cítím." „Tomu bych docela věřil."

„Ježišmarjá, šoupli ji do sklepa. Nemá na nájem." „Do sklepa?"

„Jo, mají tam jednu cimru, kde jsou všechny ty kotle a další sračky."

„To se mi moc nezdá."

„Jo, je to fakt. A já ji miluju, a přitom nemám prachy, abych jí mohl pomoci."

„To je smutné. Taky jsem něco podobného zažil. Bolí to.“ „Kdybych se dokázal dát do pucu, kdybych tak vydržel deset dní bez chlastu a dal se dohromady - sehnal bych si někde práci a pomohl jí.“

„Jo, ale právě teď chlastáš. Jestli ji miluješ, tak přestaň. Hned teď.“

„Na mou duši,“ přísahal, „to taky udělám. Vyleju ten chlast do výlevky!“

„Nedělej z toho divadlo. Jen to sem podej.“

Sjel jsem výtahem do suterénu s pětinkou whisky, kterou jsem minulý týden štípnul v Samově kšeftě s lihovinami. Pak jsem sešel po schodech do sklepa. Svítila tam slabá žárovka. Chodil jsem sem a tam a hledal dveře. Nakonec jsem je našel. Musela být jedna nebo dvě v noci. Zaklepal jsem. Dveře se kousek pootevřely a v nich stála opravdu hezká žena v negligé. Tohle jsem nečekal. Mladá, platinová blondýnka. Vrazil jsem nohu do dveří a procpal se dovnitř. Zavřel jsem a rozhlédl se kolem. Nebylo to zase tak špatné.

„Co jseš zač?“ zeptala se. „Vypadni.“

„Máš to tady hezké. Líbí se mi to víc než u mě.“ „Vypadni! Táhni! Táhni!“

Vytáhl jsem z papírového sáčku pětinku whisky. Podívala se na ni.

„Jak ti říkají?“ zeptal jsem se. „Jeanie.“

„Tak Jeanie, kdepak tady máš skleničky?“

Ukázala na poličku ve zdi. Šel jsem k ní a vyndal dvě velké sklenice s vodou. Měla tam i výlevku. Do každé sklenice jsem nalil trochu vody, šel k Jeanie, postavil je, otevřel láhev a dolil whisky. Seděli jsme na okraji postele a pili. Byla mladá a přitažlivá. Nešlo mi to do hlavy. Očekával jsem nějaký neurotický výbuch, psychotickou reakci. Jeanie ale vypadala naprosto normálně; ba přímo zdravě. Ale whisky jí chutnala. Držela se mnou krok. Nával nedočkavé touhy, se kterým jsem přišel, už pominul. Kdyby byla aspoň trochu mrcha, sprostá nebo něčím odporná (třeba kdyby měla zaječí pysk nebo tak), nedělalo by mi potíže po ní vyjet. Vzpomínám si na příběh o ušlechtilém plemenném hřebci, kterého nedokázali připustit ke klisně. Četl jsem o tom kdysi v *dostihovém programu*. Přivedli ty nejhezčí klisny, jaké se daly sehnat, ale hřebec jim pořád uhýbal. Potom někdo, kdo se v tom vyznal, dostal nápad. Pomazal tu krásnou klisnu bahnem a hřebec na ni okamžitě skočil. Šlo o to, že hřebec si údajně před tou krásou připadal méněcenný. Když ale byla pomazaná blátem a pošpiněná, připadal si přinejmenším jako stejně dobrý, a možná dokonce i lepší. Je docela možné, že koně a muži uvažují z velké části stejně.

Nicméně Jeanie nalila další pití a zeptala se, jak se jmenuji a kde bydlím. Namluvil jsem jí, že jsem prostě byl někde nahoře a chtěl jsem se s někým napít.

„Asi před týdnem jsem tě jednou večer viděla v Clamber-In," řekla, „byl jsi samá sranda, všichni se smáli a tys všem platil pití." „Nepamatuju se."

„Ale já si to pamatuju. Líbí se ti moje negližé?" „Jo."

„Tak proč si nesundáš kalhoty a neuděláš si trochu pohodlí?" Zařídil jsem se podle toho a zase si k ní sedl na postel. Slo to hrozně pomalu. Pamatuji se, jak jsem jí vykládal, že má hezká prsa a pak jsem jí jedno cumlal. Pak si vzpomínám, že jsme se do toho dali. Já byl nahoře. Ale nějak to nešlo. Odvalil jsem se.

„Nezlob se," omlouval jsem se.

„To nic," řekla, „stejně se mi líbíš."

Seděli jsme, jen tak plácali a dopíjeli whisky.

Pak se zvedla a zhasla. Bylo mi hrozně smutno a tak jsem vlezl do postele a zezadu se k ní přitulil. Jeanie byla teplá a hezky plná. Cítil jsem, jak oddechuje, a na tváři mě šimraly její vlasy. Pyj se mi začal zdvihát a já ji s ním štouchal do zad. Ucítil jsem, jak natáhla ruku a zavedla si ho.

„Ted'," vydechla, „ted' je to ono . . . "

Takhle to bylo fajn, dlouhé a hezké, pak jsme skončili a usnuli. Když jsem se probudil, ještě spala, a já vstal, abych se oblékl. Už jsem byl úplně oblečený, když se obrátila a podívala se na mě: „Ještě jednou, na rozlučku."

„Tak jo."

Zase jsem se svlékl a vlezl si k ní. Vystrčila na mě zadek a udělali jsme to stejně jako včera. Když jsem byl hotov, ležela ke mně otočená zády.

„Přijdeš za mnou někdy?" zeptala se. „Jasně."

„Ty bydlíš nahoře?"

„Ano. Byt 309. Můžu přijít já za tebou, anebo ty za mnou." „Byla bych radši, kdybys přišel ty ke mně."

„Tak dobře," řekl jsem. Oblékl jsem se, otevřel dveře, zavřel, vyšel po schodech, nastoupil do výtahu a zmáčkl třetí patro. Asi po týdnu jsem jednou večer popíjel víno s Martym. Prodali jsme o nějakých prkotinách, a pak začal: „Panebože, mně je ale hnusně."

„Co zas máš?"

„Ta moje holka, Jeanie. Už jsem ti o ní říkal."

„Jasně. Ta co bydlí ve sklepě. Miluješ ji."

„Jo. I z toho sklepa ji vykopli. Neměla ani na něj.“ „A kam šla?“

„Nevím. Je pryč. Slyšel jsem, že ji vyrazili. Nikdo neví, co udělala a kam šla. Zastavil jsem se na schůzi Anonymních alkoholiků. Nebyla tam. Je mi blbě, Hanku, je mi fakt blbě. Miloval jsem ji. Já z toho snad zešlím.“

Nic jsem neříkal.

„A co mám teda prboha dělat? Jsem úplně v prdeli . . . “ „Tak si aspoň připijeme na její zdraví, Marty, ať má hodně štěstí.“

Pořádně jsme si na ni přihnuli.

„Byla naprosto v pohodě, Hanku, věř mi, byla v pohodě.“ „Věřím ti, Marty.“

Za týden vyrazili Martyho, protože neplatil nájem, a já dostal práci v balírně masa. Přes ulici tam byla řada mexických barů. Líbily se mi. Po práci jsem smrděl krví, ale nejspíš to nikomu nevadilo. Nosy se začaly zvedat, až když jsem nastoupil do autobusu a jel domů. Znechuceně se po mně dívali a já si zase začal připadat méněcenný. To pomáhalo.

22. ZABIJÁK

Ronnie se měl s oběma muži setkat v německém baru v Silver lake. Bylo 19.15. Seděl sám u stolu a pil černé pivo. Číšnice měla blond vlasy, hezký zadek a prsa, kterým byla blůza těsná. Ronniemu se blondýnky líbily. Bylo to jako bruslení na ledu a na kolečkových bruslích. Blondýnky byly bruslení, zbytek kolečkové brusle. Blondýnky dokonce i jinak voněly. Ale ženské přinášely trable, které tu radostnou stránku nakonec vždycky převážily. Jinými slovy, cena byla příliš vysoká.

Chlap ale přesto čas od času nějakou ženskou potřeboval, když pro nic jiného, tak aby si dokázal, že nějakou dokáže dostat. Sex byl až na druhém místě. Tohle nebyl svět pro milence, a nikdy ani nebude.

19.20. Mávl, aby mu přinesla další pivo. Nesla ho před prsy a usmívala se. Nedalo se nic dělat, prostě se vám takhle musela líbit.

„Baví vás to tady?“ zeptal se.

„Ale ano, potkám tady hromadu chlapů.“ „Hezkých?“

„Hezkých i těch druhých.“ „A jak to poznáte?“

„To se pozná na první pohled.“ „A kam patřím já?“

„Mezi ty hezké,“ zasmála se, „to je přeci jasné, kam jinam.“ „Máte u mě dýško,“ řekl Ronnie.

19.25. Řekli v sedm. Pak zdvihl hlavu. Byl to Curt. Přivedl toho chlápka s sebou. Šli k němu a přisedli si. Curt si mávnutím objednal pivo.

„Rams stojí úplně za hovno,“ začal Curt, „tuhle sezónu jsem na nich prohrál rovných 500 dolarů.“

„Myslíš, že je Prothro vyřízený?“

„Jo, pro něj už to skončilo,“ usoudil Curt. „Abych nezapomněl, tohle je Bill. Bille, tohle je Ronnie.“

Podali si ruce. Objevila se číšnice s pivem. „Pánové,“ řekl Ronnie, „tohle je Kathy.“ „Jéje,“ ujeklo Billovi.

„No jo,“ zabručel Curt.

Servírka se usmála a když odcházela, kroutila zadkem.

„Mají tu dobré pivo,“ řekl Ronnie. „Čekám tady už od sedmi, takže mi to můžete věřit.“

„Nepřišli jsme se sem ožrat,“ ohradil se Curt. „Je na něj spolehnoutí?“ ujišťoval se Bill.

„Má ty nejlepší doporučení,“ odpověděl Curt.

„Podívej," vysvětloval Bill, „já nechci žádné divadlo. Jsou to moje peníze.

„Kdo mi zaručí, že mě nepráskne?" vyjel Ronnie.

„A jak já poznám, že mi nepláchneš i s mýma dvěma a půl tisíci?"

„Budou to tři talíře." „Curt tvrdil, že dva a půl."

„Zrovna jsem to zvýšil. Nelíbíš se mi."

„Já na tebe taky seru. Mám docela chuť to zrušit." „To neuděláš. Maníci, jako jseš ty, nikdy necouvnu." „Děláš to pravidelně?"

„Jo. A ty?"

„No tak, pánové," vmísil se Curt, „mně je úplně jedno, na čem se tu domluvíte. Já dostanu litr za zprostředkování."

„Ty se máš, Curte," ulevil si Bill. „Jo," přitakal Ronnie.

„Každý je holt machr na něco jiného," řekl Curt a zapálil si cigaretu.

„Curte, jak si ale můžu být jistý, že tenhle chlápek nezmizí i s mými třemi tisíci?"

„Neudělá to. Přišel by o kšefty. Nic jiného neumí." „To je hrůza," ujelo Billovi.

„Co je na tom hrozného? Ty ho přece potřebuješ, nebo snad ne?"

„No jo.

„A jiní lidé ho taky potřebují. Říká se, že každý je dobrý na něco jiného. Jemu jde tohle."

Někdo hodil do jukeboxu pár drobných a tak seděli, poslouchali hudbu a pili pivo.

„Týhle blondýnce bych to skutečně s radostí udělal," pronesl Ronnie. „Moc rád bych jí tak na šest hodin půjčil toho mýho nabijáka."

„Já taky," smutně poznamenal Curt, „kdybych nějakýho měl. „Dáme si ještě pivo," přerušil je Bill, „jsem nějaký nervózní." „Není proč," uklidňoval ho Curt. Mávnutím objednal další piva. „Těch 500 dolarů, co jsem projel na Rams, dostanu zpátky v Anitě. Začínají 26.prosince. Půjdu tam."

„Pojede Shoe tenhle dostih?" zajímal se Bill.

„Nečetl jsem noviny. Mám pocit, že jo. Nedokáže toho nechat. Má to prostě v krvi."

„Ale Longden přestal," namítal Ronnie.

„Však taky musel; museli ho, dědka, přivazovat k sedlu." „Svůj poslední dostih ale vyhrál."

„Campus toho druhého koně zpomalil."

„To by mě nenapadlo, že se vyznáte v sázkách na koníčky," přiznal Bill.

„Chytrý chlap se vyzná ve všem, do čeho se dá," usadil ho Curt. „Já jsem v životě nemakal."

„Jo," ulevil si Ronnie, „ale já dneska v noci budu muset." „Brácho, dej si pozor, ať odvedeš dobrou práci," radil mu Curt. „Vždycky odvádím dobrou práci."

Mlčeli a pili pivo. Pak se Ronnie zeptal: „Dobře, a kde teda jsou ty posraný prachy?"

„Dostaneš je, neboj se," uklidňoval ho Bill. „Naštěstí jsem vzal o 500 dolarů víc."

„Chci je teď. A všechno."

„Bille, dej mu ty peníze. A když už jseš v tom, mně můžeš dát taky."

Bylo to ve stovkách. Bill je odpočítával pod stolem. Nejdřív dostal Ronnie a pak Curt. Přepočítali si peníze. Souhlasilo to. „Kde to je?" zeptal se Ronnie.

„Tady," podal mu Bill obálku. „Adresa s klíčem je uvnitř." „Jak je to daleko?"

„Třicet minut. Pojedeš po venturské dálnici." „Můžu se na něco zeptat?"

„Jistě,"

„Proč?"

„Proč?"

„Jistě, proč?"

„Záleží ti na tom?"

„Ne."

„Tak proč se ptáš?"

„Jen mě to tak u piva napadlo."

„Už bys měl možná jít," přerušil je Curt.

„Ještě si dám jedno," řekl Ronnie.

„Ne," rozhodl Curt, „běž." „Tak jo, do prdele."

Ronnie obešel stůl a zamířil k východu. Curt s Billem seděli dál a dívali se za ním. Vyšel ven. Noc. Hvězdy. Měsíc. Auta. Pouliční ruch. Jeho auto. Odemkl ho, nasedl a odjel.

Ronnie si zkontroloval ulici, adresu ještě pozorněji. Zaparkoval o blok a půl dál a vrátil se pěšky. Klíč se k zámku hodil. Odemkl a šel dál. V obýváku běžela televize. Přešel po koberci.

„Bille?“ ozvalo se. Naslouchal, odkud hlas přichází. Byla v koupelně. Strčil do dveří. Seděla ve vaně. Měla hodně světlé vlasy, velice světlou plet a byla mladá. Zaječela.

Sevřel jí hrdlo a tlačil ji pod vodu. Namočil si rukávy. Prudce se vzpírala a kopala. Bylo to tak nepříjemné, že si k ní vlezl do vany, tak jak byl, v šatech a botách. Musel ji pořádně přidržet. Nakonec se přestala hýbat. Pustil ji.

Billovy šaty mu zrovna moc nepadly, ale aspoň byly suché. Peněženka *byla* sice mokrá, ale nechal si ji. Vyšel ven, vrátil se blok a půl k autu a odjel.

23. TOHLE ZABILO DYLANA THOMASE

Tohle zabilo Dylana Thomase.

Nastoupili jsme do letadla, moje holka, zvukař, kameraman a produkční. Kamera běžela. Zvukař připnul mně a mé dívce mikrofony. Letím do San Franciska, kde mám předčítat poezii. Jsem Henry Chinaski, básník. Jsem upřímný. Jsem velkolepý. Kulový. Jo, mám velkolepé koule.

Kanál 15 chce o mně točit dokument. Mám na sobě novou košili a moje holka je báječná, celá mě rozechvívá, je jí něco přes třicet. Sochaři, píše a výborně miluje. Kamera zabírá mou tvář. Dělán, jako by tam nebyla. Cestující nás pozorují a letušky září nad zemí ukradenou Indiánům. Tom Mix je mrtev a já se dobře nasnídal.

Nemohu se ale ubránit pomyslením na ta léta v osamělých pokojích, kde na dveře klepaly jenom domácí vymáhající dlužný nájem nebo FBI. Mými společníky byly jenom krysy, myši a víno a moje krev chlístala po zdech ve světě, který jsem nedokázal pochopit a který nechápu dodnes. Než žít jejich životem, raději jsem hladověl; utekl jsem se do sebe a skryl se. Zatáhl jsem všechny závěsy a civěl do stropu. Když jsem šel ven, tak jediné do baru, kde jsem somroval o panáky, dělal poslíčka a nechal se v uličkách řezat dobře živěnými a zajištěnými maníky, hloupými a pohodlnými chlapy. Pár rvaček jsem i vyhrál, ale jediné díky tomu, že jsem byl šílený. Léta jsem byl bez ženských, živil jsem se jenom burákovou pomazánkou, ztvrdlým chlebem a vařenými brambory. Byl jsem blázen, trouba, hlupák. Chtěl jsem psát, ale stroj byl pořád ve frcu. Vykašlal jsem se na to a chlastal . . .

Letadlo vzlétlo a kamera vrčí. Povídal jsem si se svou dívkou. Přinesli nám pití. Měl jsem poezii a hezkou ženskou. Život se zlepšil. Ale pastí, pozor na pastí, Chinaski. Dost dlouho ses rval o to, abys mohl psát po svém. Nedopusť, aby tě ta trocha uznání a kamera svedly z cesty. Vzpomeň si, co říkal Jeffers - že i nejsilnějšího chlapa lze polapit, tak jako lapili Boha, když kdysi kráčel po Zemi.

Dobrá, Chinaski, ty nejseš Bůh, uvolni se a dej si dalšího panáka. Možná bys měl říct zvukařovi něco hlubokomyslného. Ne, jen at se potí. Ať se všichni pěkně potí. Je to jejich film. Koukni, jak jsou mraky veliké. Letíš s úředníky od IBM, od Texaca, od...

Letíš s nepřítelem.

Na eskalátoru z letiště se mě nějaký chlap zeptal: „Na co všechny ty kamery? Co se děje?“

„Jsem básník," povídám mu.

„Básník?" ptá se, „jak se jmenujete?“

„García Lorca," říkám . . .

North Beach je jinačí. Jsou mladí, nosí džíny a vyčkávají. Jsem starý. Kde jsou ti, co byli mladí před dvaceti lety? Kde je Joltin' Joe? Ti všichni. Byl jsem v San Francisku před 30 lety a North Beach jsem se vyhnul. Ted' po ní kráčím. Všude vidím na plakátech svou tvář. Bud' opatrný, starouši, jdou po tobě. Chtějí tvou krev.

Jdeme, Marioneti a moje dívka. Jen tak si tu jdeme s Marionettim. Je s ním příjemně, má velice něžné oči a mladé dívky ho zastavují na ulici a baví se s ním. Ted', říkám si, bych mohl v San Francisku zůstat . . . ale sám vím nejlíp, že pro mě je lepší být zpátky v L.A. s kulometem v okně do ulice. Možná lapili Boha, ale Chinaski se radí s ďáblem.

Marioneti odchází a jsme v beatnické kavárně. Nikdy jsem v beatnické kavárně nebyl. Dáváme si tu nejlepší kávu - 60 centů šálek. Parádní čas. Nestojí to za to. Omladina sedí, srká kafe a čeká, až se to stane. Nestane se nic.

Přecházíme ulici k italské kavárně. Marionetti se vrátil s maníkem ze *SF.Chronicle*, který ve svém sloupku napsal, že jsem nejlepší povídkář od dob Hemingwaye. Říkám mu, že se mýlí; nevím, kdo je nejlepší po Hemingwayovi, ale H.Ch. to rozhodně není . . . Na to jsem příliš lehkomyšlný. Nevěnuji tomu dostatek úsilí. Jsem unaven.

Objevuje se víno. Špatné víno. Servírka přináší polévku, salát, mísu s ravioli. Další láhev špatného vína. Jsme už příliš najedení, abychom mohli dojíst hlavní chod. Hovor vážne. Nesnažíme se být oslniví. Možná ani nemůžeme. Jdeme pryč.

Kráčím za nimi do vršku. Jdu se svou krásnou dívkou. Začínám zvracet. Špatné červené víno. Salát. Polévka. Ravioli. Před každou recitací zvracím. Je to dobré znamení. Opět je to naostro. Zatímco kráčím do kopce, zase mám v sobě zaražený nůž.

Vedou nás do pokoje a nechávají tam pár lahví piva. Přehlížím své básně. Je mi hrozně. Zvracím do výlevky, zvracím do záchodu, padám k zemi. Jsem připraven.

Největší publikum po Jevtušenkovi . . . vcházím na jeviště. Rafan. Ostrej rafan Chinaski. Za mnou je lednička plná piva. Jedno si беру. Sedám si a začínám číst. Za lístek platili dva dolary. Dobří lidé. Někteří z nich jsou zpočátku docela zaujatí. 1/3 mě nenávidí, 1/3 mě miluje a 1/3 je úplně mimo. Mám s sebou pár básní, o kterých vím, že jejich nenávisť ještě zvětší. Nepřátelství je dobré. Odvazuje to hlavu.

„Mohla by si, prosím, stoupnout Laura Dayová? Mohla by se má láska zvednout?“

Povstává a mává mi.

Stále víc mě začíná zajímat spíš pivo než poezie. Mezi básněmi něco prodám, banální kecy, hovadiny. Jsem H. Bogart. Jsem Hemingway. Jsem děsnej machr.

„Chinaski, čti básně!“ ječí.

Mají pravdu. Snažím se zůstat u básní. Ale u ledničky jsem taky pěkně dlouho. Ulehčuje to práci a oni už zaplatili. Kdysi jsem slyšel, že John Cage přišel na jeviště, snědl jablko a dostal tisíc dolarů. Mám pocit, že jsem si těch pár pivek zasloužil.

Tak, a byl konec. Motají se kolem. Podpisy. Přijeli z Oregonu, L.A., Washingtonu. Krásné holčiny také. Přesně tohle zabilo Dylana Thomase.

Jdeme s Laurou a Joem Krysiakem po schodech, bavíme se a já piju pivo. Dole mlátí do dveří. „Chinaski! Chinaski!“ Joe jde dolů, aby je uklidnil. Jsem rocková hvězda. Nakonec jdu dolů a pár jich pouštím nahoru. Některé z nich znám. Hladovějící básníci.

Vydavatelé malých časopisů. Cpou se i ti, které vůbec neznám. Dobrý, dobrý - zavřete dveře.

Chlastáme. Chlastáme. Chlastáme. Al Masantic sebou praštil v koupelně a rozrazil si hlavu. Moc dobrý básník, tenhle Al. Všichni mluví. Je to jen další hltavé chlemtání piva. Vypíječka.

Nakladatel nějakého plátku začíná mlátit jednoho buzíka. Nelíbí se mi to. Chci je odtrhnout. Někdo rozbil okno. Ženu je ze schodů. Všechny až na Lauru. Je po mejdanu. No, ještě ne docela. Hádám se s ní. Jsme v tom. Začíná se rozjíždět, nebere to konce. Pro prkotinu, jako obvykle. Říkám jí, ať táhne. Odchází.

Po pár hodinách se probouzím a ona stojí uprostřed pokoje. Skáču z postele a nadávám jí. Jde po mně.

„Zabiju tě, ty hajzle jeden!“

Jsem ožralý. Povalila mě na podlahu a sedí na mně. Z obličeje mi teče krev. Pořádně mě kousla do ruky. Nechci chcípnout. Nechci chcípnout! Vášeň budiž prokleta. Ženu se do kuchyně a leju si na ruku polovinu flašky jódu. Laura vyhazuje ze svého kufru moje kalhoty a košile a bere si letenku. Jede si po svém. Opět jsme navždy skončili. Vracím se do postele a poslouchám, jak její podpatky klapou z vršku dolů.

Při zpátečním letu kamera vrčí. Tihleti maníci z kanálu 15 se snaží přijít na něco o životě. Kamera zaostřuje na díru v paži. Jsou tam dvě kousnutí.

„Pánové,“ říkám, „s ženskou to nejde. V žádném případě.“ Všichni přikyvují. Zvukař kýve, produkční kýve. Někteří z cestujících kývají také. Celou cestu tvrdě chlastám, kořením svůj smutek, jak říkají. Co může dělat básník bez bolesti? Potřebuje ji stejně jako psací stroj.

Je jasné, že musím jít do letištního baru. Šel bych tam stejně. Kamera mě sleduje. Maníci v baru koukají kolem, házou do sebe panáky a baví se o tom, jak je nemožné vyjít se ženskou.

Za recitaci беру 400 dolarů.

„Proč je tu ta kamera?“ ptá se chlapík vedle mě.

„Jsem básník," povídám.

„Básník?" ptá se. „Jak se jmenujete?" „Dylan Thomas."

Hážu do sebe panáka na ex a koukám přímo před sebe, Je zase po mém.

24. DIVNEJ PTÁK A ZLEJ JAK ČERT

Žaludek jsem měl jak na vodě a ona si mě fotila, jak se potím a umírám v prostoru pro cestující, přičemž jsem pozoroval macatou dívenku v krátkých fialových šatech a na vysokých podpatcích, jak vzduchovkou sestřeluje řadu umělohmotných kachen. Řekl jsem Vicki, že se vrátím, a poprosil jsem dívku u přepážky o papírový kelímeček a trochu vody, do které jsem si hodil pár šumivých tabletek. Sedl jsem si zpátky a potil se.

Vicki byla šťastná. Jeli jsme pryč z města. Měl jsem radost, když byla Vicki šťastná. Zasloužila si své štěstí. Zvedl jsem se a šel na záchod a dobře se vysral. Když jsem se vrátil, zrovna volali cestující. Nebyl to moc velký hydroplán. Dvě vrtule. Nastupovali jsme jako poslední. Bylo nás jen šest nebo sedm.

Vicki si sedla vedle pilota a mě udělali sedadlo z čehosi, čím zadělali dveře. Pak jsme nastartovali! SVOBODA. Můj bezpečnostní pás nefungoval.

Díval se na mě jakýsi japončík. „Nefunguje mi bezpečnostní pás," povídám mu. Srdečně se na mě zazubil. „Vyser si oko, miláčku," pravil jsem. Vicki se pořád otáčela a usmívala se. Byla šťastná, děcko s bonbónem - pětatřicet let starým hydroplánem.

Trvalo to dvanáct minut a dosedli jsme na vodu. Nezvracel jsem. Přežil jsem to. Vicki mi všecko pověděla. „Letadlo bylo vyrobeno v roce 1940. V podlaze má díry. Směrové kormidlo se ovládá pákou na střeše. 'Bojím se,' řekla jsem mu a on odpověděl: 'Já se taky bojím.'"

Všechny své informace jsem měl od Vicki. Nebyl jsem moc dobrý v navazování známostí. Pak jsme se nacpali do autobusu, potili se, křenili a dívali se jeden na druhého. Z konečné autobusu to bylo k hotelu přes dva bloky a Vicki mě nepřestávala informovat: „Tady se dá jíst a tady prodávají tvou kořalku, tady je bar a tady se dá taky jíst, a tady je další obchod s kořalkou . . . "

Pokoj byl dobrý, okna dopředu, přímo nad vodou. Televize matně a váhavě fungovala a já se složil na postel a díval se, zatímco Vicki vybalovala. „Já to tady prostě miluju!" řekla, „ty ne?" „Ale ano."

Vstal jsem, sešel ze schodů, přešel ulici a koupil si pivo a led. Led jsem nacpal do dřezu a pivo do něj ponořil. Vypil jsem 12 lahví piva, po desátém jsem měl jakousi drobnou hádku s Vicki, vypil další dvě a šel spát.

Když jsem se vzbudil, Vicki měla koupenu malou ledničku a malovala po ní. Vicki byla dítě, romantička, ale já ji za to miloval. Měl jsem v sobě tolik pochmurných ďáblů, že jsem to vítal.

„Červenec 1972. Avalon Catalena" napsala na ledničku. Nevěděla, jak se to píše. No, nevěděli jsme to ani jeden.

Pak nakreslila mě, a připsala: „Divnej pták a zlej jak čert.“ Pak namalovala ženu, a pod ní: „Henry pozná pěkněj zadek, když je nablízku.“

A kolem dokola: „Jen Bůh ví, co si dělá s nosem.“ A: „Chinaski má senzační nohy.“

Taky namalovala různý ptáky a sluníčka a hvězdy a palmy a moře.

„Jseš schopen posnídat?“ zeptala se. Žádná moje předchozí žena mě nerozmazlovala. Rád jsem se nechal rozmazlovat; cítil jsem, že si zasloužím být rozmazlován. Vyrazili jsme a našli si docela rozumné místo, kde se dalo pojíst u stolku venku. Nad snídaní se mě zeptala: „Opravdu jsi dostal Pulitzerovu cenu?“

„Jakou Pulitzerovu cenu?“

„Včera večer mi vyprávěls, že jsi vyhrál Pulitzerovu cenu. 500 000 dolarů. Říkals, že ti to oznámili rudým telegramem.“ „Rudým telegramem?“

„Ano, říkals, žes porazil Normana Mailera, Kennetha Kocha, Dianu Wakoski i Roberta Creeleyho.“

Dojedly jsme snídani a procházeli se. Celé městečko nemělo víc než pět šest bloků. Všem bylo sedmnáct. Lhostejně posedávali, jako by čekali. Ne všichni. Bylo tu pár turistů, starých, rozhodnutých si užít. Naštvaně čučeli do výkladů a procházeli se, dupali po chodnících a čišelo z nich: já mám peníze, my máme peníze, máme víc peněz než vy, jsme lepší než vy, nemáme žádné starosti; všechno je na hovno, ale my nejsme na hovno a všechno víme, jen se podívejte.

Chodili kolem v růžových košilích, v zelených košilích, v modrých košilích a s pad'ourskými bílými hnijícími těly, v pruhovaných šortkách, s bezokýma očima a bezústými ústy, pestrobarevný dav, jako by barevnost mohla zahnat smrt a proměnit ji v život. Předváděli karneval amerického rozpadu a neměli vůbec představu, jakým hnusem se ověňčují.

Nechal jsem Vicki být, šel nahoru, nahrbil se nad psacím strojem a hleděl z okna. Bylo to beznadějně. Po celý život jsem chtěl být spisovatelem a teď jsem měl příležitost, a ono to nepřicházelo. Nebyly zde býčí zápasy, boxerská utkání ani mladé seňority. Nemělo to žádnou hloubku. Oblbli mě. Nemohl jsem ze sebe dostat jediné slovo a tiskli mě do kouta. Ano, vaše jediná povinnost je zemřít. Ale představoval jsem si to vždycky jinak. Tedy psaní. Snad to byl film s Leskem Howardem. Nebo čtení o životě Hemingwaye či D. H. Lawrence. Nebo Jefferse. Můžete začít všemi možnými způsoby. A pak jste tedy trochu psali. A scházeli se s jinými spisovateli. Dobrymi i špatnými. A všichni měli zfušovanou dušičku. Poznali jste to hned, jakmile jste s nimi byli pohromadě v místnosti. Dobrý spisovatel se rodí jednou za 500 let, a vy to nejste, a skoro jistě to není ani nikdo z těch ostatních. Oblbli nás.

Pustil jsem televizi a bylo tam cosi z doktorského prostředí a lékaři a sestřičky zvraceli své milostné problémy. Nikdy se navzájem nedotkli. Žádný div, že měli problémy. Pořád jenom mluvili, hádali se, pašťkovali, hledali. Šel jsem spát.

Probudila mě Vicki. „Ach," řekla, „já jsem se měla báječně!" „Ano.

„Viděla jsem jednoho chlápka na lodi a zeptala jsem se: 'Kam jedete?' a on povídá: 'Já jsem lodní taxi. Vozím lidi sem tam na jejich lodě.' A já řekla: 'Tak jo,' a stálo to jen padesát centů a celé hodiny jsem s ním jezdila, zatímco on vozil lidi k lodím. Bylo to báječný."

„Já se díval na nějaký doktory a sestřičky," řekl jsem, „a mám z toho depresi."

„Jezdili jsme lodí celé hodiny," pokračovala Vicki, „dala jsem mu na hlavu svůj klobouk a on počkal, než jsem si koupila humrový chlebiček. Včera v noci spadl z motoriky a odřel si nohu."

„Každé čtvrt hodiny tady zvoní zvony. To je zhovadilost." „Musela jsem se dívat do všech lodí. Na palubě byli samí staří ožralové. Někteří tam měli mladý holky oblečený jenom v botách. Jiní měli mladý kluky. Skuteční staří opilí chlípníci." Kdybych jen měl Vickiinu schopnost shromažďovat informace, pomyslel jsem si, to bych opravdu mohl něco napsat. To já: musím sedět a čekat, až to ke mně přijde. Můžu to zmanipulovat a vyždímat, když to přijde, ale neumím jít a najít to. Umím psát jenom o pití piva, chození na dostihy a poslechu symfonické hudby. Život to není špatný, ale sotva ho tím postihuji vcelku. Jak se stalo, že jsem tak omezený? Míval jsem šťávu. Co se s ní stalo? Copak muži opravdu stárnou?

„Když jsem vystoupila z loďky, uviděla jsem ptáčka. Povídala jsem si s ním. Vadilo by ti, kdybych si koupila ptáčka?" „Nevadilo. Kde je mají?"

„Jenom pár domů odsud. Můžeme se jít na něj podívat?" „Proč ne?"

Vzal jsem si něco na sebe a šli jsme dolů. Měli tam tuhle zelenou kuličku, na kterou někdo vylil trochu červeného inkoustu. Nebyl moc veliký, dokonce ani na ptáka. Ale nesral každé tři minuty jako všichni ostatní, což bylo příjemné.

„Nemá žádný krk. Přesně jako ty. Proto ho chci. Je to milounke ptáček s broskvovou tvářičkou."

Šli jsme zpátky s milounkým ptáčkem s broskvovou tvářičkou v klícce. Postavili jsme ho na stůl a Vicki mu dala jméno „Avalon". Sedla si a mluvila s ním.

„Avalone, ahoj, Avalone . . . Avalone, Avalone, ahoj, Avalone . . . Avalone, no jó, Avalone..."

Pustil jsem si televizi.

Bar to byl dobrý. Seděl jsem s Vicki a vyprávěl jí, jak to tu vybilím. Za mých mladých let jsem to dělával, teď už jsem o vybilení barů jen mluvil.

Hrála tam kapela. Vstal jsem a tančil. Bylo jednoduché tančit moderně. Prostě jen máváte rukama a nohama v jakémkoli směru, a krk máte buď strnulý nebo jím třesete jak blbeček a všichni si myslí, že jste skvělý. Lidi se dají oblbnout. Tančil jsem a myslel na svůj psací stroj.

Sedl jsem si s Vicki a objednal další pití. Popadl jsem ji za hlavu a natočil ji směrem k barmanovi. „Koukni, ta je krásná, člověče! Že je krásná?“

Pak přišel Ernie Hemingway se svou bílou krysí bradkou. „Ernie,“ oslovil jsem ho, „myslel jsem, že ses odbouchl flintou?“

Hemingway se zasmál. „Co piješ?“ zeptal jsem se. „Já platím,“ řekl.

Ernie nám koupil pití a přisedl si. Vypadal trochu hubenější. „Recenzoval jsem tvou poslední knížku,“ pověděl jsem mu. „Nedoporučil jsem ji. Promiň.“

„To je v pořádku,“ řekl Ernie. „Jak se ti líbí na ostrově?“ „Je to pro jiný,“ odpověděl jsem.

„Což znamená?“

„Veřejnosti se dá zavděčit snadno. Všechno je těší: kornoutky zmrzliny, rockové koncerty, zpívání, tancování, láska, nenávisť, masturbace, hotdogy, venkovské tance, Ježíš Kristus, kolečkové brusle, spiritualismus, kapitalismus, komunismus, obřízka, kreslené seriály, Bop Hope, lyžování, řeči o rybách, vraždách, kuželkách, cokoli. Nečekají příliš a příliš toho nedostanou. Je to jedna velká rodina.“

„To je hotový proslov.“ „Taková je veřejnost.“

„Mluvíš jako postava z raných Huxleyových románů.“ „Myslím, že se pleteš. Jsem zoufalý.“

„Ale z lidí,“ řekl Hemingway, „se stávají intelektuálové právě proto, aby zoufalí nebyli.“

„Z lidí se stávají intelektuálové, protože mají strach, ne proto, že by byli zoufalí.“

„A rozdíl mezi strachem a zoufalstvím . . . “

„Hoří!“ odpověděl jsem. „Intelektuál! . . . dejte nám ještě něco k pití . . . “

O chvíli později jsem pověděl Hemingwayovi o rudém telegramu a pak jsme se s Vicki vrátili ke svému ptákovi a do své postele.

„Nemá to smysl,“ řekl jsem, „tlačí mě žaludek a v něm je devět desetin duše.“

„Zkus tohle,“ pravila Vicki a podala mi sklenici vody a obvyklé šumivé tabletky.

„Běž a projdi se,“ řekl jsem, „dneska nemůžu.“

Vicki odešla na procházku a dvakrát nebo třikrát se vrátila podívat, jestli jsem v pořádku. Byl jsem v pořádku. Šel jsem ven a najedl se a vrátil se s dvěma kartóny po šesti pivech, pustil jsem televizi a tam běžel starý film s Henrym Fondou, Tyronem Powerem a Randolphem

Scottem z roku 1939. Všichni tři byli strašně mladí. Bylo to neuvěřitelné. Bylo mi tehdy sedmnáct. Ale dopadl jsem samozřejmě líp než oni. Byl jsem ještě naživu.

Jesse James. Hráli špatně, strašně špatně. Vicki se vrátila a vyprávěla mi o všelijakých úžasných věcech a pak si lehla ke mně do postele a dívala se na *Jesse Jamese*. Když chtěl Bob Ford zastřelit Jesseho (Tyrona Powera) zezadu, Vicki unikl sten, utekla do koupelny a schovala se tam. Ford udělal svoje.

„Už je to pryč,“ řekl jsem, „můžeš se vrátit.“

To byl zlatý hřeb našeho výletu na Catalinu. Moc víc už se nestalo. Než jsme odjeli, Vicki zašla na obchodní komoru a poděkovala jim, že jí umožnili tak příjemný pobyt. Rovněž poděkovala mořské paní a nakoupila dárky svým přátelům Litě a Walterovi, Avě a jejímu synu Mikeovi a něco pro mě a něco pro Annie a něco pro manžele Crotyovi a ještě několik dalších, na něž jsem zapomněl.

Nasedli jsme na lod' s ptačí klecí a ptákem a ledničkou a kufrem a elektrickým psacím strojem. Našel jsem místo na zádi a seděli jsme tam a Vicki byla smutná, protože to skončilo. Na ulici jsem potkal Hemingwaye a on mi potřásl rukou po způsobu hippies a zeptal se mě, jestli jsem Žid a jestli se vrátím, a já židovství popřel a řekl jsem, že nevím, jestli se vrátím, že to bude záležet na dámě, a on řekl, nechci se ti plést do osobních záležitostí, a já na to, Hemingwayi, ty si děláš legraci, a celá lod' se naklonila doleva, zhoupala se a poskočila a jakýsi mladík, který vypadal, jako by nedávno podstoupil léčbu elektrošoky, prošel kolem našich kartonových tašek, aby se vyzvracel. Pomyslel jsem si, možná je hydroplán lepší, je to jen dvanáct minut a mnohem míň lidí, a San Pedro se pomalu přibližovalo, civilizace, smog a vraždy, o tolik hezčí, o tolik hezčí, šílenci a opilci jsou poslední svatí, kteří zůstali na zemi. Nikdy jsem nejel na koni ani nehrál kuželky, neviděl jsem Švýcarské Alpy, a Vicki se ke mně otočila s dětským úsměvem, a já si pomyslel, je to opravdu úžasná žena, dobrá, tak jsem měl trochu štěstí, a natáhl jsem si nohy a díval se přímo před sebe. Potřeboval jsem se znova vysrat a rozhodl jsem se, že přestanu s pitím.

24. JAK MILUJÍ MRTVÍ

1.

Hotel byl postaven tak šikovně ke svahu kopce, že se pěkně běželo do krámu s kořalkou a na zpáteční cestě se ještě tak vyplatilo šplhat s flaškou nahoru. Kdysi byl natřen paví zelení, fláky zářivých barev, ale teď, po deštích, po podivných losangeleských lijácích, které vše spláchnou, ta ostrá zeleň držela jen na vlásku - jako lidé, kteří žili uvnitř.

Těžko už si vzpomenu, jak jsem se tam nastěhoval a proč jsem opustil předchozí plac. Bylo to nejspíš kvůli chlastání, flákání a hlučným dopoledním hádkám se šlapkami. Dopoledními hádkami nemyslím 10.30, ale 3.30. Pokud nezavolali rovnou policajty, končovalo to obvykle malým vzkazem pode dveřmi, psaným vždycky tužkou na utrženém linkovaném papíře: „drahý pane, žádáme vás, abyste se vodstěhoval co možno nejrichlejc.“ Jednou se to stalo odpoledne. Bylo po hádce. Zametli jsme rozbité střepy, všechny prázdné lahve jsme uklidili do papírových pytlů, vysypali popelníky, šli spát, probudili se, a zrovna jsem na ní ležel a makal, když jsem uslyšel klíč v zámku. Byl jsem tak překvapen, že jsem ho tam mastil dál. Stál tam ředitělek, asi pětáctýřicátník, žádný porost, možná tak akorát na uších a na koulích, a civěl na ni, jak je vespod. Šel k nám a ukázal na ni: „Vy - vy TÁHNĚTE VOCAD!“ Přestal jsem přirážet, natáhl se a bokem na něj pohlédl. Pak ukázal na mě: „A VY vypadněte taky!“ Otočil se, šel ke dveřím, potichu je za sebou zavřel a kráčel chodbou. Rozjel jsem to nanovo a dali jsme si jedno dobré na rozlučku.

Každopádně jsem byl tady, v zeleném hotelu, v zašlém zeleném hotelu, s báglem plným hadrů, celou dobu sám, střízlivý, ale měl jsem prachy na činži, pokoj ve třetím patře s okny na ulici, za dveřmi na chodbě telefon, na okně vaříč, velký dřez, ve zdi malou ledničku, pár židlí, stůl, postel a na patře koupelnu. Přestože budova byla hodně stará, byl tam dokonce i výtah - kdysi to určitě bývala extra třída. Teď jsem tu byl já. První, co jsem udělal, bylo, že jsem sehnal flašku, a teprve když jsem se napil a zabil dva šváby, cítil jsem, že jsem doma. Pak jsem šel k telefonu a snažil se dovolat jedné ženské, o které jsem myslel, že by mi mohla pomoci. Zjevně právě pomáhala někomu jinému.

2.

Kolem třetí ráno někdo zaklepal. Oblékl jsem si rozdrbaný župan. Stála tam ženská v županu. „Co je?“ řekl jsem. „Co je?“

„Jsem vaše sousedka, Mitzi. Bydlím dole. Viděla jsem vás dneska u telefonu.“

„A co má být?“ povídám.

Ukázala mi, co schovávala za zády. Byla to sedmička dobré whisky.

„Pojď dál.“

Umyl jsem dvě sklíčky a otevřel flašku. „Čistou nebo mix?“ „Asi dvě třetiny vody.“

Nad dřezem bylo malé zrcadlo. Stoupla si před něj a natáčela si vlasy. Podal jsem jí sklíčku a sedl si na postel.

„Viděla jsem vás na chodbě. Podle mého jste fešák. Já to poznám. Některý z těch, co jsou tady, nejsou tak hezký jako vy.“ „Říkej, že jsem hajzl.“

„Tomu nevěřím.“ „Já taky ne.“

Dopil jsem. Ještě zbylo, a tak jsem si dal dalšího panáka. Jen tak jsme si povídali. Vypil jsem třetí skleničku. Pak jsem vstal a stoupl si za ni.

„Óóóó! *Blázínku!*“ Rýpl jsem ji.

„Auuu! Ty JSEŠ ale hajzl!“

Měla v ruce natáčku. Zvedl jsem ji a políbil na rty, už trochu zestárlé a tenké. Měkké a otevřené. Byla nadržená. Dal jsem jí do ruky sklenici, stáhl ji na postel a usadil. „Vypij to.“ Poslechla. Nalil jsem jí další. Pod županem jsem nic neměl. Rozevřel se a ocas mi vyklouzl ven. Pomyslel jsem si, bože, jsem to ale hnusák. Šmíra. Hraju ve filmu. Rodinné filmy budoucnosti. Léta Páně 240. Měl jsem co dělat, abych se nesmál sám sobě, když vystupuju jako přívěsek tohoto stupidního ocasu. To, co jsem skutečně chtěl, byla whisky. Chtěl jsem hrad v kopcích. Parní lázeň. Všechno, až na tohle. Seděli jsme a pili. Znovu jsem ji políbil a vrazil jí svůj vydehtovaný jazyk do krku. Zalupal jsem po dechu. Rozevřel jsem jí župan a obnažil jí prsa. Nic moc, špatné. Sehnul jsem se a jedno vzal do pusy. Rozplizlo se a poddalo jako balón z poloviny naplněný vychladlým vzduchem. Dodal jsem si odvahy a cucal jí bradavku, zatímco ona mi vzala ptáka do ruky a zaklonila se. Překotili jsme se na lacinou postel a tam, v županu, jsem si ji vzal.

3.

Jmenoval se Lou, byl to bývalý mukl a taky kdysi makal v dolech. Bydlel dole v hotelu. Jeho poslední džob bylo pucovat kotle ve výrobě cukroví. Přišel o něj - stejně jako o všechny ostatní - kvůli chlastu. Podporu v nezaměstnanosti už nedostával, a tak jsme tu byli jako krysy - krysy bez místa k úkrytu, krysy, co musí platit nájem, s břichy, která mají hlad, s ocasy, co se staví, s dušemi, které se unavují, bez vzdělání a bez práce. Nasrat, a to je, jak se říká, Amerika. Nechtěli jsme moc a ani to jsme nemohli mít. Nasrat. Potkal jsem se s ním

při chlastačkách, lidi přicházeli a odcházeli. Mejdany se odehrávaly u mě v pokoji. Přišli všichni. Byl tam jeden Indián, Dick, který kradl po krámech půlčičky a strkal si je do prádelníku. Říkal, že mu to dodává pocit jistoty. Když nám už nikde nechtěli nalít, vždycky jsme ho měli jako poslední útočiště.

Mně kradení nešlo, ale od kluka z Alabamy, hubeného kníratého zloděje, který kdysi makal ve špitále jako saniták, jsem se naučil jeden figl. Naházet maso a drahé věci do velkého pytle a navrch dát brambory. Prodavač to všechno zváží a účtuje jenom brambory. Nejlepší mi ale šlo vyrazit z Dicka něco na sekeru. V okolí bydlelo hodně Dicků, a chlapík ze kšeftu s kořalkou byl taky Dick. Seděli jsme a došel chlast. První, co jsem udělal, bylo pro něj někoho poslat. „Jmenuju se Hank,“ řekl jsem tomu klukovi. „Řekni Dickovi, že tě posílá Hank, pro flašku na sekeru, a kdyby něco, tak at zavolá.“ „Jasně, jasně,“ a kluk šel. Čekali jsme, málem už jsme ten chlast cítili, bánili jsme jako diví a bláznili. Pak se kluk vrátil. „Dick nechce! Dick tvrdí, že už ti nic nedá!“

„HOVNO!“ zařval jsem.

A celý rozzuřený jsem se zvedl, neoholený, s očima podlitýma: „KSAKRU, DO PRDELE, TEN HAJZL!“

A rozzlobil jsem se, byl to pravý nefalšovaný vztek, nevím, kde se ve mně vzal. Práskl jsem dveřmi, sjel dolů výtahem a hnál se dolů z kopce . . . ten hnusnej hajzl, ksindl jeden hnusná!... a vrazil jsem do kšeftu.

„Čau, Dicku.“ „Nazdar, Hanku.“

„Chci DVĚ FLAŠKY!“ (a jmenoval jsem dobrou značku). „Dva kartóny cigaret, pár těchhle doutníků a... tuhle pikslu buráků, jasný?“

Dick to přede mne narovnal a čekal. „Tak co, zacáluješ to?“

„Dicku, napiš mi to.“

„Už mi dlužíš 23,50. Dřív jsi platil, každý týden jsi mi něco zaplatil, pamatuju se, že to bylo každý pátek večer. Ale už tři týdny jsi mi nic nedal. Nejseš jako ti druzí vandráci. Jseš klasa. Věřím ti. Nemůžeš ksakru čas od času zaplatit nějaký ten dolar?“

„Koukej, Dicku, nemám náladu na nějaký dohadování. Dáš mi to do sáčku nebo to chceš ZPÁTKY?“

Pak jsem k němu přistrčil flašky a nákup a čekal. Bánil jsem, jako by mi patřil celý svět. Byl jsem přitom asi taková klasa jako luční kobyłka. Měl jsem jenom strach, že udělá jedinou rozumnou věc, dá flašky zpátky na regál a řekne mi, at táhnu. Vždycky ale nakrabil tvář, dal všechno do pytle a já pak čekal, až udělá nový účet. Dal mi ho; přikývl jsem a šel. Chlast

takhle vždycky chutnal víc. A když jsem klukům a holkám všechno přinesl, byl jsem opravdový král.

Jednou večer jsem seděl s Louem u něj v pokoji. Už týden neplatil nájem a já byl taky švorc. Chlastali jsme portské. Dokonce jsme si i balili cigarety. Lou měl na to strojek, byly dobré. Šlo o to mít kolem sebe čtyři stěny. Pokud jste měli čtyři stěny, měli jste šanci. Jakmile jste byli na ulici, byl s vámi konec, dočista vás dostali. Proč něco krást, když si to nemůžete uvařit? Jak chcete někoho opíchat, když žijete v parku? Jak chcete spát, když všichni v noclehárně Union Rescue Mission chrápou? A ukradnou vám boty A smrdí? A jsou šílení? Dokonce si nemůžete ani mastit tágo. Potřebujete čtyři stěny. Dejte chlapovi čtyři dostatečně velké stěny a celý svět mu leží u nohou. Proto jsme měli trochu starosti. Všechny kroky zněly, jako by se blížila bytná. Byla pěkně divná. Mladá blondýnka, kterou nemohl nikdo opíchat. Dělal jsem, že si jí nevšímám, a doufal, že přijde sama. Přišla a pořádně zaklepala, ale jenom pro nájem. Měla někde manžela, ale nikdy jsme ho neviděli. Žili tam i nežili. Byli jsme plonk. Počítali jsme, že pokud bychom ji mohli opíchat, bylo by po problémech. Byl to jeden z těch domů, kde jste píchali všechny ženské s naprostou samozřejmostí, málem povinně. Ale tuhle jsem nemohl dostat a byl jsem z toho nespůj. Tak jsme seděli, kouřili balené cigarety, chlastali portské a čtyři stěny se rozplývaly a vytrácely. V takových chvílích je nejlepší povídat. Bezhlavě mlít a chlastat víno. Byli jsme zbabělci, protože jsme chtěli žít. Ne nějak zvlášť dobře, ale přeci jenom žít.

„No,“ začal Lou, „myslím, že to mám.“ „Jo.

„Jo. Nalil jsem další víno. „Budem dělat spolu.“ „Jasně.“

„Ty umíš dobře kecat, vykládáš hromadu zajímavých historek a není důležitý, jestli jsou pravdivý nebo sis je vymyslel -“ „Jsou pravdivé.“

„Povídám, že na tom nezáleží. Máš dobrou vyřídilku. A teď, co uděláme. V ulici je fajnověj bar, znáš ho, u Molina. Půjdeš tam. Všecko, co potřebuješ, jsou prachy na prvního panáka. Na toho se složíme. Sedneš si, poručíš si pití a budeš koukat po chlapíkovi s napakovanou prkenicí. Bývají tam. Omrkneš si ho a půjdeš po něm. Přisedneš si k němu a rozjedeš to, budeš to do něj valit. Bude se mu to líbit. Máš na to dokonce i slovní zásobu. Bude ti celej večír platit panáky a chlastat. Lej to do něj. Až budou zavírat, povedeš ho směrem k Alvarado Street, na západní konec uličky. Řekni mu, že mu dohodíš nějakou mladou frndičku, nakecej mu, co chceš, hlavně ho ale zaved' na západní konec. Tam už budu čekat já a budu mít s sebou tohle.“

Lou hrábl za dveře a vytáhl baseballovou pátku, pěkně velkou, přinejmenším třináctikilovou.

„Jéžišmarjá, Lou, s tím ho zabiješ!“

„Ne, ne, ožralu nemůžeš zabít, to přece víš. Kdyby byl střízlivej, tak bych ho možná zabil, ale ožralýho ho jenom uzemním. Sbalíme prkenici a šábnem se napůl.“

„Poslouchej, Lou, já jsem slušnej člověk, v tomhle já nejedu.“ „Nejseš žádněj slušňák: jseš ten nejhnusnější kripl, kterýho jsem kdy poznal. To jseš. A proto tě mám rád.“

4.

Jednoho jsem našel. Tlouštíka. Celý život mě takovíhle pupkatí omezenci vyhazovali z práce. Z bezvýznamných, mizerně placených džobů. Bude to fajn. Začal jsem vykládat. Nevím, o čem jsem mluvil. Poslouchal, smál se, pokyvoval hlavou a platil. Měl hodinky, hromadu prstenů, nabitou stupidní peněženku. Byla to těžká práce. Vykládal jsem mu historky z kriminálů, z part, co makají na trati, o bordelech. Ty o bordelech se mu líbily.

Řekl jsem mu o chlapíkovi, co chodil každé dva týdny a dobře platil. Všechno, co chtěl, bylo být v pokoji s kurvou. Oba se svlékli, hráli karty a povídali si. Jenom takhle seděli. Pak asi po dvou hodinách vstal, oblékl se, rozloučil se a šel pryč. Nikdy se jí nedotkl.

„Do prdele,“ řekl. „Jo.“

Řekl jsem si, že mi nebude vadit, když Lou tou bouchačskou pálkou tuhle tlustou lebku pořádně naklepne. To bude ale d'aha. Stejně je to zbytečná hromada sraček.

„Líbí se ti mladý koťata?“ zeptal jsem se. „No jo, jo, jo.“

„Tak čtrnácti - patnáctiletý?“ „Jéžíš, jasně, že jo.“

„V půl druhé přijede jedna taková vlakem z Chicaga. Bude u mě asi tak kolem čtvrt na tři. Je čistá, vášnivá, inteligentní. Ted' hodně riskuju, takže mi dáš deset babek. Není to moc?“

„Ne, to je v pořádku.“

„Dobře, až tu zavřou, půjdeš se mnou.“

Ve dvě konečně zavřeli a my vyšli ven, směrem k uličce. Možná, že tam Lou nebude. Možná, že ho víno položilo nebo že už šel. Taková pecka by mohla chlapa i zabít. Nebo mu na celý život vymastit palici. Potáceli jsme se v měsíčním svitu. Nikde ani živáčka, ulice byly pusté. Půjde to snadno.

Zahnuli jsme do uličky. Lou tam byl. Tlouštíka ho ale zahlédl. Když se Lou rozmáchl, vymrštil paži a sehnul se. Pálka mě bacila přímo za ucho.

5.

Lou dostal svou starou práci, tu, co o ni přišel kvůli chlastu, a slíbil, že bude chlastat jen o víkendech.

„Dobře, kámo," řekl jsem mu, „drž se ode mě, já jsem norek a v jednom kuse chlastám."

„Hanku, já to vím a mám tě rád, mám tě radši než jiný chlapy, co znám, ale já budu chlastat akorát o víkendech, v pátek a v sobotu večer, v neděli už zase ani hlt. V pondělí ráno jsem vždycky přišel pozdě do háku, a tak mě vylili. Budu se držet zpátky, ale chtěl bych, abys věděl, že to nemá nic společného s tebou." „Jenom to, že jsem notor."

„Jo, to je pravda."

„Dobře, Lou, tak mi tu ale neklepej na dveře dřív než v pátek a v sobotu večer. Možná uslyšíš zpěv a smích krásných sedmnáctek, ale neklepej."

„Ty vole, ty pícháš jenom starý mašle." „Když si přihneš, tak vypadají na sedmnáct."

Začal mi vysvětlovat, co dělá, mělo to něco společného s pucováním vnitřků strojů na cukroví. Byla to hnusná ukoptěná makačka. Mistr bral jenom bývalé mukly a dřel z nich kůži. Celý den jim sprostě nadával a oni se nemohli bránit. Okrádal je na penězích a oni se nemohli ozvat. Když pyskovali, vyrazil je. Hromada z nich měla podmínku. Měl je v hrsti.

„Ten by nejspíš zasluhoval zabít," řekl jsem Louovi.

„No, mě má rád, říká, že jsem nejlepší makáč, co kdy měl, nesmím ale nasávat, potřebuje prej někoho, na koho se může spolehnout. Jednou mě vzal dokonce i k sobě domů, potřeboval něco vymalovat, tak jsem mu vymaloval koupelnu, a dobře. Má nahoře v kopcích bejvák, velikánskej, a měl bys vidět tu jeho starou. Nikdy jsem nevěděl, že něco tak krásného může vůbec existovat - ty oči, nohy, tělo, to, jak chodí a mluví, jéžíš."

6.

Lou držel slovo. Nějaký čas jsem ho neviděl, dokonce ani o víkendech, a mezitím jsem procházel osobním peklem. Byl jsem strašně vyplašený, nervy jsem měl v kýblu, malý šramot a mohl jsem vylítnout z kůže. Báł jsem se jít spát: jedna noční můra za druhou, každá ještě hroznější než ta předešlá. Když jsem šel spát úplně opilý, tak to bylo v pohodě, ale když jsem usnul opilý jenom napůl, nebo, což bylo ještě horší, střízlivý, pak se hned objevily ty sny a já si nikdy nebyl jistý, jestli se mi to zdá nebo jestli se to opravdu děje v mém pokoji, protože když spíte, tak se vám zdá i celý pokoj, špinavé nádobí, myši, vlnící se zdi, posrané kalhotky, co zůstaly na podlaze po nějaké čůze, kapající kohoutek, venku měsíc jako koule, auťáky plné střízlivých a dobře živených lidiček, světlomety vám svítí do oken, všechno,

všechno, jste v takovém temném koutě, tma, tma, bezmocní, zcela bez důvodu, ne, ne zcela bez důvodu, tmavý zpocený kout, temnota a ksindl, smrad reality, smrad toho všeho: pavouci, oči, bytné, chodníky, bary, domy, tráva, žádná tráva, světlo, žádné světlo, nic, co by vám patřilo. Růžoví sloni se neobjevili nikdy, ale místo nich tu byly haldy mužíčků s podivnými triky, nebo velký rozplizlý chlap, co vás přišel zaškrtit nebo vám zezadu zatnout tesáky do krku, ležíte na zádech a leje se z vás pot, neschopni pohybu, a tahle černá smradlavá chlupatá bestie vám leží na prsou, na vás, přímo na prsou.

Když to nebylo tohle, tak to byly proseděné dny, hodiny nevýslovné hrůzy, děs, který se ve vás otvíral jako obrovský květ, nerozuměli jste tomu, nevěděli jste, proč tam je, a tím to bylo ještě horší. Hodiny prosezené na židli uprostřed pokoje, vy zničený a sklíčený. Vychcat se nebo vysrat - děsná námaha, nesmysl, a učesat se nebo si vyčistit zuby - směšné a bláznivé pomýšlení. Procházka oceánem ohně. Nebo nalít vodu do sklenice - vypadalo to, jako bych neměl žádné právo ji tam lít. Řekl jsem si, jseš šílený, nepasuješ sem, a bylo mi z toho hnusně. Šel jsem do knihovny a snažil se najít knížky o tom, proč se lidi cítí jako já, ale ty knížky tam buďto nebyly, anebo jsem jim nerozuměl. Chodit do knihovny bylo docela snadné - každý vypadal tak spokojeně, knihovníci, čtenáři, všichni až na mě. Měl jsem dokonce problémy i jít na záchod - vandráci, buzíci, co očumovali, jak chčiju, všichni se zdáli silnější než já - bezstarostní a sebejistí. Chodil jsem ven a přes ulici, po točitém schodišti v betonové budově, kde skladovali tisíce krabic s pomeranči. Na střeše další budovy bylo napsáno JEŽÍŠ TĚ SPASI, ale když jsem stoupal po schodišti a do té betonové budovy, tak mi Ježíš i pomeranče byli u prdele. Vždycky jsem si říkal, tam patřím, dovnitř té betonové hrobky.

Myšlenka na sebevraždu mě neopouštěla, byla silná, svědila mě v zápěstích. Sebevražda byla jediná pozitivní věc. Všechno ostatní bylo negativní. A byl tu Lou, šťastný, že může pucovat vnitřky mašin na cukroví, aby zůstal naživu. Byl chytřejší než já.

7.

V té době jsem potkal v baru ženskou, o trošku starší než já, ale dost chytrou. Nohy měla ještě dobré, zvláštní způsob humoru a dost drahé šaty. Měla na háku nějakého boháče, ale pak to s ní šlo z kopce. Šli jsme ke mně a žili spolu. Byla to moc dobrá ženská, ale neustále musela chlastat. Jmenovala se Vicki. Píchali jsme a chlastali víno, chlastali víno a píchali. Měl jsem legitku do knihovny a denně jsem tam chodil. O té věci se sebevraždou jsem jí neřekl. Vždycky, když jsem se vracel z knihovny, tak to byla děsná sranda. Otevřel jsem dveře a ona se na mě podívala. „Kde máš knížky?“

„Vicki, v té knihovně žádné knížky nemají.“

Šel jsem dál a vytáhl ze sáčku flašku (nebo flašky) vína a začali jsme.

Jednou jsem se po týdenní pařbě rozhodl, že se zabiju. Neřekl jsem jí to. Počítal jsem, že to udělám, až bude v baru lovit nějakého „kořena“. Neměl jsem rád ty tlusté klauny, co ji píchali, ale nosila mi prachy, whisky a doutníky. Dávala mi dost najevo, že jsem jediný, koho miluje. Z důvodu, na který jsem nemohl přijít, mi říkala „Pan Van Bilderass“. Opila se a pořád říkala: „Myslíš si, že seš divočák, myslíš si, že seš pan Van Bilderass!“ Celou dobu jsem přemýšlel, jak se zabít. Jeden den jsem si už byl jistý, že to udělám. Bylo to po týdenním tahu, koupili jsme velikánské demižóny portského a vyrovnali je na podlahu, za ně jsme postavili normální flašky s vínem, osm nebo devět, a za normální flašky jsme dali čtyři nebo pět malých lahví. Neexistoval den a noc. Bylo jenom šoustání, povídání a chlastání, kecy, chlastání a píchání. Hádky, které končily milováním. Byla to malá sladká píchačka, trochu mrcha, pevná a živá. Taková je jedna ženská ze dvou set. S většinou z nich je to jenom tak, aby se neřeklo. Ale stejně, možná kvůli všemu tomu chlastu a tlustým vymaštěncům, co ji píchali, mi bylo děsně zle, padaly na mě deprese, a co jsem měl teda ksakru dělat? Jezdit s kolotočem?

Když bylo víno dopito, deprese, strach a marnost všeho snažení na mě dolehly ještě víc a já věděl, že to udělám. Jakmile půjde ven, přijde moje chvíle. Ještě jsem nevěděl jak, ale existovaly stovky způsobů. Měli jsme plynová kamínka. Plyn je okouzlující. Plyn je jako polibek. Neporuší tělo. Víno došlo. Sotva jsem mohl chodit. Tělem se mi nahoru dolů honily armády strachu a potu. Začíná se to zjednodušovat. Největší úlevou je, že už nikdy nemusíte potkávat na chodnících jiné lidi, dívat se na ně, jak si nesou to své sádlo, vidět ta jejich malá krysí očka, jejich kruté hnusné tváře a zvířecí pučení. Jak sladká to představa, už nikdy nemuset pohlédnout do jiné lidské tváře!

„Dojdu pro noviny, podívám se, co je za den, jo?“ „Jasně,“ řekla, „jasně.“

Šel jsem ven. Na chodbě nikdo nebyl. Žádní lidé. Bylo asi deset večer. Sjel jsem výtahem páchnoucím močí. Vyžadovalo to hodně síly nechat se pohlit takovým výtahem. Šel jsem z kopce. Až se vrátím, bude pryč. Když došel chlast, byla dost čilá. Pak to udělám. Nejdřív jsem ale chtěl vědět, co je za den. Sešel jsem z kopce, u dragstóru byl stánek s novinami. Podíval jsem se do novin na datum. Byl pátek. To je fajn, pátek. Dobrý den jako každý jiný. To něco znamenalo. Pak jsem si přečetl titulky: BRATRANEC MILTONA BERLEHO ZASAŽEN DO HLAVY PADAJÍCÍM KAMENEM

Nemohl jsem to dobře přečíst. Naklonil jsem se blíž a přečetl si to znovu. Bylo to stejné:

BRATRANEC MILTONA BERLEHO ZASAŽEN DO HLAVY PADAJÍCÍM KAMENEM

Stálo to tam velkými černými písmeny, palcovým titulkem. Ze všech důležitých věcí, které se ve světě udály, byl tohle jejich hlavní titulek.

BRATRANEC MILTONA BERLEHO ZASAŽEN DO HLAVY PADAJÍCÍM KAMENEM

Přešel jsem ulici, cítil jsem se o hodně líp, a vešel jsem do .krámu s pitím. Koupil jsem na úvěr dvě láhve portského a krabičku cigaret. Když jsem se vrátil, Vicki tam ještě byla. „Co je za den?“ zeptala se. „Pátek.“

„Fajn,“ řekla.

Nalil jsem dvě plné sklenice vína. V malé ledničce ve zdi zbylo trochu ledu. Kostky ledu se klidně nadnášely.

„Nechci, abys byl nešťastný,“ řekla Vicki. „Já vím.“

„Nejdřív se napij.“ „Jasně.“

„Když jsi byl pryč, někdo ti dal pod dveře vzkaz.“ „Díky.“

Napil jsem se, vybul se, zapálil si cigaretu, znovu se napil, a pak jsem si vzal ten vzkaz. Byl horký losangeleský večer. Pátek. Četl jsem:

Vážený pane Chinaski! Do příští středy máte zaplatit nájem. Když nezaplatíte, budete se pakovat. Víam o těch ženských, co chodí k vám na pokoj. A děláte velký kravál. Rozbil jste okno. Za tyhle výstřelky se musí platit. Mělo by se. Byla jsem na vás dost hodná. Ted' ale bud' to středa, nebo končíte. Hosty už unavuje všechen ten rámus, nadávky a zpěv ve dne v noci. Mě taky. Nemůžete tu žít, když neplatíte nájem. Já vás varovala.

Dopil jsem zbytek vína, málem jsem ho zvrátil. Byl horký večer v Los Angeles.

„Už mě to zmáhá, prcat s těmi kretény,“ řekla. „Vydělám prachy.“

„Jak? Nic neumiš.“ „Já vím.“

„Tak co teda budeme dělat?“ „Nějak to zmáknem.“

„Ten poslední maník mě píchal třikrát. Mám ji celou odřenou.“

„Nic si z toho nedělej, jsem génius. Jediný průšvih je, že o tom nikdo neví.“

„Génius na co?“ „Já nevím.“

„Pan Van Bilderass!“

„To jsem já. Mimochodem, víš, že bratranci Miliona Berleho spadl na hlavu kámen?“

„Kdy?“

„Dneska nebo včera.“

„Jaký kámen?“

„Nevím. Asi nějaký velký žlutý balvan.“ „A koho to zajímá?“

„Mě ne. To je jasný. Až na to -“ „Až na co?“

„Až na to, že mi ten kámen zachránil život.“ „Mluvíš jako pako.“

„Já jsem pako.“

Zazubil jsem se a nalil víno.

25. VŠECHNY ŘITĚ SVĚTA I TA MÁ

„utrpení žádného člověka není větší, než mu příroda určí“ - konverzace hráčů kostek

1.

Běžel se devátý dostih a kůň se jmenoval Green Cheese. Vyhrál o šest délek a já dostal 52 dolarů za 5 a poněvadž už jsem měl něco za sebou, žádalo si to další pití. „Dej mi panáka green cheese,“ zavolal jsem na barmana. Nespletlo ho to. Věděl, co piju. Válel jsem se tam celé odpoledne. Chlastal jsem celou noc předtím a když jsem se dostal domů, musel jsem si samozřejmě dát něco navrch. Měl jsem ji. Pil jsem skotskou, vodku, víno a pivo. Kolem osmé večer volali z jakéhosi pohřebního ústavu nebo odkud a chlápek říkal, že by mě rád viděl. „Prima,“ řekl jsem, „přineste pití.“ „Nevadilo by vám, kdybych přivedl přátele?“ „Já nemám žádné přátele.“ „Myslím svoje přátele.“ „To je mi fuk,“ odpověděl jsem mu. Šel jsem do kuchyně a do dvoudecovky jsem si nalil ze tří čtvrtin skotskou. Vypil jsem to na ex jak za starých časů. Dokázal jsem vypít sedmičku za hodinu a půl, možná dvě hodiny. „Green Cheese,“ řekl jsem kuchyňským stěnám. Otevřel jsem vysokou plechovku ledového piva.

2.

Chlápek z pohřebního ústavu dorazil a vrhl se k telefonu a během chvílky začalo přicházet plno cizích lidí, a všichni přinášeli s sebou pití. Bylo mezi nimi mnoho žen a já měl chuť je všechny znásilnit. Seděl jsem na koberci a vychutnával elektrické světlo, vychutnával, jak mými útroby pochoduje chlast, jako by bral útokem smutek, jako by bral útokem šílenství.

„Už nikdy nebudu muset pracovat!“ sdělil jsem jim. „Koníčci se o mě postarají tak, jak to žádná kurva NIKDY nedokázala!“

„Ale to my víme, pane Chinaski! Víme, že jste SKVĚLÝ člověk!“

Byl to takový malý šedovlasý zmrdr na pohovce, mnul si ruce a žádostivě po mně koukal vlhkými rty. Myslel to vážně. Udělalo se mi z něj zle. Dopil jsem sklenku, co jsem měl v ruce, a našel opodál další, a vypil jsem ji taky. Začal jsem mluvit s ženami. Sliboval jsem jim veškerou náklonnost sveho úžasného ptáka. Smály se. Já to myslel vážně. Hned. Přímo na místě. Popošel jsem směrem k ženám. Muži mě odtáhli. Pro muže znalé světa jsem byl něco jako středoškolák. Kdybych nebyl skvělý pan Chinaski, někdo by mě zabil. V této situaci jsem si rozerval košili a vyzval je, aby šel někdo z nich se mnou ven na trávník. Měl jsem štěstí. Nikdo neměl chuť poslat mě ke kytíčkám.

Začal jsem vnímat ve čtyři ráno. Všechna světla svítla a všichni byli pryč. Seděl jsem pořád na jednom místě. Našel jsem zteplalé pivo a vypil je. Pak jsem šel do postele s pocitem dobře známým všem opilcům: že jsem se choval jak blbec, ale čert to vem.

3.

Hemeroidy mě sužovaly 15 nebo 20 let; taky prasklé vředy, játra, nežity, úzkostné neurózy, různé druhy šílenství, ale žijete s tím a prostě jen doufáte, že se to nesesype všechno najednou.

Zdálo se, že opilství to skoro dokázalo. Cítil jsem závrať a slabost, ale to bylo normální. Byly to hemeroidy. Nereagovaly na nic - horká koupel, hojivé masti, nic nepomáhalo. Střeva mi visela ze zadku skoro jako psovi ocas. Šel jsem k doktorovi. Zběžně mě prohlédl. „Operace,” řekl. „Dobrá,” odvětil jsem, „jediná potíže je, že jsem zbabělec.”

„Tobrá, áno, to nám nedělat potíže.”

Ty svinskej němčourskej nácku, pomyslel jsem si.

„Rád bych vám nandal k vzítí toto projímadlo v úterý večer, a pak ráno vstanete v sedm hodin, ja?, a dáte si klystýra, toho klystýra si dáfat, dokud wasser nebude čistý, ja?, pak se já do vás podívat v stědu ráno.”

„Ja whol, majne herring,” řekl jsem.

4.

Hadice od klystýru pořád vypadávala a v koupelně bylo mokro a zima a břicho mě bolelo a já se topil v slizu a sračkách. Toto je jeden ze způsobů konce světa, žádná atomová bomba, ale hovna hovna hovna. Na zařízení, které jsem si koupil, nebylo nic, čím by se dal zastavit proud vody, prsty mám neohrabané, a tak voda tekla naplno dovnitř i ven. Trvalo mi to hodinu a půl a v té chvíli mé hemeroidy vládly světu. Několikrát jsem si říkal, že toho prostě nechám a umřu. V komoře jsem našel plechovku čistého lihového lepidla s terpentýnem. Byla pěkně červenozelená. „POZOR!” pravilo se na ní, „při požití nebezpečí úrazu i smrti.” *Byl* jsem zbabělec: vrátil jsem plechovku na místo.

5.

Doktor mě položil na stůl. „Teď jénom uvolnila zadka, ja? Uvolnila, uvolnila . . . ”

Náhle mi vrazil do prdele jakýsi čtvercový klín a začal rozmotávat spirálu, která vnikala do mých střev a hledala překážku, hledala rakovinu.

„Ha! Ted' to trošku bolí, nein? Funí nám jak psisko, chachacháá!“

„Ty zkurvenej hajzle!“ „Co říkala?“

„Hovno, hovno, hovno! Ty hrobaři psů! Ty svině, sadisto . . . To tys upálil Johanku u kůlu, tys zarážel hřeby do Kristových rukou, tys hlasoval pro válku, tys hlasoval pro Goldwatera, tys, hlasoval pro Nixona . . . Hajzle! Co to se mnou ksakru DĚLÁŠ?“

„To už brzo být konec. Dobře to snáší. Bude dobrá pacient.“ Stočil spirálu zpátky a viděl jsem, jak se díval do čehosi, co připomínalo periskop. Připlácl mi na zkrvavenou prdel kousek gázy a já vstal a oblékl se. „A operace bude kvůli čemu?“

Věděl, na co myslím.

„Jenom ta jeho hemeroid.“

Když jsem odcházel, mrknul jsem sestře na nohy. Mile se usmála.

6.

V čekárně nemocnice pozorovala jedna holčička naše šedé, bílé, žluté obličejí . . . „Všichni tu umírají!“ prohlásila. Nikdo jí neodpověděl. Otočil jsem stránku starého čísla *Timu*.

Po obvyklém vyplňování dotazníků... zkoušce moče... krve mě vzali do čtyřlůžkového pokoje v osmém poschodí. Když přišla otázka po náboženství, řekl jsem „katolík“, především abych se vyhnul pohledům a otázkám, které obvykle následují po prohlášení, že jste bez vyznání. Byl jsem unaven všemi hádkami a byrokratickými náležitostmi. Byla to katolická nemocnice - možná o mě budou líp pečovat nebo mi aspoň papež požehná.

Zavřeli mě spolu s třemi dalšími. To se stane mně, mnichovi, samotáři, hazardnímu hráči, playboyovi, idiotovi. Všechno bylo pryč. Milovaná samota, lednička plná piva, doutníky na prádelníku, telefonní čísla na ženy se silnýma nohama a velkou prdelí.

Jeden z nich byl v obličejí žlutý. Vypadal trochu jako velký tlustý pták ponořený do moče a usušený na slunci. Pořád mačkal zvonek. Měl plačtivý, vzlykající, kňouravý hlas. „Sestřičko, sestřičko, kde je pan doktor Thomas? Doktor Thomas mi včera předepsal nějaký kodein. Kde je doktor Thomas?“

„Nevím, kde je doktor Thomas.“

„Mohu dostat kapky proti kašli?“

„Máte je na stolku.“

„Ty mi na kašel nezabírají, a sirup není o nic lepší.“

„Sestřičko!“ zaječel bělovlasý muž ze severovýchodní postele, „můžu dostat ještě kávu? Dal bych si ještě kávu.“

„Podívám se,“ řekla a zmizela.

Za mým oknem byly kopce, úbočí stoupajících strání. Díval jsem se na ta úbočí. Stmívalo se. Nic než domy na kopcích. Staré domy. Měl jsem divný pocit, že v nich nikdo nebydlí, že všichni pomřeli, že to všichni vzdali. Poslouchal jsem stížnosti těch tří mužů na jídlo, na cenu pokoje, na lékaře a sestry. Když jeden mluvil, nezdálo se, že by druzí dva poslouchali, neodpovídali. Pak začínal další. Střídali se. Neměli jinak co dělat. Mluvili neurčitě, přeskakovali od jednoho k druhému. Byl jsem tam s jedním Mexikánцем, s filmovým kameramanem a s tím ptákem ze žlutých chcanek. Za oknem se objevil na obloze kříž - napřed byl modrý, potom červený. Byla noc a trochu nám zatáhli kolem postelí závěsy a já se cítil líp, ale uvědomoval jsem si, kupodivu, že bolest ani smrt mě neučinily humánním. Začali přicházet návštěvy. Za mnou nikdo na návštěvu nechodil. Cítil jsem se jako svatý. Podíval jsem se z okna a uviděl návštěví u blikajícího červeného kříže. MOTEL, stálo tam. Tam byla těla v daleko příjemnějším rozpoložení. K zblití.

7.

Ubohý ďáblík v zeleném vešel a oholil mi prdel. Jaká strašná zaměstnání to jsou na světě! Jedno ze zaměstnání, které jsem nezkusil.

Na hlavu mi natáhli síťku na vlasy a položili mě na pojízdnou postel. Bylo to tak. Operace. Zbabělec klouzající chodbami smrti. Byl tam muž a žena. Tlačili mě a smáli se, vypadali spokojeně. Vjeli se mnou do výtahu. Ve výtahu byly čtyři ženy.

„Jdu na operaci. Nechtěla by si některá z vás, dámy, vyměnit se mnou místo?“

Hleděly do zdi a nebavily se se mnou.

Na operačním sále jsme čekali na příchod Boha. Nakonec Bůh přišel: „Dobže, dobže, dobže, tady je má pšítel!“

Na tak očividnou lež jsem se ani nepokusil odpovědět. „Otočila se na bžicho, prosím.“

„Dobře,“ řekl jsem, „asi je ted' pozdě, abych si to rozmyslel.“ „Ja,“ řekl Bůh, „ted' jste v mých rukách!“

Cítil jsem, jak mi dávají přes záda řemen. Roztáhli mi nohy. Dali první injekci do páteře. Jako by mi po celé prdeli a zádech roztahoval ručníky. Další injekce k páteři. Třetí. Prděl jsem na ně. Zbabělec, šouman, který si hvízdá v nebezpečí.

„Uspěte ho, ja," řekl. Ucítil jsem injekci v předloktí, jako žihadlo. Nebylo to dobré. Prodělal jsem tolik opic.

„Má někdo doutník?" zeptal jsem se.

Kdosi se zasmál. Byl jsem sentimentální. Ve špatné formě. Rozhodl jsem se být zticha.

Cítil jsem, jak mi nožem řežou prdel. Žádná bolest.

„Teď toto," slyšel jsem, jak říká, „toto nám tu hlavně překáživalo, vidíte?, und tady . . . "

8.

V pooperační místnosti to bylo pitomé. Procházelo se tam několik pěkně vypadajících ženských, ale ty mě ignorovaly. Zvedl jsem se na loket a rozhlédl se. Kolem dokola mrtvolky. Uplně bílé a nehybné. Opravdové operace. Plíce. Srdeční příhody. Všechno možné. Cítil jsem se jako amatér a trochu jsem se styděl. Byl jsem rád, když mne odtamtud odvezli. Mí tři spolupacienti zírali, když mě přivezli. Ve špatné formě. Skutálel jsem se na postel. Zjistil jsem, že nohy jsou pořád necitlivé a nemůžu s nima hýbat. Rozhodl jsem se, že usnu. Pokoj působil depresívně. Když jsem se vzbudil, prdel mě opravdu bolela. Ale nohy jsem pořád necítil. Sáhl jsem si dolů na ptáka a měl jsem pocit, jako by tam nebyl. Prostě jsem nic necítil. Až na to, že se mi chce močit a že nemůžu močit. Bylo to příšerné a pokusil jsem se na to nemyslet.

Přišla bedna z mých bývalých milenek, posadila se a dívala se na mě. Řekl jsem jí, že se to lepší. Proč vlastně, to nevím. „Ahoj! Jak se máš?"

„Dobře, akorát se nemůžu vychcat." Usmála se.

O čemsi jsme si chvíli povídali a pak odešla.

9.

Bylo to jak v kině: všichni ošetřovatelé vypadali jako homosexuálové. Jeden snad trochu mužněji než druzí. „Hej, příteli!"

Zastavil se. „Nemůžu se vychcat. Chce se mi, ale nejde to." „Hned jsem zpátky. Spravím vám to."

Dost dlouho jsem čekal. Pak se vrátil, zatáhl závěs kolem mé postele a posadil se.

Panebože, pomyslel jsem si, na co se chystá? Vykouří mi ho? Ale podíval jsem se a zdálo se, že má s sebou jakýsi přístroj. Pozoroval jsem ho, jak vzal dutou jehlu a vsunul ji do dírk

v mém ptáku. Cít, o kterém jsem se domníval, že mého ptáka dávno opustil, se okamžitě vrátil.

„Do prdele, milánku!" syknul jsem.

„Není to zrovna nejpříjemnější věc na světě, že ne?"

„To teda ne. Souhlasím s vámi. *Júúúžišš!* Do prdele, panenka Maria!"

„Už to bude."

Zmáčknu mi měchýř. Zahlédli jsem maličké akvárium plné chcanek. Byla to jedna ze scén, kterou vypouštějí z filmů. „Všemouhoucí bože, chlapče, smiluj se! Tomu se říká dobrá noční šichta."

„Ještě chvíli. Už."

Vytáhl jehlu. Za oknem blikal dokola můj červenomodrý kříž. Kristus visel na stěně s uschlou palmovou ratolestí v nohách. Žádný div, že se lidé obracejí k bohům. Je strašně těžké brát to, jak to je.

„Díky," řekl jsem ošetřovateli.

„Rádo se stalo, vždy k službám." Roztáhl závěs a odešel i s přístrojem.

Můj žlutochcankový kolega zmáčkl svůj zvonek. „Kde je ta sestra? Proč jen ta sestra nejde?" Zmáčkl tlačítko znovu.

„Funguje ten zvonek? Není s ním něco?" Sestra přišla.

„Bolí mě záda! Strašně mě bolí záda! Nikdo za mnou nepřišel na návštěvu! Snad jste si toho všimli! Nikdo se na mě nepřišel podívat! Ani má žena! Kde je má žena? Upravte mi, prosím, postel, sestřičko, *bolí mě záda!* TADY! Výš! Ne, ne, panebože, dala jste to moc vysoko! Níž! Níž! Tak. To je ono! Kde mám večeři? Nedali mi večeři! Podívejte . . . "

Sestra odešla.

Pořád přemýšlím o té mašině na chcaní. Asi si budu muset takovou koupit a nosit ji celý život s sebou. Schovávat se v aleji za stromy, na zadním sedadle auta.

Mexikánec na posteli číslo jedna toho moc nenamluvil. „To je má noha," pravil najednou do zdi, „nerozumím tomu, noha mi přes noc celá napuchla a nepřestalo to. Bolí to, bolí."

Bělovlasý chlápek v rohu stiskl zvonek.

„Sestřičko," řekl, „sestřičko, co tak donést mi trochu kávy?" Opravdu, pomyslel jsem si, mým hlavním úkolem je nezbláznit se.

10.

Příští den si bělovlasý páprda (filmový kameraman) přinesl kávu a posadil se na židli u mé postele. „Nemůžu vystát toho zkurvysyna.“ Mluvil o ptákovi ze žlutých chcanek. S bělovlasým se nedalo nic jiného dělat, než s ním promluvit. Pověděl jsem mu, že za můj současný stav může především pití. Z hecu jsem mu vyprávěl o několika svých divočejších opicích a o pár bláznivých věcech, které se přihodily. Přidal sám pár dobrých historek.

„Za starých časů,“ vyprávěl, „jezdily mezi Glendale a Long Beach obrovské rudé vlaky, myslím, že to bylo tam. Jezdily celý den a většinu noci kromě asi hodiny a půl někdy mezi půl čtvrtou a půl šestou ráno. No, a jednou večer jsem šel pít a potkal v baru jednoho chlápka, a když zavřeli, šli jsme k němu domů a dopili, co tam měl. Odešel jsem a trochu jsem se ztratil. Zahnul jsem do slepé ulice, ale nevěděl jsem, že je slepá. Jel jsem si to pěkně rychle. Jel jsem, až jsem narazil do železničních kolejí. Při nárazu se vysunul volant, praštil mě do brady a odrovnal mě. Tak jsem tam byl uprostřed těch kolejí a nevěděl o sobě. Měl jsem jediný štěstí, že to bylo právě během tý jeden a půl hodiny, kdy žádný vlaky nejezdily. Nevím, jak dlouho jsem tam seděl. Ale probudila mě houkačka vlaku. Probral jsem se a uviděl vlak, jak si to žene přímo ke mně. Měl jsem tak akorát čas nastartovat a couvnout. Vlak přesvištěl kolem. Dojel jsem s autem domů, s úplně ohnutými a rozviklanými předními koly.“

„To je ostrý.“

„Nebo jindy si takhle sedím v baru. Přimo přes cestu je kantýna železničářů. Přijel vlak a chlapi vystoupili a šli se najíst. Sedím vedle jednoho chlápka v baru. Obrátí se ke mně a povídá: ‚Jezdival jsem na takové mašině a ještě ji zvládnou. Pojď se kouknout, jak to nastartuju.‘ Vyšel jsem s ním a vylezli jsme na lokomotivu. Samozřejmě, že ji nastartoval. Rozjeli jsme se pěkně rychle. Pak jsem si pomyslel: co tu ksakru dělám? Povídám chlápkov: ‚Nevím, jak ty, ale já vystupuju!‘ Vyznal jsem se ve vlcích natolik, že jsem věděl, kde je brzda. Prudce jsem za ni zatáhl a ještě než vlak úplně zastavil, vyskočil jsem do strany. On vyskočil druhou stranou a víckrát jsem ho neviděl. Hezky rychle se kolem vlaku shromáždil obrovsky dav, policajti, železniční kriminálka, tajní ěmuchalové, novináři, čumilové. Stojím stranou v menším hloučku a dívám se. ‚Pojďme, musíme zjistit, co se děje !‘ řekl někdo vedle mě. ‚Ale dyť je to,‘ povídám, ‚jenom vlak.‘ Měl jsem strach, že mě možná někdo viděl. Příští den byl článek v novinách. Dali tomu titulek VLAK DO PACOIMY ODJEL SÁM OD SEBE. Článek jsem si vystříhl a schoval. Schovával jsem si ho deset let. Má žena se na něj vždycky dívala. ‚Proč si ksakru schováváš tenhle článek? VLAK DO PACOIMY ODJEL SÁM OD SEBE.‘ Nikdy jsem jí to neřekl. Pořád jsem se ještě bál. Jste první, komu jsem to pověděl.“

„Nebojte se,“ řekl jsem mu, „nikdo na světě to ode mě neuslyší. Pak se má prdel začala opravdu bouřit a bělovlasý navrhl, abych si řekl o injekci. Udělal jsem to. Sestra mi dala

jednu do boku. Když odcházela, nechala zatažený závěs, ale bělovlasý tam pořád seděl. Po pravdě řečeno, měl návštěvu. Návštěvu, jejíž hlas se zařezával do mých zmršených střev. Opravdu mě dostal.

„Přesunu všechny lodě k šíjí zálivu. Budeme to točit přímo na místě. Kapitánovi jedné lodi platíme 890 dolarů měsíčně a má pod sebou dva hochy. Budeme tam mít celou flotilu. Myslím, že to spustíme. Publikum očekává dobrý námořní film. Neměli dobrý námořní film od dob Errola Flynny.“

„Jo,“ řekl bělovlasý, „tohle se opakuje pořád dokola. To publikum právě teď očekává. Potřebují dobrý námořní film.“

„Jistě, je spousta mladých, kteří nikdy žádný námořní film neviděli. A když už mluvím o mládeži, obsadím jenom je. Budou všude na lodích. Starší lidi použijeme jen do hlavních rolí. Ty lodě jenom připlují do zálivu a budeme točit přímo na místě. Dvě lodě potřebují stěžně, to je jediný, co chybí. Uděláme stěžně a začneme.“

„Publikum určitě čeká na námořní film. Vrací se zájem a zájem je svatý-.“

„Mají strach z nákladů. Do háje, vždyť to nebude nic stát. Proč ->“

Odhrnul jsem závěs a řekl bělovlasému: „Podívejte, možná si řeknete, že jsem blbec, ale jste, hoši, přímo u mé postele. Nemůžete si vzít přítele ke své posteli?“

„Jistě, jistě!“

Producent vstal. „Do háje, promiňte. Nevěděl jsem . . . “ Byl tlustý a špinavý; spokojený, šťastný, odporný.

„To nic,“ řekl jsem.

Přestěhovali se k posteli bělovlasého a povídali si dál o námořním filmu. Všichni umírající z osmého podlaží nemocnice U královny andělů si mohli ten námořní příběh poslechnout. Konečně producent odešel.

Bělovlasý se otočil ke mně. „To je největší světový producent. Produkoval víc filmů než všichni ostatní dohromady. To byl John F.“

„John F.“ řekl chcankový pták, „jo, ten produkoval pár skvělejších filmů, fakt skvělejších!“

Pokusil jsem se usnout. V noci se spalo špatně, protože všichni chrápali. Současně. Bělovlasý nejhlasitěji. Ráno mě vždycky probudil, aby si postěžoval, že nemohl spát. Tu noc žlutý chcankový pták celou prokřičel. Napřed protože se nemohl vysrat. Odšpuntujte mě, proboha, chci srát! Nebo ho něco bolelo. Nebo volal doktora. Měl několik různých doktorů. Jeden ho nemohl vystát a druhý ho měl převzít. Nemohli přijít na to, co mu je. Nebylo mu nic: chtěl svou matku, jenže jeho matka byla mrtvá.

11.

Konečně jsem je přiměl, aby mě dali na dvoják. Ale byla to změna k horšímu. Jmenoval se Herb a jak mi řekl ošetřovatel, „není nemocný. Není mu ve skutečnosti vůbec nic.“ Měl na sobě hedvábný župan, dvakrát denně se holil, měl televizi, kterou nikdy nevypínal a pořád nějaké návštěvy. Šéfoval jakousi dost velikou obchodní firmu a měl pořekadlo o tom, jak si nechá zastříhnout své šedé vlasy, aby ukázal, jak je mladý, výkonný, inteligentní a nesmlouvavý.

Televize se ukázala být mnohem horší, než jsem si uměl představit. Nikdy jsem televizi neměl, a tak jsem na její způsoby nebyl zvyklý. Automobilové závody byly v pořádku, automobilové závody se daly vydržet, třebaže byly strašně, pitomé. Ale běžel tam jakýsi Maratón a za jakýmsi bohulibým Učelem sbírali peníze. Začali brzy ráno a pokračovali pořád dál. Malými číslicíčky ukazovali, kolik se vybralo. Byl tam chlap v kuchařské čepici. Nevěděl jsem, co to kčertu znamená. A taky tam byla příšerná stará bába s obličejem jak ropucha. Byla příšerně ošklivá. Nemohl jsem tomu uvěřit. Nemohl jsem uvěřit, že ti lidé nevědí, jak ošklivě a naze a masitě a odporně vypadají jejich obličej -• jako znásilnění všeho slušného. A přesto si klidně vylezli a s klidem ukazovali své tváře na obrazovce a mluvili spolu a něčemu se smáli. Těm žertům se dalo těžko smát, ale nezdálo se, že by jim to dělalo potíže. Ty ksichty, ty ksichty! Herb k tomu neřekl vůbec nic. Jen se pořád díval, jako by ho to zajímalo. Nevěděl jsem, jak se ti lidé jmenují, ale všechno to byly svého druhu hvězdy. Ohlásili jméno a všichni propadli nadšení - až na mě. Nemohl jsem to pochopit. Udělalo se mi trochu zle. Přál jsem si vrátit se do toho druhého pokoje. Mezitím jsem se pokoušel pohnout poprvé svými střevy. Nic. Čůrek krve. To bylo v sobotu večer. Přišel kněz. „Přijdete zítra k přijímání?“ zeptal se. „Děkuji, ne, Otče, nejsem moc dobrý katolík. Nebyl jsem v kostele už dvacet let.“ „Byl jste pokřtěn jako katolík?“ „Ano.“ „Pak jste pořád katolík. Jste jen zbloudilý katolík.“ Přesně jako ve filmu - mluví vážně přesně jako Cagney nebo to byl Pat O'Brien, kdo měl zálibu v bílém kolárku? Znal jsem jen samé staré filmy: poslední film, který jsem viděl, byl *Ztracený víkend*. Dal mi tenkou brožurku: „Tohle si přečtěte.“ Odešel.

MODLITEBNÍ KNIHA, stálo tam. Sestaveno pro použití v nemocnicích a ústavech.

Četl jsem.

Ach, Věčný Bože a nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svátý se všemi anděly a svatými, klaním se před Vámi.

Má královno a Matko, celý se vkládám do Tíých rukou; a k důkazu mé oddanosti přijmy; prosím, dnes můj zrak, sluch, ústa, mé srdce, celou mou bytost beze zbytku.

Umučené Srdce Ježíšovo, slituj se nad umírajícími.

Hle, můj Bože, na kolenou se ti klaním

Spolu se mnou, blahoslavení duchové, děkujte Milosrdnému Bohu, jenž je tak štědrý k stvoření, jež toho není hodno.

Jsou to mé hříchy, milostivý Jéžíši, jimiž ti působím bolest. . . mé hříchy, které tě bičovali, korunovaly tě trním a ukřižovaly tě na kříži. Přiznávám, že si nezasloužím nic než trest.

Vstal jsem a pokusil se vysrat. Už to byly tři dny. Nic. Zase jen čůrek krve a kolem řitě mi praskly stehy. Herb měl puštěnou nějakou komedii.

„Dnes večer budou dávat Batmana. Na to se teda podívám!“ „Jo?“ vlezl jsem do postele.

Obzvláště lituji svých hříchů netrpělivosti a zloby, sklíčenosti a zpupnosti.

Začal Batman. Všichni, co vystupovali, se zdáli být nadšení. „To je Batman!“ zvolal Herb.

„Dobře,“ řekl jsem. „Batman.“ *Milostivé srdce Mariino, spas mou duši.*

„Ten umí zpívat! Koukni, ten umí zpívat!“

Batman odložil svůj kostým a oblékl se do vycházkového. Byl to úplně obyčejně vypadající mladík s poněkud prázdným obličejem. Zpíval. Píseň se pořád protahovala a Batman vypadal, že je z jakéhosi důvodu na svoje zpívání strašně hrdý.

„Ten umí zpívat!“ řekl Herb.

Dobrý Bože, čím jsem já a kdo jsi Ty, že si troufám před Tebe předstoupit?

Jsem ubohé, bídné a hříšné stvoření, zcela nehodné předstoupit před Tvou tvář.

Otočil jsem se k televizi zády a pokoušel se usnout. Herb ji měl puštěnou strašně nahlas. Měl jsem kousky vaty, které jsem si strčil do uší, ale moc to nepomáhalo. Já se nikdy nevyseru, pomyslel jsem si, nikdy se už nevyseru, nikdy, dokud to bude puštěný. Střeva mi z toho tuhnou a tuhnou . . . Ted' se z toho už určitě zcvoknu!

Ó Pane, můj Bože, ode dneška přijímám z tvých rukou rád a s oddaností tu smrt, kterou jsi pro mne určil, s veškerým žalem, bolestí a ubohostí. (Společná modlitba jednou denně, obvyklým způsobem.)

Konečně o půl druhé ráno jsem to už nemohl vydržet. Poslouchal jsem to od sedmi od rána. Sraní jsem měl zablokováno na Věčnost. Měl jsem pocit, že jsem si za těch osmnáct a půl hodiny už své Ukřižování odkroutil. Podařilo se mi otočit.

„Herbe! Pro Boží smilování, člověče! Já se z toho zvencnu! Já vyletím z kůže! Herbe! MILOSRDENSTVI! JÁ NESNESU TELEVIZI! NESNESU LIDSTVO! Herbe! Herbe!“

Spal, vsedě před obrazovkou.

„Ty svinskej kurevníku," řekl jsem. „Co je? Co se děje?"

„PROČ TU BEDNU NEVYPNEŠ?"

„Vypnout? . . . jistě, jistě . . . proč neřekneš, kamaráde?"

12.

Herb chrápal taky. Rovněž mluvil ze spaní. Usnul jsem asi o půl čtvrté ráno. Ve čtvrt na pět mě probudil zvuk, jako by někdo táhl po chodbě stůl. Náhle se rozsvítila světla a nade mnou stála velká barevná ženská s blokem na podložce. Kristepane, byla to tak ošklivá a stupidně vypadající holka, ať se Martin Luther King jde s rasovou rovností vycpat! Mohla ze mě úplně lehce vymlátit duši. Že by to nebyl tak špatný nápad? Že by Poslední soud? Třeba už to mám spočítané.

„Poslyš, holka," řekl jsem, „nevadilo by ti, kdybys mi řekla, co se děje? Tohle je teda ten zmrданej konec?"

„Vy jste Henry Chinaski?" „Bohužel ano."

„Máte jít na bohoslužby."

„Ne, moment! To si popletl. Říkal jsem mu: *Žádné bohoslužby*,.«

„Ach," pravila. Zatáhla závěs zpátky a zhasla světlo. Slyšel jsem, jak stůl, nebo co to bylo, jede dál chodbou. Papež by ze mě neměl radost. Stůl dělal randál jak raketa. Slyšel jsem, jak se nemocní a umírající probouzejí, pokašlávají, ptají se nazdařbůh, zvoní na sestry.

„Co to bylo, kamaráde?" zeptal se Herb. „Co co bylo?"

„Všechn ten kravál a světlo."

„To byl Temný Silný Batmanův Anděl připravující se na Tělo Páně."

„Co. „Spi.

13.

Můj lékař přišel druhý den ráno, podíval se mi do zadku a řekl, že můžu jít domů. „Ale, chlapče, nebude jezdit na koni, ja?" , Ja. Ale co takhle nějakou vášnivou kundičku?"

„Co říkala?" „Pohlavní styk."

„Ach, *nein, nein!* To trvat šest až osm týden, než vy moci vrátit *k čemukoli* normál."

Vypadl a já se začal oblékat. Televize mi nevadila. Kdosi na obrazovce říkal: „To jsem zvědav, jestli už mám hotové špagety?“ Strčil hlavu do hrnce a když vzhlédl, měl všechny špagety přilepené na obličej. Herb se smál. Potřásli jsme si rukou. „Sbohem, milánku," řekl jsem. „Bylo nám spolu pěkně," pravil. „To jo," řekl jsem já. Byl jsem na odchodu, když to přišlo. Běžel jsem na záchod. Krev a sračky. Byla to bolest, že jsem se plazil po zdi. „Úúú, mami, vy špinaví hajzlové, do prdele do prdele, vy teplouši zmrdaní, vy chcáči nebeští, ve sračkách se topící, přestaňte! Doprdele, doprdele, doprdele, JAUVAJS!"

Konečně to přestalo. Očistil jsem se, zafačoval, natáhl si kalhoty a odkráčel ke své posteli, zvedl svou cestovní tašku. „Sbohem, Herbe, milánku."

„Sbohem, chlapče."

Uhodli jste. Běžel jsem tam znova.

„Vy svinští matkoklátiči a mrdači koček! Úúúú, doprdeledoprdeledoPRDELE!"

Vyšel jsem a chvílku si sedl. Trošku se to ještě zahýbalo a pak jsem cítil, že jsem připraven. Sešel jsem po schodech a podepsal majland v účtech. Nic jsem nebyl schopen přečíst. Zavolali mi taxík a já čekal před vchodem do ambulance. Měl jsem s sebou svou sedací vanku. Malý lavór, do kterého serete, když do sebe napustíte teplou vodu. Venku stáli tři Mexikánci, dva chlápci a ženská. Mluvili hlasitě jižanským nářečím a od pohledu vypadali, jako by se jim nikdy nic nestalo - jako by je nikdy ani zuby nebolely. V prdeli mi začalo škubat a píchat. Pokusil jsem se posadit, ale to byla chyba. Měli s sebou malýho kluka. Přiběhl a chtěl popadnout mou vanku. Škubl s ní. „Nech toho, ty parchante," sykl jsem na něho. Málem ji dostal. Byl silnější než já, ale držel jsem.

Ó Ježíši, svěřuji v tvou ochranu své rodiče, příbuzné, dobrodince, učitele a přátele. Odměň je po zásluze za jejich péči i za příkoří, jež jsem jim způsobil.

„Ty malej zmrde! Pusť můj hrnec na sraní!" řekl jsem mu. „Donny! Nech toho pána na pokoji!" křičela na něho žena. Donny utekl. Jeden z mužů se ke mně otočil. „Ahoj!" řekl. „Ahoj!" odpověděl jsem.

Taxík vypadal dobře. „Chinaski?"

„Jo. Jedeme." Nasedl jsem se svým sracím hrnkem dopředu. Seděl jsem jen na jedné pülce. Udával jsem mu směr. Potom povídám: „Poslyšte, když zaječím, zahrňte za první směrovou ceduli, k benzínce, kamkoli. Jen zastavte. Možná budu muset srát." „Dobře."

Jeli jsme dál. Ulice vypadaly dobře. Bylo poledne. Ještě jsem byl naživu. „Poslyšte," zeptal jsem se ho, „kde je tu dobrý bordel? Kde dostanu dobrou, zdravou a lacinou děvku?"

„O takových věcech já nic nevím."

„NO TAK! NO TAK!“ křičel jsem na něho. „Copak vypadám jak chlupatej? Jako fízl? Se mnou si to můžeš rozdat, frájo!“ „Ne, nelžu. Nevím o takových věcech nic. Jezdím ve dne.“

Možná noční taxikáři by vám poradili.“ „Dobře. Věřím ti. Tady zabočit.“

Ta stará barabizna vypadala mezi všemi věžáky okolo báječně. Můj Plymouth model 1957 byl posraný od ptáků a gumy byly skoro prázdné. Toužil jsem jen po teplé koupeli. Teplou koupel. Teplou koupel na mou ubohou řiť. Ticho. Staré sázenky na koně. Účty za plyn a za elektřinu. Dopisy osamělých žen, které jsou příliš daleko, aby se s nimi dalo souložit. Vodu. Teplou vodu. Ticho. A já roztažený mezi stěnami a navracející se do šachty své prokleté duše. Dal jsem mu slušné spropitné a pomalu šel po příjezdové cestě. Dveře byly otevřené. Dokořán. Někdo tloukl do něčeho kladivem. Povlečení z postele bylo sundané. Můj bože, vykradli mě! Soudně mě vystěhovali!

Vešel jsem dovnitř. „HEJ!“ zakřičel jsem.

Domácí vešel do obýváku. „Jejda, my vás nečekali tak brzo zpátky! Tekl vám bojler na teplou vodu a museli jsme ho dát pryč. Dáme vám nový.“

„Chcete říct, že neteče teplá voda?“ „Ne, teplá voda neteče.“

Předobry Ježíši, přijímám pokorně tento trest, který ses rozhodl na mne seslat.

Vešla jeho žena.

„Ach, právě vám jdu ustlat.“ „V pořádku. Dobrá.“

„Měl by nechat ten bojler přidělat dneska. Možná bude málo materiálu. V neděli se těžko shání součástky.“

„Dobře, ustelu si,“ řekl jsem. „Já vám to udělám.“

„Ne, prosím vás, já sám.“

Šel jsem do ložnice a začal stlát. Pak to přišlo. Běžel jsem na záchod. Když jsem si sedal, slyšel jsem, jak bouchá do bojleru. Byl jsem rád, že tluče. Nebylo mě slyšet klít. Pak jsem šel do postele. Slyšel jsem sousedy na dvorku. On byl opilý. Hádali se. „Problém je v tom, že nemáš vůbec na nic názor. Nic neznáš! Jsi blbá! A navíc jsi kurva!“

Byl jsem zpátky doma. Bylo to skvělé. Překulil jsem se na břicho. Ve Vietnamu se armády dávaly do toho. V parcích popíjeli tuláci flašky vína. Slunce ještě svítilo. Problikávalo záclonami. Uviděl jsem na okenní římse lézt pavouka. Na podlaze staré noviny. Byla tam fotka tří mladých dívek skákajících přes plot a ukazujících skoro celé nohy. Celá místnost vypadala jako já a byla cítit jako já. Tapety mě znaly. Bylo to bezvadné. Cítil jsem nohy a lokty a vlasy. Necítil jsem se na pětáctyřicet. Spíš jako zatracený mnich, který měl právě zjevení. Cítil jsem se, jako bych se zamiloval do čehosi strašně dobrého, ale nevěděl jsem

přesně, do čeho, jenom, že je to tady. Naslouchal jsem všem zvukům, zvukům motorek a aut. Slyšel jsem štěkat psy. Lidi a smích. Pak jsem spal. Spal a spal a spal. Jakási kytka nahlédla oknem, podívala se na mě. Slunce pořád hřálo a kolem se plížil pavouk.

26. VYZNÁNÍ MUŽE SDOSTATEK ŠÍLENÉHO, ABY ŽIL MEZI BESTIEMI

1.

Pamatuji si, jak jsem onanoval v komoře, když jsem se obul do matčiných střevíců s vysokými podpatky, a díval se na své nohy v zrcadle, přičemž jsem látku pomalu vyhrnoval nahoru, výš a výš, jako bych koukal na nohy nějaké ženy a jak mě pak vyrušili dva kamarádi, kteří k nám přišli: „Vím, že je někde doma.“ Pamatuji si na sebe, jak se rychle oblékám a pak, jak jeden z nich otvírá dveře a objevuje mě. „Vy svině!“ zakřičel jsem a vyhnal je z domu a slyšel jsem, jak si při odchodu povídají: „Co to s ním je? Co to s ním ksakru je?“

2.

K. byla kdysi sboristkou a ukazovala mně vždycky výstřižky a fotografie. Skoro vyhrála soutěž o Miss Ameriky. Seznámil jsem se s ní v baru Alvarado, což je tak blízko šikmé plochy, že blíž už být nemůžete. Přibírala na váze a šla jí léta, ale pořád ještě měla náznak figury, jisté úrovně, ale jen ten náznak a dost. Byli jsme na tom oba stejně. Ani jeden z nás nepracoval a já dodnes nevím, z čeho jsme žili. Cigarety, víno a domácí, která věřila našim historkám o penězích, které nemáme, ale jsou na cestě. Hlavně jsme museli mít víno.

Většinu dne jsme prospali, ale když se začínalo stmívat, museli jsme vstát, měli jsme pocit, že vstáváme:

K: „Do prdele, dala bych si panáka.“

Ležel jsem ještě v posteli a kouřil poslední cigaretu.

Já: „Dobře, ksakru, běž dolů k Tonyemu a dones pár flašek portského.“

K: „Sedmiček?“

Já: „Samo, že sedmiček. A žádný Gallo. Ani ty druhý podobný, z takového pití mě čtrnáct dní bolí hlava. A vem dva balíčky cigaret. To je jedno, jaký.“

K: „Ale máme tu jenom padesát centů!“

Já: „To já vím! Zbytek ti dá *na futro*; tak co je, seš *blba*?“ K: „Říká, že už nám víckrát - „

Já: „*Říká, říká* - co je to za chlapa? *Bůh? Ukecej ho*. Usměj se na něho. Zavř' před ním zadkem! Ať se mu postaví! Když to bude nezbytný, jdi s ním do skladu, jenom přines to VINO!“

K: „Dobře, dobře.“

Já: „A bez vína se nevracej!“

K. řekla, že mě miluje. Ráda mi uvazovala kolem ptáka stuhy a pak udělala na hlavičku malý klobouček.

Když se vrátila bez vína nebo jen s jednou lahví, šel jsem dolů já a jako šílenec jsem se vztekal, zuřil, vyhrožoval jsem staříkovi, dokud mi nedal, co jsem chtěl, ba i víc. Někdy jsem se vracíval se sardinkami, chlebem, brambůrky. Byla to zvlášť šťastná doba, a když Tony obchod prodal, zkoušeli jsme to na nového majitele, který se dal oblafnout hůř, což ale vzhledem k Tonymu nebyl žádný div. Nutilo nás to dostat ze sebe to nejlepší.

3.

Vypadalo to jako dřevěný vrták, možná to byl dřevěný vrták, cítil jsem, jak se přepaluje olej, a pak mi tu věčičku vrazili do hlavy, do masa, a ona se zavrtala a vytáhla krev a kočičinec, a já tam seděl jak opice s duší houpající se na nitce na okraji útesu. Všude jsem měl boláky jak malá jablíčka. Bylo to směšné a neuvěřitelné. Nejhorší případ, jaký jsem kdy viděl, řekl jeden z doktorů, a ten byl dost starý. Obklopili mě jako nějakou raritu. Byl jsem rarita. Pořád jsem rarita. Jezdívám jsem tramvají do chudinské nemocnice. Děti v tramvaji na mě zíraly a ptaly se matek: „Co je tomu pánovi? Mami, co to má ten pán na *obličejí*?“ A matky dělaly PŠŠŠŠT!!! Tohleto pššššt bylo tím nejhorším zavržením a ony dál nechávaly malé spratky a spratkyně, aby se po mně otáčeli, a já se díval z okna a sledoval kolem se míhající domy, a byl jsem skleslý, zbitý a skleslý, a nevěděl jsem, co dělat. Doktoři, protože je nenapadalo nic lepšího, tomu říkali Acne Vulgaris. Vysedával jsem hodiny na dřevěných lavicích v očekávání svého dřevěného vrtáku. Jaká dojmavá historka, co? Vzpomínám si na staré cihlové budovy, ohleduplné a odpočaté sestřičky, usměvavé doktory, kteří to měli v malíku. To tady jsem zjistil, jak klamná je představa o nemocnicích - že doktoři jsou králové a pacienti plebs a že nemocnice jsou tu proto, aby to doktoři mohli mít v malíku ve své škrobené bílé nadřazenosti a že to můžou i se setřičkama: Pane doktore pane doktore pane doktore, štípněte mě do zadku ve výtahu, abych zapomněla na pach rakoviny, na pach života. Nejsme jako ti ubozí blázni, my neumřeme; pijeme přece mrkvovou šťávu, a když je nejhůř, vezmeme si prášek, injekci, drogu, jakou potřebujeme. Kvik, kvik, život je náš, náš Velký Prdeláč. Vešel jsem a zavrtali do mě vrták. ZRRRRR ZRRRRR ZRRRRR ZR, a slunce zatím dávalo růst jiřinám a pomerančům a prosvěcovalo úbory sestřiček, což přivádělo ubožáky k šílenství. Zrrrrr, zrrrr, zrr.

„Jakživa jsem neviděla *nikoho*, kdo by se takhle bál injekce!“ „Koukněte, je úplně studenej!“

Zase spolek ojížděčů sester, spolek mužů, kteří vlastní velké domy a mají čas na smích a na čtení a chození do divadel a kupování obrazů a pomalu už neumí myslet ani cokoli prožívat. Bílá škrobenost a moje porážka. Spolek.

„Jak se cítíte?“ „Nádherně.“ „Nebolí vás ta injekce?“ „Seru na vás.“

„Co.“ „Řekl jsem - seru na vás.“

„Je to ještě kluk. Není moc vlídný. Nemůžete se na něho zlobit. Kolik je ti let?“

„Čtrnáct.“ „Líbí se mi tvoje statečnost, jak se na tu jehlu díváš. Jseš silný.“ „Seru na tebe.“

„Takhle se mnou nemůžeš mluvit.“ „Seru, seru, seru. Seru na tebe.“

„Měl by ses lépe chovat. Jsi snad slepý?“

„To bych se ti aspoň nemusel dívat do toho příšernýho ksichtu.“

„Ten kluk je cvok.“

„Nechte ho radši na pokoji.“

Bylo to v nějaké nemocnici a nikdy mě nenapadlo, že za 20 let budu zpátky, znova v nemocnici pro chudé. Nemocnice, lapáky a kurvy: to jsou tři univerzity života. Mám několik titulů. Říkejte mi pane.

4.

Začal jsem bydlet s jinou. Byli jsme v prvním patře do dvora a já chodil do práce. Tohle mě málem zabilo, celou noc chlastat a přes den být v práci. Lahve jsem prohazoval pořád tím samým oknem. Brával jsem to okno ke sklenáři na rohu a nechával ho tam zasklít. Dělával jsem to jednou týdně. Díval se na mě divně, ale peníze si vždycky vzal, ty mu nesmrděly. Chlastal jsem hodně, nepřetržitě patnáct let, a jednoho rána jsem se vzbudil a bylo to tady: krev mi tekla z pusy i ze zadku. Černá hovna. Krev, krev, vodopády krve. Krev smrděla víc než hovna. Zavolala doktora a přijela pro mě záchranka. Saniťáci řekli, že jsem na ně moc těžký, a požádali mě, abych sešel sám. „Dobrá, hoši,“ řekl jsem. „Rád vám vyhovím - nechtěl bych, abyste pracovali přes míru.“ Venku jsem si vlezl na nosítka; otevřeli mi sanitku a já se na ně položil jako zvadlá kytká. Byla to paráda. Sousedí se vykláněli z oken, stáli na schodech, když jsem se ploužil okolo. Většinou mě vidívali opilého. „Podívej, Mabel,“ zaslechl jsem jednoho z nich, „to je ten příšerný chlap!“ „Bůh se smiluj nad jeho duší!“ zněla odpověď. Stará dobrá Mabel. Ucvrnknul jsem trochu červené přes okraj nosítek a kdosi zavzdychal áááááchooch.

Třebaže jsem chodil do práce, peníze jsem žádné neměl, takže to bylo zase do chudinského špitálu. Sanitka byla narvaná. Všude byly pryčny. „Jsme naložení až po vrch," řekl řidič, „jedeme." Byla to špatná cesta. V zatáčkách jsme se nakláněli. Vyvinul jsem veškeré úsilí, abych krev udržel v sobě, poněvadž jsem nechtěl, aby někdo smrděl. „Ach," slyšel jsem hlas jedné černošky, „nemůžu uvěřit, že se to stalo mně, nemůžu tomu uvěřit, panebože, pomoz mi!"

Bůh má na takovýchto místech obrovskou popularitu.

Dali mě do tmavého suterénu a někdo mi podal cosi ve sklenici vody a bylo to ono. Každou chvíli jsem zvracel trochu krve do mísy u postele. Bylo nás tam pět, možná šest. Jeden chlápek byl ožralý - a magor -,ale vypadal silný. Slezl z pryčny a bloumal dokola, klopýtal a padal přes ostatní, shazoval věci: „By by byl, mě měl jsem prá práci, já jse prá by by byl já." Popadl jsem konvici na vodu, abych ho s ní praštil, ale nikdy se ke mně nepřiblížil. Nakonec v jednom rohu spadl a ztvrdnul. Strávil jsem v suterénu celou noc a celé dopoledne příštího dne. Pak mě dali nahoru. Špitál byl přeplněný. Dali mě do tmavého rohu. „Ale v tom tmavém rohu umře," řekla jedna sestra. „To jo," pravila druhá.

Jednou v noci jsem se vzbudil a nestihl to na záchod. Vyblil jsem krev přímo doprostředka podlahy. Spadl jsem a neměl jsem na to, abych vstal. Volal jsem na sestru, jenže dveře na oddělení byly pobity plechem a měly dobrých deset centimetrů, takže mě neslyšeli. Sestra přicházela přibližně jednou za dvě hodiny, aby zjistila, kdo umřel. V noci odváželi vždycky spoustu mrtvých. Nemohl jsem spát a díval jsem se na ně. Sešoupli chlápka z postele na vozík a přes hlavu mu dali prostěradlo. Tyhle vozíky byly dobře promazané. Ječel jsem: „Sestro!" a nevěděl jsem vlastně proč. „Drž hubu!" řekl mi jeden stařec, „chceme spát." Omdlel jsem.

Když jsem přišel k sobě, všude se svítilo. Dvě sestřičky se mě snažily postavit na nohy. „Říkala jsem vám, abyste nechodil z postele," řekla jedna z nich. Nemohl jsem mluvit. V hlavě mně rachotily bubny. Cítil jsem se naprosto dutě. Jako bych všechno slyšel, ale nic neviděl, jenom jakési světlé skvrny. Nepanikařil jsem, měl jsem jen strach; jenom pocit, že čekám, čekám na cokoliv, a je mi to jedno.

„Jste moc velký," řekla ta jedna, „posadte se tady."

Složili mě do křesla a táhli mě po podlaze. Necítil jsem se na víc než tři kila.

Pak náhle byli kolem mě: lidi. Vzpomínám si na doktora v zeleném plášti, v operačním plášti. Vypadal našťvaně. Mluvil s vrchní sestrou.

„Proč ten muž nedostal transfúzi? Je zralý . . . na jipku.“ „Jeho kartu poslali dolů, když jsem byla nahoře, a potom ji založili dřív, než jsem si ji stačila prohlédnout. A navíc, pane doktore, není pro něho žádná krev.“

„Potřebuju tady nahoře krev a chci ji tady mít OKAMŽITĚ!“ „Co je to ksakru za výstředního chlapa,“ říkal jsem si. „Strašně zvláštní na doktora.“

Začali s transfúzí - devět pint krve a osm glukózy.

Jedna sestra se do mě pokusila dostat jako první jídlo rostbíf s bramborem, hrášek a mrkev. Položila talíř přede mne.

„Kčertu, tohle nemůžu jíst,“ povídám jí, „to by mě zabilo!“ „Jen to snězte,“ řekla, „máte to předepsáno, je to vaše dieta.“ „Doneste mi trochu mléka,“ řekl jsem.

„Sníte tohle,“ pravila na odchodu. Nechal jsem to na stolku.

Za pět minut vletěla na oddělení.

„NEJEZTE TO!“ křičela, „tohle vy NESMÍTE!! Na kartě byla chyba!“

Odnesla to a vrátila se se sklenicí mléka.

Když do mě vyprázdnil první láhev krve, posadili mě na vozík a vzali mě na rentgen. Doktor řekl, abych vstal. Padal jsem pořád dozadu.

„KSAKRU PRÁCE,“ křičel, „ZNIČIL JSTE MI DALŠÍ FILM! STŮJTE TADY A NEPADEJTE MI!“

Pokusil jsem se, ale nemohl jsem stát. Přepadl jsem dozadu. „Do prdele,“ řekl sestře, „odvedte si ho.“

Na velikonoční neděli začala hrát v pět hodin ráno přímo pod oknem kapela Armády spásy. Hráli příšernou kostelní muziku, hráli ji špatně a hlasitě, a mě to zaplavilo, prosáklo mě to celého, skoro mě to zabilo. Cítil jsem se to ráno tak blízko smrti, jak nikdy v životě. Bylo to na prst od ní, o vlásek. Konečně přešli na jiné místo nemocničního pozemku a já se začal škrábat zpátky do života. Řekl bych, že to ráno zavraždili svou muzikou snad půl tuctu obětí.

Pak se ukázal můj otec s mojí děvkou. Byl opilý a já věděl, že jí dal peníze na chlast a určitě ji ke mně přivedl ožralou, jen abych byl nešťastný. Byli jsme s tátou dávní nepřátelé - nevěřil v nic, v co jsem věřil já, a naopak. Naklonila se mi nad postel se zarudlým obličejem a namol.

„Proč jsi ji přivedl v tomhle stavu?“ zeptal jsem se. „Proč jste to neodložili na jindy?“

„Říkal jsem ti, že je k ničemu! Vždycky jsem ti to říkal, říkal“ „Ty hajzle, ještě slovo a vytáhnu si tuhle jehlu z ruky, vstanu a rozmlátím tě na sračku!“

Vzal ji za paži a odešli.

Hádám, že mu telefonovali, že asi umřu. Pořád jsem krvácel. Tu noc přišel kněz.

„Otče," pravil jsem, „žádný hříchy, ale, prosím vás, rád bych umřel bez obřadů, beze slov."

Překvapilo mě, jak se nevěřičně zaklonil a zhoupil; skoro jako bych ho praštil. Říkám, že mě to překvapilo, protože jsem si myslel, že tihle hoši jsou víc v klidu. Ale koneckonců i jim dávají na prdel.

„Otče, povídejte si se mnou," řekl jeden stařec, „můžete si povídat se mnou."

Kněz přešel k starci a všichni jsme měli radost.

Třináctý den od toho večera, kdy mě přivezli, jsem řídil náklad'ák a nosil balíky vážící až 25 kilo. O další týden později jsem měl prvního panáka - jeden jediný mě zabije, říkali mi.

Myslím, že jednou v té prokleté chudinské nemocnici umřu. Prostě se mi zdá, že tomu neujdu.

5.

Měl jsem zase pech a byl jsem strašně nervózní, tentokrát z nadměrného pití vína; měl jsem divoký pohled, byl jsem zesláblý; v příliš těžké depresi, než abych si našel své obvyklé provizorium, pohodovou práci, třeba jako expedient nebo skladník. Tak jsem šel do balírny masa, rovnou do kanceláře.

„Neviděl jsem vás už?" „Ne," lhal jsem.

Byl jsem tam už před dvěma nebo třema lety, vyplnil všechny formuláře a dotazníky, byl u doktora a tak dál, a kádrovák mě vedl po schodech čtyři podlaží dolů, kde bylo pořád víc a víc chladno a podlahy se leskly krví, zelené podlahy, zelené stěny. Vysvětlil mi práci - mačkat tlačítko a pak z díry ve stěně se ozve hluk, jako když do sebe narazí hokejisti nebo padají sloni, a náhle to přijde - něco mrtvého, velká krvavá hromada, a on mi ukázal, jak to mám nabrat a hodit na korbu náklad'áku a zmáčknout tlačítko a přijde další. Pak odešel. Po jeho odchodu jsem si sundal pracovní plášť, přilbu z hlavy, boty (o tři čísla menší), vyšel jsem nahoru po schodech a mazal pryč. Ted' jsem byl tedy zpátky.

„Na tu práci se mi zdáte trochu starý."

„Chci trošku zesílit. Potřebuju těžkou práci, pořádnou těžkou práci," lhal jsem.

„Zvládnete to?"

„Jsem samý sval. Boxovával jsem, byl jsem třída."

„Vážně?"

„Jo.“

„Hmm, je to na vás vidět. Musel jste dostat pěkně přes držku.“ „O mou držku se nestarejte. Měl jsem rychlý ruce. Pořád mám. Musel jsem se párkrát nechat složit, aby to dobře vypadalo.“

„Já box sleduju. Nemůžu si vybavit vaše jméno.“ „Boxoval jsem pod jiným jménem. Kid Stardust.“

„Kid Stardust? Nevzpomínám si na žádnýho Kida Stardusta.“

„Boxoval jsem v Jižní Americe, v Africe, v Evropě, na ostrovech, po věznicích. Proto mám v pracovní knížce tolik přestávek - nerad si tam píšu boxer, protože lidi si myslí, že si dělám srandu nebo že lžu. Nechávám tam prázdná místa a myslím si, ať jdou všichni k čertu.“

„Dobrá, dostavte se zítra o půl desáté k prohlídce a vezmeme vás. Říkal jste, že chcete těžkou práci?“

„No, jestli máte něco jiného . . .“

„Ne, teď zrovna ne. Víte, vypadáte skoro na padesát. Tak nevím, jestli dělám dobře. Nemáme moc rádi, když nás někdo okrádá o čas.“

„Já nejsem jen tak někdo - já jsem Kid Stardust.“ „Dobrá, chlapče,“ zasmál se, „my tě ZAMĚSTNÁME!“ Nelíbilo se mi, jakým tónem to řekl.

O dva dny později jsem prošel bránou do dřevěné barabizny, kde jsem jednomu staršímu muži ukázal píchačku se jménem Henry Chinaski, a on mě poslal do nákladových doků - měl jsem jít za Thurmanem. Šel jsem. Řada mužů na dřevěné lavici si mě prohlížela, jako bych byl homosexuál nebo nějaký beznadějný případ.

Díval jsem se na ně pohledem, který měl podle mě znamenat lehké opovržení, a promluvil na ně protahovanou výslovností spodiny, jak nejlépe jsem uměl:

„Kde je tu nákej Thurman? Mám k němu jít.“ Kdosi mi ukázal prstem.

„Thurman?“

„Jo.“

„Pracuju u vás.“

„Jo?“

„Jo.“

Podíval se na mě. „Kde máš boty?“

„Boty? Žádný jsem nedostal,“ řekl jsem.

Sáhl pod lavici a jedny mi podal; staré, úplně ztvrdlé boty, Obul jsem si je. Stará páka: o tři čísla menší. Prsty jsem měl zmáčklé a ohnuté dolů.

Pak mi podal zakrvavený pracovní plášť a plechovou přilbu. Obojí jsem si oblékl. Stál jsem tam a on si zapálil cigaretu nebo jak by řekl Angličan: zatímco on si zapaloval cigaretu. Zápalku odhodil klidným a mužným gestem.

„Tak pojď.“

Byli tam samí černoši, a když jsem šel kolem nich, dívali se úkosem jako černí muslimové. Mám skoro dva metry, ale oni byli všichni větší, a jestli ne větší, pak aspoň dvakrát třikrát širší. „Hanku!“ zaječel Thurman.

Hank, pomyslel jsem si. Hank, přesně jako já. To je pěkný. Pod plechovou přilbou jsem se už potil.

„Dej mu PRÁCI!!!“

Ježíšikriste, ježíšikriste. Kde jsou sladké a klidné noci? Proč se tohle nestane Walteru Winchellovi, který věří v Ameriku? Copak jsem nebyl jedním z nejlepších studentů antropologie? Co se to stalo?

Hank mě vzal s sebou a postavil mě před prázdný nákladňák táhnoucí se přes půl domu, který stál v docích.

„Počkej tady.“

Pak příběhlo několik černých muslimů s kolečkama nabarvenýma popraskanou žmolkovitou bílou barvou, která vypadala jako vápno smíchané s kuřincem. Na každém kolečku měli naloženou kupu šunky plovoucí v průsvitné, vodové krvi. Ne, neplavala v krvi, seděla v ní jak olovo, jako dělové koule, jako smrt sama.

Jeden hoch vyskočil na nákladňák ke mně a druhý mi začal házet šunky a já je chytal a házel chlápovi za mnou, který se otočil a hodil šunku zezadu na nákladňák. Šunky šly RYCHLE za sebou, byly těžké a těžkly čím dál víc. Sotva jsem jednu hodil a otočil se, druhá už na mě letěla vzduchem. Bylo mi jasné, že se mě snaží odrovnat. Za chvíli se ze mě lil pot jako z naplno puštěných kohoutků, bolela mě záda, bolela mě zápěstí, bolely mě ruce, všechno mě bolelo a sbíral jsem poslední neuvěřitelný kousíček ochablé energie. Sotva jsem viděl, sotva jsem se mohl soustředit na něco jiného, než abych mohl chytit ještě jednu šunku a hodit ji dál, ještě jednu šunku a hodit. Byl jsem postříkaný od krve a pořád mně padaly do rukou těžké mrtvé *žuchance* šunky trošku se podobající ženskému zadku, a já byl příliš slabý, abych se zastavil a řekl: „Hej, co to s váma K ČERTU je, hoši?“ Šunky lítají a já se otáčím, přibit jako člověk ke kříži pod plechovou přilbou, a oni pořád vozí kolečka plná šunky šunky

šunky a konečně jsou všechna prázdná a já tam stojím v předklonu a dýchám žluté elektrické světlo. Byla to noc v pekle. I když já vždycky rád dělal v noci.

„Tak pojd'!“

Vzali mě do další místnosti. Vysoko ve vzduchu v širokém otvoru na protější stěně byla půlka býka, nebo to snad byl celý býk, ano, byli tam celí býci, jen si to představte, všechny čtyři nohy, a jeden se objevil právě nade mnou, visel na tom háku přímo nade mnou.

„Právě ho zabili,“ pomyslel jsem si, „zabili tu prokletou bestii. Podle čeho poznají člověka od býka? Jak budou vědět, že já nejsem býk?“

„V POŘÁDKU - ROZHOUPAT!“

„Rozhoupat?“

„Jasně - MUSÍŠ S TÍM TANČIT!“

„Cože?“

„Pro smilování boží! *Georgi*, pojd' sem!“

George se postavil pod mrtvého býka. Popadl ho. RAZ. Rozběhl se dopředu. DVA. Běžel pozpátku. TŘI. Běžel daleko dopředu. Býk už byl skoro ve vodorovné poloze. Kdosi zmáčkl knoflík a bylo to. Bylo to pro světový trh s masem. Pro klevetící, rozmrzelé, odpočaté, stupidní hospodyňky celého světa, které ve dvě hodiny odpoledne v domácím obleku šlukují cigarety s červenými otisky na filtru a takřka nic necítí.

Postavili mě pod dalšího býka. RAZ.

DVA. TŘI. Šlo mi to. Jeho mrtvé kosti proti mým živým kostem, jeho mrtvé maso proti mému živému masu, a kosti a váhy se sčítaly, myslel jsem na pořádnou kundu, co sedí naproti mně na pohovce s vysoko překříženýma nohama, a já mám v ruce panáka, pomalu a jistě si prokecávám cestu k ní a do prázdné duše jejího těla, a Hank zařval: „POVĚS TO NA NÁKLAĎÁK!“

Běžel jsem k nákladáku. Hanba porážky naučená od malička ze školních dvorů mně říkala, že mi býk nesmí upadnout na zem, protože by to znamenalo, že jsem slaboch a žádný chlap a že si nezasloužím nic než jízlivé poznámky a smích. V Americe musíte být vítěz, nemáte jinou možnost, musíte se naučit prát pro nic, neptat se, a navíc, kdyby mě býk spadl, musel bych ho možná zvedat, a já věděl, že bych ho nikdy nezvedl. Navíc by se zašpinil. Nechtěl jsem, aby se zašpinil, totiž - oni nechtěli, aby se zašpinil.

Vletěl jsem na nákladák. „POVĚS TO!“

Hák, který visel ze střechy, vypadal pitomě jako lidský prst bez nehtu. Zadek býčka jste nechali sklouznout dozadu, přední část jste tlačili proti háku, znova a znova, jenže hák maso neprorazil. *Do prdele!!* Samá chrupavka a šlachy, všechno tvrdé.

„DĚLEJ! DĚLEJ!“

Vložil jsem do toho poslední zbytek sil a hák prorazil, byl to nádherný pohled, zázrak, jak ten hák prošel, ten býk visící sám od sebe, úplně pryč z mého ramene, visící tam pro nafrněné paničky z řeznických krámů.

„HEJBNI KOSTROU!“

Vešel stodvacetakilový černoš, domýšlivý, drzý, klidný, od pohledu vrahoun, lážoplážo pověsil maso na hák a z vysoka si mě přeměřil.

„Stojíme tady ve frontě!“ „Dobrá, kámo.“

Odešel jsem před ním. Čekal na mě další býk. Pokaždé, když jsem si jednoho nabral, byl jsem si jist, že je to poslední, kterého ještě unesu, ale pořád jsem si říkal ještě jeden ještě jednou pak se na to vykašlu. Vyseru se na to.

Čekali, že se na to vykašlu, viděl jsem ty oči, úsměvy, když si mysleli, že se nedivám. Nechtěl jsem je nechat vyhrát. Šel jsem pro dalšího býka. Hráč. Poslední boj slavného odepsaného hráče. Šel jsem pro maso.

Pokračoval jsem dvě hodiny a pak kdosi zakřičel: „PŘESTÁVKA.“

Dokázal jsem to. Desetiminutový odpočinek, trochu kávy, nikdy mě nepřinutí toho nechat. Šel jsem za nimi k pojízdné prodejně. Viděl jsem páru stoupající v noci z kávy; viděl jsem koblihy, cigarety, deserty a chlebičky v elektrickém světle.

„HEJ, TY!“

Byl to Hank. Hank jako já. „Co je, Hanku?“

„Než si uděláš přestávku, nasedni do tamtoho nákladáku a odvez ho k hale osmnáct.“

Byl to nákladák, který jsme právě naložili, dlouhý jeden a půl domu. Hala osmnáct byla na druhém konci dvora.

Podařilo se mi otevřít dveře a vyšplhat se do kabiny. Sedadlo bylo z měkké kůže a sedělo se v něm tak dobře, že mi bylo jasné, že kdybych se tomu poddal, okamžitě bych usnul. Neuměl jsem řídit nákladák. Podíval jsem se pod sebe a spatřil půl tuctu řadicích pák, brzd, plynových pedálů a tak dál. Otočil jsem klíčkem a podařilo se mi nastartovat. Zkoušel jsem pedály a řadicí páky, dokud se kamión nerozjel, a pak jsem ho zavezl k hale osmnáct a celou cestu myslel na to, že než se vrátím, bude pojízdná prodejna v tahu. Byla to pro mě

tragédie, opravdová tragédie. Zaparkoval jsem nákladňák, vypnul motor a minutu tam seděl a vychutnával měkkou pohodu koženého sedadla. Pak jsem otevřel dveře a vystoupil. Minul jsem schodek nebo co tam mělo být a spadl jsem v zakrvaveném plášti a kristovské plechové přilbě na zem jako hruška. Nebolelo to, necítil jsem to. Vstal jsem právě včas, abych zahlédl, jak pojízdná prodejna vyjíždí bránou na ulici. Viděl jsem, jak se vracejí na porážku, smějí se a zapalují si cigarety.

Sundal jsem si boty, pracovní plášť, sundal jsem si plechovou přilbu a šel do chatrče na vstupním nádvoří. Hodil jsem plášť, přilbu a boty přes přepážku. Starší muž ke mně vzhledl:

„Cože? Vy odcházíte z tak DOBRÉHO zaměstnání?“ „Řekněte jim, ať mi pošlou výplatu za dvě hodiny, nebo jim řekněte, ať si to strčí do prdele, mně je to buřt!“

Vyšel jsem ven. Přešel jsem přes ulici do mexického baru a dal si pivo a pak jsem odjel domů. Americký školní dvůr mě zase položil na lopatky.

6.

Příští večer jsem seděl v jednom baru mezi ženou se závojem a ženou bez závoje, a byl to jen další normální bar - blbý, nepohodlný, zoufalý, zlý, zasraný, ubohý, a maličký mužský záchodek vás nutil ke zvracení, a nedalo se tam srát, jen chcát a zároveň blít, odvracet hlavu, hledat světlo, modlit se, aby žaludek vydržel ještě jednu noc.

Seděl jsem tam a pil už tři hodiny a kupoval pití té bez závoje. Nevypadala špatně: drahé botky, dobré nohy a postava; měla už dost, ale to je ten moment, kdy jsou nejpříťažlivější - aspoň pro mě.

Koupil jsem dalšího panáka, další dva panáky. „Tak a je to,“ povídám jí, „jsem na dně.“ „Děláš si srandu.“

„Ne.“

„Máš kde spát?“

„Ještě dva dny a pak mi vyprší nájem.“

„Pracuješ?“

„Ne. „Co děláš?“

„Nic.“

„Myslím, z čeho žiješ?“

„Nějaký čas jsem dělal manažera jednomu žokejovi. Byl to dobrej kluk, jenže ho dvakrát chytli, jak dává do startovacího boxu baterii. Zavřeli ho. Pak jsem trochu boxoval, hrál

hazard, dokonce jsem zkoušel pěstovat kuřata - býval jsem vzhůru celou noc a hlídal je před divokými psy v horách, bylo to drsný, a pak jsem jednoho dne nechal v kurníku hořící doutník a polovinu jsem jich upálil spolu se všemi mými skvělými kohouty. Zkoušel jsem rýžovat v severní Kalifornii zlato, dělal jsem kamelota na pláži, dal jsem se do obchodování, spekoval na burze - nic mi nevyšlo, jsem smolař."

„Vypij to," řekla, „a pojď se mnou."

To „pojď se mnou" znělo dobře. Dopil jsem a šel s ní ven. Šli jsme po ulici a zastavili se před výkladem hokynářství.

„Ted' bud' zticha," povídá, „nech mluvit mě."

Vešli jsme dovnitř. Vzala nějaký salám, vajíčka, chleba, pečeni, pivo, ostrou hořčici, nakládané okurky, dvě sedmičky dobré whisky, nějakou sodu a šťávu. Cigarety a doutníky.

„Napište to na Willieho Hansena," řekla prodavači.

Vyšli jsme se zbožím ven a ona zavolala z budky na rohu taxík. Taxík přijel a my vlezli dozadu.

„Kdo je Willie Hansen?" zeptal jsem se.

„To je jedno," řekla.

U mně doma mi pomohla dát věci do ledničky. Pak si sedla na pohovku a ty svoje dobré nohy překřížila a houpala a kroutila kotníkem, dívala se dolů na svoji botku, na tu špičatou a krásnou botku. Odšrouboval jsem vršek jedné sedmičky a stál jsem tam a míchal dva silné drinky. Zase jsem byl král.

V noci jsem uprostřed nejlepšího přestal a podíval se pod sebe. „Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se.

„K čemu ti to sakra bude?" Zasmál jsem se a pokračoval.

Nájemné vypršelo a já si vše, nebylo toho moc, sbalil do lepenkového kufru, a za půl hodiny jsme spolu kráčeli kolem velkoobchodu s kožešinami, po rozbitém chodníku, a tam stál starý jednoposchodový dům.

Pepperová (tak se jmenovala, nakonec mi to pověděla) zazvonila a řekla mi:

„Zůstaň vzadu, ať vidí jenom mě, a když se ozve bzučák, já otevřu a ty půjdeš za mnou."

Willie Hansen se vždycky kouknul do poloviny schodiště, kde měl zrcátko, ve kterém viděl, kdo je u dveří, a pak si rozmyslel, zda je či není doma.

Rozhodl se doma být. Ozval se bzučák a já vešel za Pepperovou a kufr jsem nechal dole pod schody.

„Miláčku!" uvítal ji nahoře, „jsem tak *rád*, že tě vidím!"

Byl pěkně starý a měl jen jednu ruku. Tou ji objal a políbil ji. Pak uviděl mě.

„Co je to za chlapa?"

„Ach, Willie, ráda bych tě seznámila s jedním svým přítelem. Tohle je Boban."

„Ahoj!" řekl jsem. Neodpověděl.

„Boban? Nevypadá jako boban."

„Boban Lanny, boxovával jako Boban Lanny."

„Boban Lancelot," řekl jsem.

Šli jsme nahoru do kuchyně a Willie vytáhl flašku a nalil pár panáků. Seděli jsme u stolu.

„Jak se vám líbí záclony?" zeptal se mě. „Holky mi udělaly tyhle záclony. Holky mají obrovské talent."

„Ty záclony jsou moc pěkný," řekl jsem mu.

„Tuhne mi ruka, sotva pohnu prsty, myslím, že brzo umřu, doktoři nevědí, co se mnou je. Holky si myslí, že si dělám srandu, posmívají se mi."

„Já vám věřím," ujistil jsem ho. Dali jsme si dalších pár panáků.

„Líbíte se mi," řekl Willie, „vypadáte, že se vyznáte, vypadáte jako třída. Většina lidí stojí za houby. Vy jste třída."

„O třídách nic nevím," řekl jsem, „ale vyznám se."

Dali jsme si další panáky a šli do pokoje. Willie si nasadil námořnickou čapku, posadil se k varhanám a začal hrát svou jednou rukou. Byly to hrozně hlasité varhany.

Na podlaze se všude válely čtvrtáky, půldolary, nikláky, i obyčejné centy. Na nic jsem se neptal. Seděli jsme, pili a poslouchali varhany. Když skončil, trochu jsem zatleskal.

„Jednou v noci tady byly nahoře všechny holky," povídá mi, „a najednou někdo zaječel STARÁ! a to byste koukal, jak mazaly, některé nahé, některé v kalhotkách a podprsence, všechny utekly a schovaly se v garáži. Byla to strašná legrace! Seděl jsem tady a ony se jedna po druhé pomalu plížily z garáže. Byla to fakt *sranda!*"

„Kdo zaječel ŠTÁRÁ?" zeptal jsem se.

„Já," řekl.

Pak šel do ložnice, svlékl se a šel spát. Pepperová šla za ním, políbila ho a mluvila s ním, zatímco já chodil a sbíral mince z podlahy.

Když vyšla, ukázala k patě schodiště. Sešel jsem dolů pro kufr a vzal ho nahoru.

7.

Pokaždé, když si ráno nasadil námořnickou čapku, věděli jsme, že půjdeme na jachtu. Stál před zrcadlem a nastavoval ji do správného úhlu a jedna z holek vždycky vběhla dovnitř, aby nám pověděla:

„Jdeme na jachtu - Willie si nasazuje čapku!”

Jako poprvé. Vyšel s čapkou na hlavě a my šli beze slova za ním do garáže.

Měl staré auto, tak staré, že mělo vzadu sklopné sedátko.

Dvě tři holky šly s Williem dopředu, seděly si na klínech, kupodivu se tam vždycky nějak vešly, a já s Pepperovou jsme seděli na sklopném sedátku a ona povídá: „Vyjíždí si, jenom když nemá kocovinu a když nepije. Ten parchant vyžaduje, aby nepil ani nikdo jinej, takže bacha!”

„Ksaku, já potřebuju panáka.”

„Všichni potřebujem panáka,” řekla. Vytáhla z kabelky půlčíka a odšroubovala zátku. Láhev mi podala.

„Ted' počkej, až si nás zkontroluje ve zpětným zrcátku. Pak, ve chvíli, kdy se vrátí pohledem na silnici, si dej hlta.”

Zkusil jsem to. Fungovalo. Pak byla na řadě Pepperová. Než jsme dojeli do San Pedra, byla láhev prázdná. Pepperová vytáhla žvýkačku, já si zapálil doutník a vylezli jsme ven.

Jachta vypadala pěkně. Měla dva motory a Willie tam stál a ukazoval mi, jak nastartovat pomocný motor v případě, že se něco stane. Neposlouchal jsem ho a přikyvoval. Jakési kraviny o vytahování lana, aby se ten krám dal spustit.

Ukázal mi, jak se háže kotva, jak se odráží od přístaviště, ale já myslel jen na další pití, a pak jsme odrazili a on stál v kajutě s nasazenou kapitánskou čapkou a kormidloval a holky se seběhly kolem něho.

„Ach, Willie, nech mě kormidlovat!” „Willie, nech mě kormidlovat!”

Já nechtěl kormidlovat. Pojmenoval lod' po sobě: WILLHAN. Příšerné jméno. Měl ji nazvat PLOVOUCÍ FRNDA.

Šel jsem za Pepperovou dolů do kajuty a našli jsme další chlast, spousty chlastu. Zůstali jsme dole a chlastali. Slyšel jsem, jak vypnul motor a jak jde dolů po schodech.

„Balíme," řekl. „Kvůli čemu?"

„Connie má zase svou náladu. Bojím se, že skočí z paluby. Nemluví se mnou. Jenom sedí a čumí. Neumí plavat. Bojím se, že vyskočí."

(Connie byla ta se závojem.)

„Jen ať si skočí. Já ji vytáhnu. Dám jí ránu, mám pořád páru, a pak ji vytáhnu. Neměj o ni strach."

„Ne, vracíme se. Kromě toho, vy jste tu *pili!*"

Odešel nahoru. Nalil jsem si další pití a zapálil doutník.

8.

Když jsme dorazili k přístavišti, sešel Willie dolů a řekl, že bude za chvíli zpátky. Nebyl. Nevrátil se tři dny a tři noci. Holky tam všechny nechal. Prostě si odjel v autě.

„Je šílenej," řekla jedna.

„Jo," pravila druhá.

Zbylo tam však spoustu jídla a tvrdýho chlastu, tak jsme zůstali a čekali na Willieho. Včetně Pepperové tam byly čtyři holky. Dole byla zima, bez ohledu na to, jak moc jste pili a pod kolik pokrývek jste se zahrabali. Existoval jediný způsob, jak se zahřát. Holky o tom vtipkovaly:

„Ted' to udělej MNĚ!" křičela jedna. „Myslím, že jsem na řadě já," řekla druhá.

„Ty si myslíš, že bys měla jít TY," pravil jsem, „ale co JÁ?" Smály se. Nakonec jsem už prostě nemohl.

Zjistil jsem, že mám s sebou své zelené kostky a tak jsme si sedli na podlahu a začali hrát. Všichni byli opilí a holky měly všechny peníze. Hře moc nerozuměly a já jim ji vysvětloval průběžně a měnil jsem pravidla podle okolností.

Tak nás Willie našel při svém návratu - ožralé, zabrané v kostkách.

„NA TÉHLE LODI SE HAZARD HRÁT NEBUDE" zařval nahoře na schodech.

Connie se vyškrábala nahoru, objala ho a zabořila svůj dlouhatánský jazyk do jeho úst a chytla ho v rozkroku. Sešel dolů s úsměvem, nalil si panáka, rozlil nám všem a seděli jsme tam, hovořili spolu a smáli se, a on mluvil o tom, že píše pro varhany operu *Císař San Franciska*. Slíbil jsem mu, že napíšu k hudbě slova a večer jsme se vrátili do města a všichni jsme pili a bylo nám dobře. Každý další výlet byl totéž v bleděmodrém. Jednou v noci umřel a

my byli všichni zase na ulici, holky a já. Do posledního šestáku dostala všechno jakási sestra z Východu a já šel dělat do továrny na psí sušenky.

9.

Bydlím teď v jednom domě na Kingsley Street a pracuju jako expedient u firmy, která prodává pouliční osvětlení.

Byl to klidný čas. Každý večer jsem vypil spoustu piva a většinou jsem zapomněl na jídlo. Koupil jsem si psací stroj, underwoodku z druhé ruky, u které se zasekávala klávesnice. Léta jsem nic nenapsal. Ožíral jsem se pivem a začal psát poezii. Zanedlouho jsem toho měl pěknou hromádku a nevěděl, co si s tím počít. Všechno jsem nacpal do obálky a poslal do nového časopisu v jednom texaském městečku. Domníval jsem se, že něco takového nikdo nevezme, ale třeba se z toho někdo zblázní, a to by nebylo úplně marné.

Odepsali mi, odepsali mi dvakrát, dlouhými dopisy. Říkali, že jsem génius, říkali, že burcuji, říkali, že jsem Bůh. Četl jsem ty dopisy pořád dokola a odepsal dlouhým dopisem. Poslal jsem další básně. Básně a dopisy jsem psal každou noc, měl jsem v sobě kravin spoustu.

Redaktorka, která byla taky svého druhu spisovatelka, mi začala posílat svoje fotky, a nevypadala špatně, vůbec nevypadala špatně. Dopisy začaly být osobní. Říkala, že si ji nikdo nechce vzít. Její podřízený redaktor, mladý muž, řekl, že by si ji vzal za polovinu jejího dědictví, ale ona psala, že nemá žádné peníze, že lidi si pouze myslí, že má peníze. Redaktor později skončil na psychiatrické klinice. „Nikdo si mě nechce vzít,” psala pořád dokola, „Vaše básně otiskneme v příštím čísle, které je celé věnované Chinaskimu, a mě si nikdo nikdy nevezme, nikdo, víte, mám tělesnou vadu, krk, narodila jsem se tak. Nikdy se nevdám.”

Jednou v noci jsem se pořádně ožral. „Pust'te to z hlavy,” napsal jsem, „já si vás vezmu. Zapomeňte na krk. Já taky nejsem nic moc. Vy s vaším krkem a já se svou podrápanou držkou - už vidím, jak se budeme spolu krásně vyjímat.”

Poslal jsem to a úplně na celou záležitost zapomněl, vypil jsem další džbán piva a šel spát.

Obratem přišlo psaní: „Ach, jak jsem šťastná! Každý, kdo mě vidí, říká: 'Niki, co se s tebou děje? Ty ZÁŘÍŠ, ty přímo kveteš!!! Čím to je?' Neřeknu jim to! Ach, Henry, JÁ JSEM TAK ŠŤASTNÁ!”

Přiložila nějaké fotky, obzvláště ošklivé fotky. Dostal jsem strach. Šel jsem ven a koupil si sedmičku whisky. Díval jsem se na fotky a pil whisky. Lehl jsem si na koberec:

„Ach, Pane, Ježíši Kriste, co jsem to provedl? Co jsem to udělal? Tak poslouchejte, chlapi, já obětuji zbytek svého života, abych tu ženu učinil šťastnou! Bude to peklo, ale já jsem silný, a co lepšího může člověk v životě udělat, než učinit někoho jiného šťastným?“

Vstal jsem z koberce, a tím posledním jsem si nebyl úplně jistý...

Týden nato jsem stál na autobusovém nádraží, byl jsem opilý a čekal jsem na příjezd texaského autobusu.

Autobus oznámili z reproduktoru a já se připravoval na smrt. Díval jsem se, jak lidi vystupují ze dveří a snažil jsem se je porovnat s fotografií. A pak jsem uviděl mladou blondýnku, třiačtyřicetiletou, s pěknými nohama, živou chůzí a nevinným, poněkud namyšleným obličejem, řekli byste možná přidrhlým, a krk už nebyl vůbec špatný. Bylo mi tehdy pětatřicet.

Šel jsem k ní. „Vy jste Niki?“ „Ano.“

„Já jsem Chinaski. Vemu vám kufr.“ Vyšli jsme na parkoviště.

„Čekám už tři hodiny, celý nervózní, z toho čekání jsem úplně bez sebe. Jediný, co se dalo dělat, bylo dát si pár panáků v baru.“ Přiložila ruku na kapotu auta.

„Motor je úplně teplý. Ty syčáku, tys právě přijel.“ Zasmál jsem se.

„Máš pravdu.“

Nasedli jsme do starého auta a vydali se na cestu. Brzy jsme se v Las Vegas vzali, a tohle spolu se zpáteční jízdenkou do Texasu mě stálo všechny moje peníze.

Nastoupil jsem s ní do autobusu a zůstalo mi v kapse 35 centů. „Nevím, jestli se to bude tátovi líbit, co jsem udělala,“ řekla. „Pane Bože, Ježíši,“ modlil jsem se, „pomoz mi být silný, pomoz mi být statečný.“

Celou cestu do malého texaského městečka mě objímala, potila se a svíjela. Přijeli jsme o půl třetí ráno a když jsme vystupovali, zaslechl jsem, jak řidič autobusu říká: „Co sis to tam nabalila za pobudu, Niki?“

Stáli jsme na ulici a já se zeptal: „Co to ten řidič říkal? Co ti to říkal?“ a pohrával jsem si s pětatřiceti centy v kapse.

„Nic neříkal. Pojď se mnou.“

Vyšla po schodech v jednom domě v centru. „Hej, kam to ksakru jdeš?“

Strčila klíč do dveří a ty se otevřely. Podíval jsem se nahoru a tam vytesáno v kameni stálo: MĚSTSKÁ RADNICE.

Vešli jsme dovnitř.

„Chci se podívat, jestli mi nepřišla nějaká pošta." Šla do své kanceláře a prohlédla si stůl.

„Do háje, žádná pošta!! Vsadím se, že ta *kurva* mi ukradla poštu.

„Jaká kurva? Jaká kurva, miláčku?"

„Mám nepřátele. Podívej, pojď za mnou."

Sešli jsme do haly a před jedněmi dveřmi se zastavila. Podala mi vlásenku.

„Prosím tě, zkus, jestli se ti nepodaří otevřít tady ten zámek." Stál jsem tam a zkoušel to. Už jsem měl před očima titulek: SLAVNÝ SPISOVATEL A POLEPŠENÁ PROSTITUTKA

ZADRŽENÍ PŘI VLOUPÁNÍ DO STAROSTOVY KANCELÁŘE!

Zámek se mi otevřít nepodařilo.

Šli jsme dál, k ní domů, skočili do postele a pokračovali v práci rozdělané v autobuse.

Strávil jsem tam několik dnů, když jednou ráno v devět hodin zazvonil zvonek. Byli jsme v posteli.

„Co je, ksakru?" zeptal jsem se.

„Jdi otevřít," řekla. Něco jsem si přes sebe hodil a šel ke dveřím. Stál tam jakýsi skrček a každou chvíli se roztřásl po celém těle, trpěl nějakou chorobou. Na hlavě měl šoféřskou čepičku. „Pan Chinaski?"

„Ano. „Pan Dyer mě požádal, abych vám ukázal pozemky." „Počkejte chvíli."

Vrátil jsem se do ložnice. „Miláčku, je tam nějaký skrček a říká, že mi jakýsi pan Dyer chce ukázat pozemky. Je to skrček a celej se třese."

„No tak s ním běž. To je můj otec." „Kdo, ten skrček?"

„Ne, pan Dyer."

Obul jsem si boty a ponožky a vyšel na verandu. „Dobrá, kámo," řekl jsem, „půjdeme."

Sjezdili jsme celé město i okolí.

„Panu Dyerovi patří tohle," ukázal skrček a já se díval, „a panu Dyerovi patří támhleto," a já se díval.

Skrček dojel k zelenému lesu. Ukázal na něj. „Vidíte to jezero?"

„Jo. „Je tam sedm jezer plných ryb. Vidíte toho krocana na břehu?" „Jo.

„To je divoký krocán. Pan Dyer to celé pronajímá rybářskému sportovnímu klubu, který to provozuje. Samozřejmě, pan Dyer a kdokoli z jeho přátel mohou přijít, kdy chtějí. Chodíte na ryby nebo na lov?"

Charles Bukowski

„Kdysi jsem chodíval na lov často," řekl jsem mu. Pokračovali jsme v jízdě.

„Tady chodil pan Dyer do školy." „Ale, vážně?"

„Jistě, zrovna do téhle cihlové budovy. Ted' ji koupil a restauroval jako muzeum."

„To je úžasné." Jeli jsme zpátky. „Díky," řekl jsem mu.

„Chcete, abych přijel zítra ráno? Ještě nám toho zbylo dost k prohlédnutí."

„Ne, díky, to stačí."

Vešel jsem dovnitř. Zase jsem byl král . . .

A nejlepší bude skončit právě tady, místo abych vám vyprávěl, jak jsem o to přišel, ačkoli to je o jednom Turkovi, který nosil v kravatě šarlatovou jehlici a měl dobré vychování a rozhled. Neměl jsem šanci. Ale Turek se taky onosil a naposled jsem slyšel, že se na Aljašce vdala za nějakého Eskymáka. Poslala mi fotku svého miminka a říkala, že pořád píše a je opravdu šťastná. Odpověděl jsem jí: „Drž se, miláčku, je to bláznivý svět."

A v tom to právě je.

Charles Bukowski

VŠECHNY ŘITĚ SVĚTA I TA MÁ

Z anglického originálu *South of No North*
vydaného nakladatelstvím Black Sparrow Press.

Santa Rosa, California 1990

přeložili Josef Rauwolf a Ladislav Šenkyřík

Odpovědná redaktorka Vladimíra Žáková

Vydalo nakladatelství PRAGMA, Praha 1991

1. vydání.